Partea Întunecată a Societății

Radu Abrudan

Partea întunecată a societăţii

Autor Necunoscut

Cuprins

INTRODUCERE

De-a lungul istoriei singurul lucru care a rămas constant a fost schimbarea care a generat evoluția, ceea ce poate fi observat din numeroase izvoare istorice. În mare parte știința a fost aceea care a provocat schimbarea și și-a pus amprenta asupra omenirii dezvoltându-se extrem de mult în ultima perioadă. Știința a reușit să schimbe mult societatea în special legăturile dintre oameni, parcă am uitat cu toții acea perioadă când zilele erau mai lungi, când comunicarea se realiza prin gesturi, emoții, sentimente, nu doar prin cuvinte și emoticoane, când petreceam ore în șir cu cei dragi sau făcând lucruri reale cu persoane reale. Astăzi toate acestea s-au transformat în ore petrecute pe scaunul din fața calculatorului sau în pat cu telefonul în mână conectat la lumea virtuală, o lume plină de iluzii. Cu siguranță fiecare om într-un moment al vieți s-a întrebat ce ar trebui să facă și cum poate deveni fericit. Există posibilitatea de a afla răspuns la întrebare, însă mulți au încercat și nu l-au găsit, iar în prezent datorită circumstanțelor actuale majoritatea renunță din start la a mai încerca. Singurul mod în care am putea vreodată ajunge la un răspuns este prin experiențe și cercetare care generează observații spontane neintenționate. De multe ori când obiectivul nostru este așa dificil ne vine să ne dăm bătuți dinainte de a începe, dar acest lucru este greșit, nu poți să știi dacă îți place ceva cu adevărat dacă nu ai încercat niciodată acel ceva. De exemplu îți dorești să devii cea mai bună persoană care poți să fii, dar undeva în adâncul tău știi că nu poți să realizezi acest lucru fiindcă e mult prea dificil, necesită mult efort și ar trebui să te dezveți de enorm de multe lucruri, dar asta nu înseamnă că trebuie să te dai bătut, silindu-te oricum vei deveni mai bun .

Dacă cineva te-ar întreba ce îți dorești probabil că în fruntea listei se află fericirea și libertatea. Acestea și le dorește orice om. Fiecare pas pe care îl facem, fiecare decizie, fiecare achiziție are în spatele ei ideea că odată ce le facem, vom obține acel sentiment pe care îl tânjim atât de mult, fericirea... Și credem cu desăvârșire că o vom atinge în momentul în care ne îndeplinim obiectivele personale. Avem impresia pe parcursul vieții că odată ce terminăm liceul, absolvim facultatea, obținem un serviciu bine plătit, ne căsătorim, etc. vom fi fericiți. Însă euforia de după realizarea acestora se spulberă în scurt timp. De fapt am putea spune că fericirea constă în modul în care călătorești spre aceste destinații mari ale vieții. Fericirea nu va veni niciodată din exterior, ea este o reflecție a ceea ce simți în interior. Deci, fericirea este și a fost mereu în fața ochilor tăi , trebuie doar să îi deschizi și să vezi lucrurile cu adevărat importante. Fericirea nu este un loc în care odată ajuns, te stabilești și de acuma ești fericit. Este un sentiment care nu are măsură, nu există “mai fericit” sau “foarte fericit”, ori ești ori nu ești fericit... Componenta de bază a fericirii ești TU. Trebuie să te accepți pe ține pentru ceea ce ești și să încetezi să fii ceva ceea ce nu te reprezintă doar de dragul de a fi acceptat de societate. În cazul în care nu ești ceea ce îți dorești TU atunci începe și fă schimbări la tine pentru a deveni ceea ce îți dorești.

Prima schimbare pe care ar trebui să o faci este să înveți să te bucuri de fiecare moment al zilei, și să apreciezi fiecare lucru mărunt pe care îl faci, de la simpla cafea de dimineață până la întâlnirile familiale sau cu prietenii. Viața este un dar nu un blestem sau cel puțin așa ar trebui să o tratăm.

Probabil că există anumite gânduri în capul tău care îți spun că ceea ce faci în prezent este normal, mai ales uitându-te în jur la ceilalți care fac în general aceleași lucruri. Este foarte greu să conștientizezi că ai o problemă până ce nu

ești în situația în care rezolvarea ei este necesară. Prima etapă în rezolvarea oricărei probleme, este conștientizarea acesteia. Trebuie să analizezi situația ca să vezi ce nu e în regulă și să identifici cauza. Trebuie să realizezi că tu ar trebui să fii singura persoană responsabilă pentru acțiunile tale și trebuie să tratezi situația ca atare. Doar că există o problemă, de care puțini sunt conștienți, faptul că societatea are diferite forme prin care te influențează și te ține închis într-o lume în care e greu să vezi și să înțelegi altceva decât ce ți se oferă. Îți pune la dispoziție mai multe drumuri pe care să mergi, dar toate duc în același loc, departe de adevăr și realitate. Trebuie să devii conștient de locul pe care-l ai în propria cultură și societate, că nu ești singurul lucru care poate fi luat în considerare, că tot ce te înconjoară este parte din tine și că ai o responsabilitate pentru cei din jurul tău. Iar pentru a fi conștient de rolul tău este necesar o analiză și înțelegere a locului. Viața reală nu poate fi înțeleasă rațional până în momentul în care nu e văzută clar: oameni închiși în celule privați de libertatea reală. Pentru a fi cu adevărat liber este deopotrivă foarte greu dar în același timp și ușor. Libertatea poate fi considerată o boală a societății, chiar în momentul în care vezi direct și dureros propria ta sclavie, faptul că suntem ținuți în celule și controlați ca niște animale într-o fermă. Momentul în care conștientizăm acest lucru și am dori să ieșim intervine teama de atacul concetățenilor. Ca să vezi partea întunecată a societății trebuie să părăsești cușca.

Probabil că ceea ce vei citi în continuare te va ajuta să înțelegi lumea în care trăim și poate să te ajute să poți ieși din cușcă sau măcar să vezi dincolo de ea. Fii convins că e mai bine să trăiești un adevăr decât o minciună cu toate că adevărul tinde să fie trist de cele mai multe ori, mai ales în ziua de astăzi.

PSIHOLOGIA FIINȚEI UMANE

Principala componentă în dezvoltarea omului îl ocupă creierul, având rolul de a culege, analiza, structura, depozita și accesa informațiile provenite din mediul extern, mediul în care trăim. Tot ce provine din acesta influențează creierul în cel mai mic detaliu începând de la abilitățile mentale până la comportament punându-și amprenta într-un mod pozitiv sau negativ.

Comportamentul uman a fost un subiect de studiu încă din cele mai vechi timpuri, însă cercetarea lui sistematică a început în a două jumătate a secolului XX odată cu dezvoltarea științelor socio-umane. Studierea lui se bazează pe activitățile observabile ale unui organism. Pe parcursul timpului au fost elaborate diferite metodologii obiective ale comportamentului uman, s-au descoperit relații funcționale constante între stimul și receptor, s-au descoperit patternuri comportamentale, etc. Deși ca și la comportamentul uman, unul dintre motivele acestei insuficiențe se datorează schimbării continue a societății de-a lungul trecerii timpului. Comportamentul este foarte strâns legat de societate care se află într-o continuă schimbare datorată evoluției științifice și a dorinței de satisfacere a nevoilor umane. În ultimul timp aceasta se axează pe schimbarea mediului înconjurător pentru a oferi un confort fizic cât mai mare ce scoate în evidența trăsături de caracter precum lenea, comoditatea. Odată cu creșterea confortului fizic, s-a mărit și disconfortul psihic. Un bun exemplu ar fi mașina. Aceasta este o modalitate de deplasare pe distanțe mari sau mici, eficientă și confortabilă, care necesită un efort fizic aproape inexistent, însă creează un stres psihic în momentul în care

suntem în trafic, când căutăm un loc de parcare, când se defectează, etc.

La ora actuală societatea este aceea care determină diferite patternuri implicit creând niște medii pentru desfășurarea lor (mediul corporatist), în trecut adaptabilitatea la mediu a omului era aceea care crea patternuri.

Omul își desfășoară viața de zi cu zi într-un mediu natural și complex în care este bombardat cu diferiți stimuli și informații. Din această multitudine de informații, creierul reușește să prelucreze în mod conștient doar o mică parte, pentru binele nostru ar trebui să învățăm ca să filtrăm informațiile în așa fel încât să reușim să preluăm doar cele care ne sunt necesare pentru diferite situații pe care le întâlnim. Acest lucru poate fi realizat prin ATENȚIE. Ea este un proces psihofiziologic care presupune concentrarea psihică și adaptarea comportamentului senzorio-motor pentru obținerea unui rezultat la o sarcină întâlnită. Declanșarea ei se realizează printr-un stimul al percepției sau într-un mod voluntar prin reglarea memoriei, gândirii, imaginației, etc.

O persoană atentă răspunde în mod selectiv la stimuli, sesizează, detectează și filtrează informațiile relevante pentru o anumită situație, ignorându-le pe celelalte.

Un alt proces psihic elementar este senzația. Senzațiile se caracterizează prin oglindirea însușirilor diferite ale obiectelor și fenomenelor lumii externe sau a stărilor interne ale organismului în momentul în care stimulii acționează asupra receptorilor. Dacă survine o privare de anumite senzații sau senzații noi, oamenii sunt cuprinși de o “foame informaționala”, aceasta conducând la o intensificare a activității psihice a creierului (apar iluzii, halucinații).

Procesul de evoluție biologică a condus la dezvoltarea organelor de simț, a adaptării continue bazată pe selecția naturală. În momentul acțiunii agenților externi senzațiile oferă organismului informații într-un mod cât mai detaliat și cât mai exact despre proprietățile obiectelor și fenomenelor importante pentru existența și funcționarea normală a omului.

Organele de simț pot fi considerate ca “aparate senzoriale” pentru că obțin informațiile necesare omului pentru a realiza o cât mai bună orientare în timp și spațiu.

Senzațiile sunt orientate și unificate în imagini integrale cu ajutorul percepției oferind omului orientare senzorială nemijlocită în mediul înconjurător.

Percepția poate fi definită ca oglindirea în conștiința ființei umane a fenomenelor și obiectelor care acționează direct asupra receptorilor. Percepțiile fac parte din procesul cunoașterii și sunt într-o strânsă legătură cu gândirea, memoria și imaginația. Acestea sunt condiționate de atenție iar motivația le stimulează și orientează selectiv.

Diferența dintre senzații și percepții este faptul ca senzațiile oglindesc însușiri ale lucrurilor, iar percepția creează o reflecție în întregime a obiectului, un ansamblu al însușirilor deținute de un obiect sau fenomen. Deși ar părea că percepția ar fi o sumă de însușiri generate de senzații, în realitate ea constituie o formă calitativ distinctă a cunoașterii senzoriale asupra mediului înconjurător.

Viața psihică nu se rezumă doar la experiența imediată, fluxul reprezentărilor și trăirilor psihice, ele sunt alcătuite din unități de timp care se scurg repede pentru a trece în trecut astfel asigurând conștiința unității eului și continuitatea vieții psihice.

Memoria este unul dintre procesele psihice prin care experiențele cognitive, afective și volitive sunt memorate, păstrate și actualizate. Caracterul activ al memoriei este dat de faptul că ceea ce memorăm este într-o strânsă legătură cu condițiile activității pe care o desfășurăm și cu obiectivele pe care le urmărim. Mobilitatea cunoștințelor din memorie creează o restructurare și asamblare a informațiilor, conducând la unități logice cu o structură mai complexă decât aceea a informațiilor componente.

Noi nu reținem și nu reactualizăm totul, ci doar ceea ce reprezintă o anumită semnificație pentru noi, ceea ce corespunde trebuințelor, dorințelor, sentimentelor, atitudinilor, înclinațiilor și intereselor.

Caracterul selectiv al memoriei este condiționat de particularitățile obiective ale realității nu doar de trăsăturile subiective. Un alt caracter al memoriei este cel inteligibil deoarece tot ce este memorat necesitată înțelegere și reactualizare, asigură nu numai legătura memoriei cu gândirea ci și caracterul logic, rațional, conștient într-un cuvânt cel inteligibil.

O abilitate necesară umanității pentru adaptare a fost învățarea, necesară în fiecare etapă a vieții sau istoriei. Învățarea este considerată ca una dintre formele fundamentale de activitate umană. În această accepțiune presupune o relație a individului cu mediul, un consum de energie sau o funcție transformatoare la nivelul mediului, al individului sau a relațiilor dintre acesta și mediu.

Astfel spus învățarea poate fi definită ca o activitate prin care se obțin achiziții, progrese în adaptare, care vizează cunoștințe, operații intelectuale și însușiri de personalitate, achiziții ce apar la nivelul individului ca “bunuri” personale, obținându-se predominant pe bază de exercițiu. Într-o

oarecare măsură învățarea este dependența de percepție, gândire și memorie și are la baza aceleași operații și mecanisme având aceeași desfășurare ca și gândirea.

Analiza procesului de învățare din punct de vedere al proceselor psihice este condiționată de o percepere inițială a materialului de învățat, calitatea ei presupune înțelegerea acestuia astfel este necesară memorarea achizițiilor obținute. În continuare, după percepție, intervine gândirea care ajută la realizarea actului de înțelegere și care presupune prelucrări și sistematizări, realizarea de conexiuni între cunoscut și necunoscut.

Pe parcursul tuturor actelor din care este alcătuită învățarea, memoria este prezentă deoarece aceasta fixează informațiile și operațiile existente inițial, permițând actul înțelegerii și în final fixarea și păstrarea noilor achiziții. Astfel metodele de învățare se bazează pe cele de memorare ce constau în repetare, memorare-învățare pe părți sau pe întreg, îmbinare între cunoaștere și reproducere.

Majoritatea persoanelor învață cel mai bine din experiențele proprii, dar pentru a spori productivitatea și evoluția este necesar asimilarea de informații de la ceilalți. Pentru a realiza acest lucru utilizăm limbajul. Din punct de vedere al semioticii acesta poate fi definit ca un sistem de semne, simboluri manevrate după un set de reguli având ca scop prelucrarea și transmiterea de informații.

Privit din punctul de vedere al psihologiei limbajul este un membru al unei clase vaste de fenomene precum gesturi, arte figurative, mimică, etc. Toate aceste fenomene au la bază, inclusiv limbajul, funcția semiotică care desemnează capacitatea de a utiliza semne/simboluri și a opera cu acestea pe plan mental.

Una dintre proprietățile sau poate cea mai importantă a conștiinței umane este capacitatea de a deține un limbaj. Deși se consideră că funcția lui este asigurarea comunicării dintre indivizi, acesta joacă un rol de mediator în dezvoltarea și desfășurarea altor funcții psihice, conștiente sau inconștiente.

Pentru înțelegerea corectă a realității, utilizăm gândirea. Gândirea este un fenomen foarte complex astfel încât pentru a o defini este necesar să o analizăm din cel puțin trei perspective.

Din perspectiva funcțională, mai exact din rolul pe care îl joacă în dinamica personalității, poate fi considerată ca o modalitate specifică a vieții de relație, creându-se un schimb specific între organism și mediu. Sensul acestui proces este cunoașterea realității pentru sporirea adaptabilității ființei umane. Gândirea este utilizată ca un mijloc prin care omul își îndrumă comportamentul, își planifică acțiunile, își alege scopuri și optează pentru cele mai optime mijloace în realizarea lor.

Din perspective psihogenetice, gândirea este la origine o acțiune. Apariția gândirii este condiționată de interiorizarea acțiunii care antrenează două mecanisme: mecanismul operativ (transformarea acțiunii în operație) și mecanismul semiotic (trecerea de la acțiunea asupra obiectelor la operații asupra semnelor, simbolurilor acestor obiecte).

Analizată din punct de vedere structural-operativ, gândirea este formată din structuri cognitive (informații structurate) și operații sau secvențe de operații (strategii). Pentru gândire, noțiunea este structura cognitivă tipică care structurează informațiile generale, necesare și esențiale despre un obiect sau o stare. Operațiile la care e supusă informația psihică sunt extrem de variate și au o organizare

ierarhică. Cea mai însemnată operație la nivelul mediu de analiză a gândirii este raționamentul, iar pentru problemele mult mai complexe se utilizează o serie bine ordonată de operații care poartă denumirea de strategie rezolutivă bazată pe algoritmi și euristici.

La modul general putem defini gândirea ca fiind un ansamblu de operații și strategii care au loc asupra noțiunilor având ca rezultat reflectarea (reprezentarea) generalizată și mijlocită a realității.

Se consideră că gândirea este unul din factorii cei mai importanți care ne diferențiază de animale, însă există unul și mai important care a condus spre ceea ce suntem azi, creativitatea.

Creativitatea nu poate fi considerată o dimensiune în plus a personalității, ci mai degrabă un efect al conlucrării mai multor procese psihice variate în condiții favorabile. Aceasta nu este o capacitate autonomă ci este rezultatul unei organizări optime a factorilor de personalitate diferiți. Ea se găsește sub forme specifice: creativitate artistică, științifică, tehnică, etc; însă oricare dintre formele creativității posedă trăsături comune.

Ca o definiție generală și minimală creativitatea poate fi considerată un complex de însușiri și aptitudini psihice care în anumite condiții, bineînțeles favorabile dă naștere unor produse noi sub formă de reprezentări artistice, teorii, idei, tehnologii. Valoarea produsului este mare dacă prin el se poate rezolva o problemă, crește adaptabilitatea la mediu sau este capabil să schimbe condițiile existenței acestuia.

Definirea creației la modul general constituie o definiție minimală pentru creația științifică. Alte criterii importante pe lângă cel al noutății și al valorii este cel al verificabilității

(ipoteza, teoria, soluția) și al consistenței logice, dar aceste criterii nu trebuie satisfăcute în produsul creației artistice.

Raportată la nivelul psihologic cel mai important aspect al creativității este procesul creațional care nu urmează un tipar unic, având multe modalități variate de realizare a unui produs, purtând amprenta personalității creatoare a creatorului.

Din experiența umană am realizat că orice faptă omenească necesită o explicație, motivul acțiunii, cauza sau determinarea acesteia. Cu aproximație am putea înțelege că motivația este alcătuită din totalitatea mobilurilor interne ale conduitei umane, fie cele dobândite sau cele înnăscute neconștientizate formate din idealuri abstracte sau doar simple necesități fiziologice. În spatele oricărui act de conduită stă un motiv, de care uneori nu suntem conștienți.

Determinismul complex al conduitei este stimulat de datele mediului care constau în factori de incitare sau precipitare, iar motivele sunt stimulate de factorul intern, de condițiile interne care uneori interferează între stimulii externi și reacțiile persoanei. Activitatea este orientată și susținută de motive, care îndeplinesc două funcții, una de activare, mobilizare energetică și una de direcționare a conduitei.

"Lumea internă a omului" se amplifică odată cu înaintarea în vârstă îndeplinind mult mai multe funcții: de selecție, de amânare, sau chiar de suspendare a factorului extern de conduită. Motivația internă condiționează existența scopului ei, factorul extern are rol declanșator raportat doar la anumite aspirații, dorințe sau necesitații.

În funcție de oferta economică și culturală a mediului necesitățile sunt variate în legătură cu modul de satisfacere a nevoii de hrană, confort, apărare, etc; astfel intervine și

necesitatea de adaptare la mediu întâlnind unul dintre cele mai mari obstacole ale omului din toate timpurile, procesele emoționale.

Pe parcursul vieții întâlnim situații/evenimente care ne bucură sau ne întristează, o parte din ele ne stârnesc entuziasm, altele ne produc indignare. Ca și individ faci tranziția de la un mediu la altul, care pot să te împiedice sau să susțină trebuințele, interesele, aspirațiile etc., pe care le ai ca și individ. Édouard Claparède a observat că: “emoția apare când adaptarea este împiedicată din diferite motive”. Procesele afective sunt în funcție de relațiile individului cu mediul. Acestea pot fi considerate ca fenomene psihice complexe amplificate prin modificările fiziologice puțin sau mai mult intense, printr-un comportament marcat de expresii emoționale (gesturi, mimică, etc) și o trăire subiectivă.

Procesul emoțional se poate distinge în următoarele: procese emoționale primare (dispoziții organice și afecte); emoțiile propriu-zise; dispozițiile afective; sentimentele.

Procesele emoționale primare sunt alcătuite din dispozițiile organice care sunt stări difuze și însoțesc stările de oboseală, de boală, de neliniște, dorință sexuală, etc. și afectele care sunt izbucniri emoționale cu o desfășurare puternică unipolara, consumându-se în expresii și gestică vie. Dar durata lor este scurtă și cu o apariție bruscă manifestându-se prin disperare, agresivitate, stare de groază, furie, etc.

Emoțiile propriu-zise sunt caracterizate prin desfășurări emoționale moderate, în care funcțiile conștiinței nu se blochează sau îngustează precum se întâmplă la afecte. Comparativ cu afectele, emoțiile se dezvoltă gradat și pot fi

tranzitive. Emoțiile sunt efectul confruntării dintre nevoile individului și datele reale ale mediului.

Dispozitivele afective se caracterizează prin stări emoționale difuze și generalizate, care au o intensitate mică, de multe ori sunt discrete, dar durabile și sunt în strânsă legătură cu o anumită tonalitate a vieții noastre psihice.

Sentimentele sunt formații afective complexe și durabile cu o intensitate moderată, care se transformă în adevărate atitudini afective asupra unor obiecte, evenimente,personale semnificative pentru un individ sau grup. Sentimentul este o formațiune atitudinală descrisă prin stabilitate, condensare emoțională și caracter habitudinal care persistă latent și se activează în funcție de anumite condiții.

Oamenii au tendința de a se aduna în grupuri, acest lucru nu îi aseamănă ci doar îi unește pentru un țel comun. Originalitatea unei persoane este dată de personalitate. Una dintre perspectivele din care e văzută personalitatea este aceea în care aceasta este echivalentă cu “individul de excepție”, o persoană care denotă creativitate pe plan social și cultural. Însă din perspectiva psihologică personalitatea este văzută ca o calitate pe care ființa umană o dobândește virtual pe parcursul unei etape din viață, de obicei în perioada adolescenței avansate.

“ *Personalitatea reprezintă îmbinarea unitară non-repetitivă a însușirilor psihice caracterizează mai pregnant și cu un grad mai mare de stabilitate omul concret și modalitățile sale de conduită*.”

Mulți au oferit definiții ale personalității din diferite perspective:

G.Allport – *personalitatea este organizarea dinamică în cadrul individului a acelor sisteme psihofizice care determină gândirea și comportamentul său caracteristic*

N.Sillany – *personalitatea este în esență element stabil al conduitei unei persoane, modul său obișnuit de a fi. Orice om este în același timp asemănător cu alți indivizi din grupul său cultural și diferit de ei prin caracterul unic al experiențelor trăite.*

A.V.Petrovski și M.G.Iarosevski – *personalitatea este o calitate sistematică dobândită de individ în activitatea obiectuală și de comunicare, care-l caracterizează sub aspectul includerii lui în relațiile sociale.*

Studierea personalității are ca punct de start observarea vieții cotidiene sau probele psihologice standardizate sau experiența clinică, ori în cel mai bun caz combinarea acestor surse împreună.

Datorită modului în care funcționează viața, omul este nevoit să se adapteze la mediul în care trăiește, la diferite situații pe care trebuie să le confrunte (piedici, conflicte, frustrări). Acestea îl supun stresului, desemnând trei perspective: situațiile stresante, răspunsul la stres sau interacțiunea care are loc între stres și răspuns.

Unele situații devin tensionate (stresante) din cauza stimulilor care poartă denumirea de stresori sau factori stresanți. Un moment conflictual sau frustrant poate fi considerat ca factor stresant sau zgomotul, aglomerația, supraîncărcarea muncii fac parte din aceeași categorie.

Reacția sau răspunsul nespecific al organismului este considerat stres. Se cunoaște faptul că adaptabilitatea deosebită, a omului în mare parte dintre organismele vii, este datorată ușurinței de a oferi răspunsuri specifice la

solicitări specifice. Adaptarea organismului la situațiile noi întâlnite presupune modificări biochimice, variații nespecifice constituind stresul (reacția de fugă și luptă), modificarea tensiunii arteriale, a ratei respiratorii, etc.

Stresul nu rezidă nici în situațiile stresante și nici în răspunsul la stresori, dar interacțiunea dintre o persoană și o situație stresantă se menține. Stresul apare ca o discrepanță percepută subiectiv între solicitări și autoevaluarea capacităților proprii. De cele mai multe ori reușim să ne subestimam, ne pierdem încrederea în puterile noastre, în ideile noastre, în orice, într-un final ajungem să ne lăsăm păgubași.

Indiferent că ești o persoană care crede în existența unei divinități sau a teoriei evoluționiste, nu ai putea nega faptul că oamenii au foarte multe lucruri în comun cu animalele și doar câteva care ne diferențiază.

Din punct de vedere biologic funcționalitatea organismului este asemănătoare deoarece corpul omenesc și corpul animal au la bază aceleași aparate și sisteme de funcționalitate biologice (sistem locomotor,sistem respirator,sistem digestiv etc). Deși ne ghidăm după aceleași instincte și dorințe (supraviețuire,reproducere, protecție, etc) la nivelul psihicului ne diferențiază un lucru fundamental.

Există o dorință comună atât la om cât și la animale de a exploata toate resursele mediului înconjurător. La început omul doar culegea și vâna ceea ce avea de oferit natural însă s-a întâmplat ceva în mintea umană ce ne deosebește de animale, frica de moarte și de pierdere a viitorului, a ceea ce ar putea fi. Acesta a fost un punct de start ce a condus la începerea unei tragedii dar și începutul unei mari oportunități. Devenind conștienți de frica de moarte, de

durere, de încarcerare devii o resursă extrem de valoroasă putând fii exploatată (controlată) și mult mai productivă în momentul în care ești amenințat cu acestea.

Trăim cu impresia că resursele naturale, uneltele, animalele, pământul, banii, etc. ar fi cele mai mari resurse ale omului însă ceea mai mare resursă a tuturor timpurilor au fost și sunt oamenii. Pe un animal pe care îl sperii sau îl lovești este cuprins de frică și durerea de moment dar nu îl poți amenința cu pierderea libertății, cu tortură în viitor fiindcă el are dezvoltat un simț al zilei de mâine foarte slab, pe de altă parte la om aceasta este predominant. Cu toții avem în noi o frica dezvoltată referitoare la moarte și la ce va fi după, dar în mod special ne preocupa grija zilei de mâine. Oricât ai încerca să urli și să ameninți o vacă să îți dea mai mult lapte sau la un copac să îți ofere mai multe fructe, nu ai să reușești însă dacă amenințí un om să îți dea bunurile lui, acesta ți le va oferi .

Probabil nu ai fost amenințat să ți se ia din bunuri, însă nu știu dacă ești conștient de faptul că bunurile tale cele mai de preț nu sunt casa, mașina, telefonul mobil etc. ci timpul, energia, ingeniozitatea etc. În realitate tu cu acestea plătești obiectele din viața ta și pentru ele ești amenințat în permanență de către societate prin standardele impuse: să îți găsești un job bine văzut, să faci cât mai mulți bani, să îți cumperi obiecte de lux, etc. Dacă nu te ridici la standardele impuse de societate tinzi să fii etichetat de membrii ei ca fiind un ratat social.

Psihicul uman a manifestat interes pentru o mică parte dintre oameni, aceștia prin analiză și înțelegere a functionalitătii lui au reușit să-și urmărească propriul scop prin manipularea și exploatarea slăbiciunii omului.

FORŢELE INTERIOARE ȘI DEZVOLTAREA RELAŢIILOR PUBLICE (P.R.)

În urmă cu aproximativ un secol medicul neuropsihiatru Sigmund Freud a dezvoltat o nouă teorie referitoare la rasa umană. În cercetările sale acesta susține că a descoperit după denumirea sa forțele primitive, sexuale și agresive care zăceau în profunzimea interiorului minții tuturor ființelor umane. Aceste forțe dacă ar scăpa de sub control ar conduce indivizii și întreaga societate la haos. Teoriile lui Freud au fost folosite de către cei care erau la putere pentru a le testa și a încerca să controleze mulțimea în perioada în care democrația era în plină dezvoltare. Pe lângă Sigmund Freud au mai existat și alți membri ai familiei care au jucat un rol important în influențarea secolului XX-lea, precum nepotul său Edward Bernays.

Deși în prezent Bernays nu este cunoscut, el și-a pus amprenta asupra secolului XX fiind primul care a utilizat ideile lui Freud despre ființele umane și le-a folosit pentru a manipula publicul. A reușit pentru prima dată să arate corporațiilor americane cum să îi determine pe oameni să își dorească lucruri de care nu aveau nevoie prin crearea de conexiunii între produse și dorințele lor inconștiente. De aici s-a demarat și idealul politic despre modalitățile de control a maselor deoarece satisfacerea dorințelor egoiste interioare ale oamenilor îi vor iluziona că sunt mai fericiți și astfel vor deveni mai docili. Acestea au condus la construirea ego-ului consumator care domină lumea noastră la ora actuală.

Teoriile lui Freud referitoare la modul în care funcționează mintea individului sunt acceptate și folosite în societatea de astăzi. În perioada descoperirii lor și imediat după ideile sale

au fost respinse și urâte de către societate în special cea vieneză. Atunci Viena era centrul unui mare imperiu care conducea centrul Europei. Pentru nobilimea habsburgică teoriile lui Freud erau considerate penibile și ideea de a analiza sentimentele interioare ale omului erau considerate o amenințare la adresa controlului. Freud a continuat să pună în discuție ideea ca pentru ca tu să te poți analiza pe tine însuți este necesar să aduci în ecuație și alte lucruri precum societatea, tot ce te înconjoară. Acestea nu erau bine văzute în acea perioadă deoarece imperiul crease ego-ul într-o anumită măsură și asta ar fi condus la destrămarea lui mult mai devreme. Conducătorii imperiului au fost puși pe gânduri sau s-ar putea spune înspăimântați de ideea lui Freud în care susținea că în interiorul tuturor ființelor umane se găsesc instincte primare periculoase. Sigmund Freud a creat o metodă numind-o psihanaliză și care prin analiza viselor și asocierea liberă el observase aceste forțe sexuale și agresive care erau rămășițe ale trecutului nostru de origine animală.

"*Freud a conceput o metodă de a explora partea ascunsă a minții pe care o numim astăzi subconștient. Această parte este total necunoscută pentru conștiința noastră. Există o barieră în toate mințile care împiedică aceste impulsuri ascunse și nedorite din subconștient să iasă la suprafață*". (Dr. Ernest Jones, coleg al lui Freud).

În anul 1914 imperiul austro-ungar a declanșat război în Europa. Tot ce se întâmpla era văzut de Freud ca o dovadă teribilă care îi susținea constatările. Freud scria că este foarte trist fiindcă acesta este modul în care se aștepta ca oamenii să se comporte din cunoștințele de psihanaliză. Ceea ce au făcut guvernele a fost să stimuleze și să dezlănțuie forțele primitive din ființele umane fără să cunoască sau să fie capabili să le oprească.

Deși părinții lui Bernays emigraseră în America, el păstrase legătura cu unchiul său căruia i se alătura în vacanțele din Alpi. Edward Bernays era pe cale să se întoarcă în Europa dintr-un motiv foarte diferit. În perioada războiului el lucra în America ca agent de presă. După ce se anunțase că America intră în război împotriva Austriei și Germaniei, ca pregătire pentru război, guvernul a înființat un comitet de informații publice unde Bernays fusese angajat pentru a promova războiul Americii în presă. Președintele Americii în acea vreme era Woodrow Wilson care a declarat că Statele Unite nu luptă pentru a restaura veciile imperii ci pentru a aduce democrația în întreagă Europă. Bernays a reușit să promoveze această idee foarte bine atât acasă cât și în străinătate și la sfârșitul războiului fusese invitat să îl însoțească pe președinte la conferința de pace de la Paris.

"*Apoi spre surprinderea mea, mi-au cerut să merg cu Woodrow Wilson la conferința de pace și la vârsta de 26 de ani am fost la Paris pe toată durata conferinței de pace care a avut loc în suburbia Parisului și am lucrat pentru a face lumea sigură pentru democrație. Acesta era sloganul cel mare*". (Edward Bernays, 1991)

Modul în care Wilson a fost primit la Paris l-a surprins și pe Bernays și pe ceilalti propagandiști americani. Propaganda făcută de ei l-a caracterizat pe Wilson ca fiind eliberatorul oamenilor, cel care putea crea o nouă lume în care omul să devină liber. Devenise eroul maselor. Bernays se uita la mulțimea de oameni din jurul lui Wilson și a început să se întrebe dacă nu ar putea utiliza același tip de persuasiune în masă dar în perioada de pace.

"*Când am venit înapoi în Statele Unite, am decis că dacă poți folosi propagandă pentru război, o poți folosi cu siguranță și pentru pace; și propaganda trebuia să fie un cuvânt rău din cauza folosirii lui de către germani. Deci ceea*

ce am făcut a fost să încerc să găsesc alte cuvinte și astfel am găsit 'Consiliul pentru Relații Publice'".(Edward Bernays, 1991)

După ce s-a întors la New York a devenit consilier pe Relații Publice într-un mic birou pe Broadway, astfel s-a utilizat prima dată termenul de P.R. . America devenise o societate industrială cu milioane de oameni grupați în orașe, iar Bernays era determinat să găsească o modalitate de a gestiona și schimba modul prin care aceste mulțimi gândeau și simțeau. Pentru a realiza acest lucru s-a folosit de scrierile unchiului său Sigmund. În perioada în care fusese la Paris îi trimisese un cadou unchiului său, sub forma unor trabucuri Havana. La scurt timp, Freud îi trimite ca semn de mulțumire o copie a lucrării sale "Introducere generală în psihanaliza". În timp ce o citea, Bernays devenea din ce în ce mai fascinat de forțele iraționale ascunse în interiorul indivizilor și într-un final s-a întrebat dacă nu cumva ar putea face și bani din manipularea subconștientului.

"*Ce a primit Eddie de la Freud a fost într-adevăr această idee că există acolo mult mai mult de studiat în ce privește luarea deciziilor umane, nu numai în rândul persoanelor fizice, dar chiar mai important în rândurile grupurilor, că această idee poate da informații legate de comportament. Deci Eddie a început să formuleze această idee prin care trebuie să cauți lucrurile conectate la emoțiile iraționale ale oamenilor. Acest lucru l-a îndreptat pe Eddie spre o categorie diferită de persoane, în special către oficiali guvernamentali și managerii de top care credeau că doar dacă bombardezi oamenii cu informații se vor uita la acel lucru și se vor supune. Iar Eddie știa că nu acesta era modul în care lumea funcționa.*" (Pat Jackson, consilier Relații Publice și coleg al lui Bernays)

Bernays luase decizia de a face experimente asupra subconștientului maselor, iar unul dintre ele presupunea convingerea femeilor să fumeze. În acea perioadă pentru femei fumatul era un subiect tabu. Primul dintre clienții săi a fost George Hill, președintele corporației American Tabacco care i-a solicita să găsească o modalitate să schimbe acest lucru.

"*Spunea că pierdem jumătate din piață pentru că bărbații invocaseră un tabu împotriva femeilor care fumau public. Poți să faci ceva în sensul asta? I-am spus: lasă-mă să mă gândesc. Și apoi i-am spus: Dacă aș avea permisiunea de a vedea un psihanalist pentru a afla ce înseamnă țigările pentru femei. El a spus cât va costa? Așa că am sunat la Dr. Brille care era liderul psihanaliștilor din New York la vremea aceea*".(Edward Bernays)

A.A. Brille fusese unul dintre primii psihanaliști din America și pentru un preț enorm de mare i-a divulgat lui Bernays că țigările erau un simbol al penisului și a puterii sexuale masculine pentru sexul frumos. I-a sugerat să găsească o modalitate de a conecta țigările și ideea de a provoca puterea masculină, iar atunci femeile vor fuma fiindcă ar avea propriile penisuri. De Paști în New York are loc în fiecare an o paradă la care se adună mii de oameni, iar Bernays a decis să profite de acest lucru și a organizat un eveniment acolo. Reușise să convingă câteva tinere din înalta societate ca să-și ascundă câteva țigări în haine și apoi să se amestece prin mulțime și să aștepte semnalul lui ca să-și aprindă țigările. El a informat presa că există un grup de femei care erau gata să protesteze prin aprinderea a ceea ce ele numeau “torțele libertății”.

"*El (Bernays) știa că va fi perceput ca protest, și mai știa că toți fotografii vor fi acolo pentru a capta momentul astfel el a fost pregătit cu sintagma torțele libertății. Deci avem un*

simbol-femeile, femeile tinere, fumând o țigară în public cu o expresie care înseamnă că oricine crede în acest tip de egalitate trebuie să le sprijine în dezbaterea ce va urma cu privire la acest lucru din cauza torțelor libertății. Adică ce e pe toate monedele americane? E libertatea ținând torța sus. Și toate astea erau acolo împreună, emoție, memorie și o sintagmă rațională chiar știind că se folosește destul de partea emoțională, este o expresie care funcționează într-un sens rațional și toate acestea împreuna... Și astfel a doua zi, acest fapt a fost prezent nu numai în toate ziarele din New York cât și pe teritoriul Statelor Unite și în întreaga lume. Și din acel moment înainte vânzarea de țigări către femei a început să crească. Le-a făcut acceptabile de către societate cu un singur act simbolic."(Pat Jackson, consilier Relații Publice și coleg al lui Bernays)

Bernays a reușit să creeze și să dezvolte ideea că o femeie care fumează este mai puternică și independentă, idee care încă persistă și în prezent. Succesul lui l-a făcut să realizeze că poate convinge oamenii să se comporte irațional dacă reușești să conectezi produse la dorințele lor emoționale și sentimente. Ideea că fumatul le face pe femei mult mai libere este una complet irațională. Însă le-a stârnit în interior sentimente care le face să se simtă independente. Rezultatul a demonstrat că anumite obiecte fără nici-o relevanță pot să devină simboluri emoționale puternice ale modului în care tu ca individ îți dorești să fi perceput de ceilalți.

"*Edward Bernays a văzut modul de a vinde un produs și acela nu era de al vinde intelectului care credea că ar trebui să cumpere un automobil, ci că te vei simți mai bine în general dacă vei avea acest automobil. Cred că a împământenit idea că oamenii nu cumpărau ceva până când nu erau angajați emoțional sau personal în acel produs sau serviciu. Nu ai nevoie de un nou obiect vestimentar*

*neapărat dar ști că te vei simți mult mai bine cu acea haină. Aceasta a fost contribuția lui într-un sens foarte adevărat. Noi o vedem peste tot astăzi, dar cred că Bernays a stat la originea ideii și anume conexiunea emoțională la un produs sau la un serviciu.”(*Peter Strauss, angajat al lui Bernays 1948-1952)

Realizările lui Bernays erau cunoscute de către toate corporațiile. Odată cu terminarea războiului deveniseră mult mai puternice și bogate dar își făceau griji referitor la sistemul de producție în masă deoarece acesta se dezvoltase foarte bine în timpul războiului și milioane de produse zăceau pe liniile de producție reușind să sperie marile corporații cu supraproducție. Își făceau griji că va sosi momentul în care oamenii vor deține suficiente bunuri care să le asigure necesitatiile și nu vor mai achiziționa nimic. Până atunci toate produsele erau vândute pe baza nevoilor fiind prezentate ca necesități. Mărfuri precum ciorapi, pantofi, haine sau chiar și mașini erau promovate din punct de vedere funcțional pentru durabilitatea lor. Reclama avea ca scop de a arată oamenilor virtuțile și calitatiile practice ale produselor și nimic altceva mai mult. Corporațiile au devenit conștiente că este necesar să schimbe modul de gândire al oamenilor despre produse. Paul Mazer, cunoscut ca unul dintre cei mai importanți bancheri de pe Wall Street a susținut cu claritate ceea ce trebuia făcut. A spus că trebuie schimbată America de la nevoi la o cultură a dorințelor unde oamenii să fie învățați să își dorească din ce în ce mai multe lucruri noi fără că cele vechii să se fi consumat. Trebuie modelate noi mentalități oamenilor astfel încât dorințele trebuie să umbrească nevoile.

“*Înainte de acel moment nu a existat nici un consumator american, ci doar muncitorul american și apoi proprietarul american. Și au produs și au pus deoparte și au mâncat cât aveau nevoie și oamenii cumpărau ce aveau nevoie și în*

timp ce cei foarte bogați puteau cumpăra lucruri de care nu aveau nevoie, majoritatea oamenilor nu puteau. Și Mazer a prevăzut o breșă în care poți avea lucruri de care să nu ai nevoie dar le-ai dorit spre deosebire de necesități.”(Peter Solomon, bancher de investiții)

Cel care știa și putea să schimbe mentalitățile oamenilor în favoarea corporațiilor nu era altcineva decât Edward Bernays.

“*Bernays este într-adevăr americanul classic mai mult de cât oricine altcineva care a adus tot felul de lucruri din teoria psihologiei ca pe ceva care este parte esențială –din punct de vedere al corporației- a modului în care vom face apel la mase în mod eficient și a stabilizării industriei mărfurilor și a vânzărilor. Vreau să spun că sunt pregătiți pentru a înțelege ceea ce motivează mintea umană și așa apar oportunități tehnicilor lui Bernays, tehnici ce urmau a fi folosite pentru a vinde produse maselor*”. (Stuart Ewen, istoric de Relații Publice)

La începutul anilor ’20, băncile susțin crearea și dezvoltarea unor lanțuri de magazine universale în întreagă America care în esență erau piețe de desfacere pentru mărfurile produse în masă. Bernays era cel care trebuia să creeze noul tip de consumator, astfel el a creeat noi tehnici de convingere a publicului care sunt valabile și astăzi. Unul dintre angajatorii săi a fost William Randolph Hurst care dorea să-și promoveze mai bine noile sale reviste pentru femei. Bernays le-a dat viață prin introducerea de articole și reclame ce făceau trimitere la produse făcute de alți client de-ai săi. A utilizat plasarea de produse și în filme și a început să îmbrace vedetele de cinema cu haine și bijuterii de la firme pe care el le reprezenta. A angajat psihologi ca să emită rapoarte că anumite produse erau bune pentru tine și după aceea a pretins că studiile erau independente.

În magazinele universale aranja prezentări de modă și plătea celebrități că să repete noul mesaj, cumperi lucruri nu doar din nevoie ci și pentru a-ți exprimă eu-ul tău interior în fața altora.

"*O schimbare a venit în democrația noastră, se cheamă consumerism. Prima calitate a cetățenilor americani nu mai este demult cea de cetățean ci cea de consumator*."(Jurnalist american, 1927)

Bernays era cunoscut ca omul care era capabil să înțeleagă mintea mulțimii și în 1924 președintele la contactat, în acea perioadă era văzut ca un om liniștit și ursuz devenind o glumă națională. Presa îl caracteriza că fiind plictisitor și fără umor. Bernays a făcut același lucru cum făceau cu produsele. A convins 34 de vedete de cinema să viziteze Casa Albă unde pe parcursul întâlnirii Bernays făcea glume cu președintele la care vedetele râdeau. A doua zi toate ziarele scriau că președintele Coolidge distrează actorii la Casa albă. Imaginea președintelui se schimbase și toată lumea devenise fericită și pentru prima data politica a devenit implicată în relațiile publice.

Bernays începea să devină din ce în ce mai bogat și puternic în America, însă unchiul său Freud avea probleme mari datorită crizei economice și inflației mari care avea loc în Europa. Freud își pierduse toate economiile și i-a scris nepotului său pentru ajutor. Acesta i-a răspuns informându-l ca aranjase ca lucrările sale să fie publicate în America pentru prima data. A început să îi trimită banii lui Freud pe care acesta îi păstra într-un cont bancar străin. Pe lângă acestea Bernays îi spusese lui Freud să se auto-promoveze sugerându-i să scrie un articol pentru "Cosmopolitan", o revistă pe care el o reprezenta cu titlu “Un loc mental al femeii în casă”. Freud s-a supărat spunând că o astfel de idee e de neconceput și vulgară și oricum lui nu-i plăcea

America. Prin anii ’20 Freud s-a retras în Alpi devenind mult mai pesimist cu privire la ființele umane și a început să scrie despre comportamentul de grup, despre cât de ușor pot fi stimulate forțele agresive ale subconștientului când indivizii sunt în mulțime. El consideră că inițial subestimase aceste instincte agresive ale ființei umane și că sunt mai periculoase decât ne-am putea imagina.

“*După primul război mondial, Freud a devenit pesimist. Simțea că omul este o creatură imposibilă, o specie foarte sadică și rea și că nu credea că poate fi îmbunătățită. Omul este un animal feroce, animalul cel mai feroce care există. Îi place să tortureze și să ucidă*”. (Dr. Ernest Federn, psihanalist)

În 1920, publicarea lucrărilor lui Freud a avut un efect fantastic asupra clasei intelectuale și asupra jurnaliștilor fiind fascinați dar în același timp și speriați de imaginea pe care o creiona Freud despre forțele periculoase din adâncul omului. Aceste forțe care se aflau chiar sub suprafața societății moderne și în orice moment puteau erupe ușor creând o gloată nestăpânită, violentă capabilă să distrugă orice. Atunci mulți au început să se întrebe dacă principiul de bază al democrației că ființele umane ar fi de încredere pentru a luă decizii pe o bază rațională nu ar fi unul eronat.

“*Dacă ființele umane au fost în realitate determinate de forțe iraționale inconștiente atunci este necesar să regândim democrația*.” (Walter Lippman)

S-a realizat ceea ce credeau că este nevoie, o elită care să fie capabilă să conducă ceea ce ei numeau turma dezorientată. Acest lucru presupunea utilizarea tehnicilor de psihologie pentru a putea controla sentimentele inconștiente ale maselor.

“*Și aici îl aveți pe Walter Lippman, probabil cel mai influent gânditor politic în Statele Unite, care a spus că în esență mecanismul de bază al minții maselor este iraționalul, este iraționalitatea, este animalitatea. El crede că mulțimea din stradă, mulțimea fiind modul în care el vedea oamenii obișnuiți este compusă din oameni ce nu sunt conduși de mintea lor, ci de măduva spinării. Noțiunea de comportament animal, subconștient și instinct este ascunsă chiar sub suprafața civilizației; și astfel au devenit interesați în ceea ce se numea știința psihologiei ca o modalitate de înțelegere a mecanismelor prin care mintea populară lucrează în special cu scopul de a realiza cum să înțeleagă și cum să se aplice aceste mecanisme la strategii de control social”*. (Stuart Ewen, istoric de Relații Publice)

Auzind argumentele lui Lippman, Edward Bernays a devenit interesat și a văzut o modalitate de a se promova prin utilizarea lor. A început să scrie cărți în care susținea că a dezvoltat tehnici despre ceea ce afirma Lippman prin stimularea dorințelor interioare ale indivizilor. Apoi acestea trebuie satisfăcute cu produse de larg consum creând o nouă cale de a administra forța irațională a maselor numită “ingineria consimțământului”.

“*Democrația pentru tatăl meu a fost un concept minunat. Dar cred că a simțit că nu toți acei oameni din public au judecata sănătoasă și că foarte ușor ar putea vota pentru omul greșit sau ar vrea lucrul nepotrivit și că de aceea trebuiesc ghidați de sus. Este un despotism iluminat într-un anumit sens. Poți apela la dorințele și la aspirațiile lor nerecunoscute. Află care sunt dorințele sau temerile lor cele mai profunde și apoi le poți folosi în scopuri proprii.*” (Anne Bernays, fiica lui Edward Bernays)

A început să se creioneze ideea de a gestiona democrația maselor concepută pe ego-ul consumator care a reușit să

facă economia să funcționeze mai bine dar i-a făcut și pe oameni mai “fericiți” și docili reușind să mențină o societate stabilă.

“*Conceptul de gestionare a maselor al lui Bernays cât și al lui Lippman lua ideea de democrație și o transformă într-un paliativ, practic le oferea oamenilor un fel de medicament cu ajutorul căruia se simțeau mai bine și care răspundea la o durere sau dorință imediată dar fără să modifice circumstanțele obiective. Ideea de democrație la bază țintea schimbarea mecanismelor puterii ce guvernase lumea prea mult timp. Conceptul de democrație al lui Bernays a fost unul de menținere a mecanismelor puterii chiar dacă aceasta înseamnă că era necesară stimularea vieții psihologice a maselor. Și de fapt în mintea lui asta era imperios necesară. Că dacă se poate menține stimularea subconștientului atunci liderii maselor pot face fără probleme ceea ce vor să facă*.” (Stuart Ewen, istoric de Relații Publice)

Bernays ajunge să fie un om important în elita oamenilor de afaceri care dominau societatea și politica în America. Dar supremația lui urma să fie distrusă de un tip de raționalitate umană ce nu putea fi controlată. La sfârșitul lunii octombrie 1929 știrile anunțau că acțiunile începuseră să scadă drastic la bursa din New York. Ceea ce urma să se întâmple era cea mai mare prăbușire a pieței din istorie. Efectul a fost dezastruos, a determinat recesiunea și șomajul a milioane de oameni care au încetat să mai cumpere bunuri de care nu aveau nevoie. Consumerismul lui Bernays era pe cale de dispariție. El și profesia de relații publice au căzut din grații. Efectele prăbușirii au influențat economiile din noile democrații din Germania și Austria unde se dădeau lupte violente în stradă.

Datorită situației, Freud s-a retras în Alpi, suferind de cancer la maxilar și a început să scrie o carte numită ”Civilizația și nemulțumirile ei”. Cartea a fost un atac puternic la adresa ideii că civilizația ar fi fost o expresie a progresului uman. El argumenta că civilizația a fost construită pentru a controla forțele animalice primitive periculoase din ființele umane. Ceea ce dorea Freud să susțină era faptul că idealul de libertate individuală care stătea la baza democrației era un lucru imposibil de obținut. Adevărata exprimare a ființelor umane este periculoasă și acestea ar trebui să fie controlate tot timpul doar că asta ar genera o nemulțumire continuă.

“*Omul nu vrea să fie civilizat și civilizația aduce nemulțumire dar este necesară pentru supraviețuire, ar fi singura modalitate de a-l menține în limitele tale. Freud nu credea în egalitatea dintre oameni.”* (Dr. Ernest Federn, psihanalist)

Freud nu era singur în pesimismul său. Politicieni precum Adolf Hitler au apărut datorită disperării că democrația lua amploare. Naziștii erau siguri că democrația este un lucru periculos deoarece stimula egoismul individualismului însă nu avea mijloace prin care să îl controleze. Propaganda partidului lui Hitler se baza pe eliminarea democrației deoarece acesta a creat doar haos și șomaj. După câștigarea alegerilor în 1933, au început să dezvolte o societate în care ființele umane erau controlate într-un mod diferit. Printre măsurile care au fost luate era și aceea de a prelua controlul afacerilor astfel că planificarea producției urma să fie gestionată de către stat. Susțineau că piața liberă era una instabilă și aceasta a condus la ceea ce s-a întâmplat în America, iar timpul liber al muncitorilor a fost organizat tot de către stat printr-o nouă organizație numită ”putere prin bucurie”. Ceea ce creau ei era o alternativă la democrație unde sentimentele și dorințele maselor urmau să servească în așa fel încât națiunea să rămână strâns legată. Personajul principal care susținea această idee era

ministrul propagandei Joseph Goebbels: “*Poate fi un lucru bun să deții puterea cu ajutorul armelor, dar este mult mai bine dacă vei câștiga inima oamenilor și să-i păstrezi și afecțiunea!*”

Goebbels planifica mitinguri uriașe al căror scop era fortificarea mentalității națiunii într-o unitate de gândire, sentiment și dorință. El susținea că una dintre sursele de inspirație provenea din scrierile nepotului lui Freud, Edward Bernays. În scrierile sale, Freud descria modul în care iraționalitatea înfricoșătoare care rezida în ființele umane s-ar putea comporta în asemenea grupuri, dar adâncul după cum numea el forțele libidinale ale dorinței sunt abandonate în mâinile conducătorilor iar instinctele agresive sunt dezlănțuite peste cei care sunt în afara grupului. Freud dorea ca acest lucru să fie considerat ca un avertisment , dar naziștii au încurajat aceste forțe crezând că le vor putea stăpâni și controla.

“*Freud spunea că masele sunt conduse de forțele libidoului. Se iubesc unii pe alții, își trăiesc simțirile și își exprimă ideile cu maximă intensitate. Forțele libidoului sunt forțele dragostei.*”(Leopold Lowenthal, psihanalist)

Și în America democrația era amenințată datorită efectelor prăbușirii economiei. Populația era nervoasă, violența era în creștere și vina era aruncată asupra corporațiilor pentru acest dezastru. În 1932 a fost ales un nou președinte, Roosevelt care avea de gând să se folosească de puterea statului pentru a controla piața liberă. El nu dorea să elimine democrația ci doar să o consolideze căutând un nou mod de a dialoga cu masele, cunoscut sub numele de “noua înțelegere”. Roosevelt era sigur că colapsul bursier era datorat capitalismului și pentru a-l remedia trebuie să devină treaba statului. Afaceriștii auzind acestea au fost îngroziți de “noua înțelegere”.

"*Sunt foarte interesat de evoluțiile sociale din America. Eu cred că președintele Roosevelt a ales calea cea dreaptă. Avem de-a face cu cele mai mari probleme sociale cunoscute vreodată. Milioane de șomeri trebuie să-și reia locurile de muncă, iar acest lucru nu poate fi lăsat la mâna inițiativei private. Doar guvernul este cel care trebuie să abordeze problema*". (Joseph Goebbels, ministrul propagandei)

Asemenea naziștilor Roosevelt dorea să reorganizeze societatea într-un mod diferit doar că el credea că ființele umane erau raționale și erau demne de încredere pentru a lua parte la guvernare. Considera că este capabil să explice politicile sale poporului și să țină cont de opiniile lui. Ceea ce a vrut Roosevelt să creeze era o nouă conexiune între mase și politicieni, să devină consumatori raționali care să nu fie conduși de satisfacerea dorințelor și să devină cetățeni raționali putând lua parte la guvernarea țării. La alegerile din 1936, Roosevelt candida din nou promițând un control mult mai mare privind afacerile, astfel marile corporații au început să vadă asta ca începutul unei dictaturi. Roosevelt a fost ales din nou de către popor. Corporațiile nu aveau ce să mai facă decât să riposteze pentru a recâștiga puterea în America. Pentru a câștiga bătălia ei au apelat la Edward Bernays și la profesia pe care o inventase Relațiile Publice.

"*În acest sens oamenii de afaceri încep să se adune și să desfășoare discuții în primul rând în privat, și încep să vorbească unul cu altul despre necesitatea de a purta un război ideologic împotriva "noii înțelegeri". Și au început prin a reafirma că există un fel de conexiune între ideea de democrație pe de o parte și ideea de afaceri pe de altă parte și astfel sub umbrela unei organizații care încă mai există și care se numește "Asociația Națională a Producătorilor" printre ai cărei membrii se numărau toate*

marile corporații din America. Este lansată o campanie explicită concepută pentru a crea atașamente emoționale între public și marile afaceri; sunt tehnicile lui Bernays folosite la scară mare”.(Stuart Ewen, istoric de Relatii Publice)

Campania avea ca scop să demonstreze că America modernă era creată de corporații nu de politicieni. Nu se mai foloseau doar reclame sau panouri publicitare ci au început să introducă mesaje în paginile editoriale ale ziarelor. Guvernul începuse să facă o serie de filme prin care avertiza populația referitor la manipularea care există în presă deținută de marii afaceriști și realizată de oamenii din domeniul relațiilor publice. Bernays dorea să creeze o imagine utopică a Americii prin dezvoltarea pieței capitalismului dacă acesta ar fi lăsat liber. Viziunea pe care o înfățișa era o nouă formă de democrație în care corporațiile răspundeau la dorințele oamenilor cele mai profunde într-un mod în care politicieni nu o puteau face. Noua formă de democrație depindea de tratarea oamenilor ca și consumatori pasivi nu ca și cetățeni activi precum făcuse Roosevelt deoarece aceasta era modalitatea de control a maselor într-o democrație.

“*Nu mai era vorba despre oameni liberi care să decidă ce vor, ci despre dorințele lor ce dețineau controlul. Oamenii nu sunt liberi să decidă, oamenii nu pot lua singuri decizii în acest mediu. Deci democrația era redusă de la ceva care presupunea cetățeni activi la ideea de mase compuse din consumatori pasivi determinați în principal de dorințele lor intelectuale sau inconștiente și dacă poți declanșa aceste nevoi și dorințe, poți obține ceea ce vrei de la ei*.” (Stuart Ewen, istoric de Relatii Publice)

Conflictul dintre ideea că ființele umane pot fi raționale și aceea că sunt iraționale va fi afectat de evenimentele ce au

loc în Europa. În 1938 naziștii anexează Austria și o numesc Anschluss. Hitler merge la Viena unde este primit foarte bine iar naziștii instigă sistematic mulțimile și dezlănțuie ura împotrivă dușmanilor noii Germanii. Războiul ce urma, dezlănțuie forțele sălbatice înfricoșătoare din interiorul ființelor umane și daunele pe care le-au creat pot fi observate în dovezile teribile din lagărele morții. Politicienii din America de după război încep să creadă în forțele interioare și se întorc să solicite ajutorul familiei Freud pentru a reuși să le țină sub control. Din nou Edward Barnays este solicitat să lucreze pentru guvernul American și pentru CIA. Anna Freud va deveni și ea o influența puternică în Statele Unite fiindcă ea consideră că indivizii pot să fie educați să controleze forțele primitive iraționale din subconștient. Va urma dezvoltarea de programe complexe guvernamentale care să gestioneze lumea interioară psihologică a maselor.

CONTROLUL MENTAL

William James (1842-1910), psiholog și filozof, spunea într-una dintre lucrările sale că “*obișnuința este astfel, enorma roată motrice a societății, cel mai prețios agent conservator și-i salvează pe răsfățații sorții de revolta invidioasă a săracilor*.”

Dacă începi să îți pui întrebări, să nu te mai supui controlului sau te schimbi și devii un radical, ai cele mai mari șanse ca cei din jur să nu te mai placă și să te îndepărteze. Astfel de persoane care tulbură liniștea societății întâmpină o mulțime de interdicții sociale. De la vârste fragede suntem învățați că trebuie să acceptăm autoritatea, pentru un copil este calea spre reușită, el trebuie să facă ce îi spun părinții și profesorii. Însă pe drumul spre maturitate nu există nici o etapă de tranziție în care să înveți cum să gândești pentru tine, astfel trăim o adolescență extinsă. Toate lucrurile le luăm și le introducem în subconștient fără să le mai analizăm, indiferent că este vorba de mass-media, educație sau cel mai periculos dintre ele sistemul după care se ghidează societatea. Aici intervine principiul GIGO: gunoi introduci, gunoi obții. Inconștient, în limbajul de programare al minții ne-am limitat propria putere acceptând cu nonșalanță credințele, limitele și ideile (nu sunt suficient de bun ca să fiu sau să fac ceea ce am visat) pe care ni le oferă societatea.

Poate că unii dintre noi se văd liberi, alții sunt în căutarea ei, dar toți ar trebui să ne punem întrebarea: Ce înseamnă libertate pentru mine? Pe măsură ce ne îndepărtăm de sensul adevărat al libertății controlul mental funcționează din ce în ce mai bine. Ca indivizi ne naștem cu anumite drepturi care sunt inerente. Este dramatic faptul că s-a pierdut sentimentul importanței fiecărui individ în parte, toți ne naștem în această structură de control sub autoritatea cuiva. Faptul că există o autoritate care decide pentru tine

până când ești major fiindcă ești incapabil că să ai grijă de tine singur, nu înseamnă că toată viața trebuie să ții cont de acea autoritate.

Bob Marley(1945-1981), cel mai cunoscut interpret de muzică reggae, vorbea în cântecele sale despre fatalism, defetism, sclavie mentală și cum să ne dezrobim de acestea. Să sperăm să nu fi atins un nivel în care să devenim incurabili.

Vedem în jurul nostru că unora nu le pasă , alții care nu cunosc și nu vor să cunoască. În momentul în care devii conștient de situație și o analizezi în interiorul tău se creează un sentiment care te obligă să faci ceva în privința asta. Nu îi putem condamna pe oamenii ca ignoră anumite lucruri fiindcă în societatea de astăzi ei muncesc din greu zilnic și nu își doresc altceva decât să se relaxeze și să se bucure de viață. Colaborarea pe care o are omul cu societatea se bazează pe un contract care îi permite să urmeze niște reguli care să îi oferă anumite rezultate pe baza muncii efectuată în limitele impuse de contract. În funcție de stadiul de dezvoltare,ființele umane au anumite necesități care devin obișnuințe. Majoritatea dintre noi la o vârstă mai tânără sau mai înaintată realizăm că viețile pe care le trăim sunt departe de cele pe care ni le-am dorit. Mai mult, ne dăm seamă ca sunt vieți care reflectă dorința altora și noi nu suntem decât simpli actori care urmăm scenariul lor. Ar trebui să ne întrebăm dacă nu jucăm roluri secundare în viața altora care au reușit să ne exploateze cu succes mințile folosindu-se de obiceiurile noastre. Toate obișnuințele noastre cotidiene nu sunt într-un conflict direct cu necesitățile supraviețuirii și prosperității noastre în această lume? Implicațiile enorme în activitățile de zi cu zi ne consumă energia și ne împiedică pe mulți dintre noi să ne întrebăm aceste lucruri și să căutăm răspunsuri care să ne explice traiul nostru actual.

Multitudinea de informații sub diferite forme de care ne lovim trebuie filtrate utilizându-ne propriile minți, altfel vom crede cea ce vor alții să credem și în cele din urmă societatea se va umple de roboți și automate. Sistemul este bine conceput și se protejează automat față de cei care se opun îndoctrinării până la saturație, neacceptându-i toate “valorile” vei fi incapabil să te adaptezi. Fiecare individ are obligația să se gândească la modul cel mai serios de ce am ajuns atât de departe și de ce facem parte din acest joc care se mișcă atât de repede. Oamenii se lasă prinși în mrejele acestui control fiindcă s–au născut sub influența lui, iar cei care se ocupă cu întreținerea lui știu cum să amplifice treptat manipularea, dominarea, oprimarea astfel încât oamenii să nu le cunoască existența. În mare măsură totul se rezumă la psihologia de grup, eliminându-se mentalitatea originală a individului, făcându-l membru într-un colectiv fie prin educarea sensibilității obligatorii față de profesori sau prin comportamentul propriei comunități. Cel mai probabil în viitor vom semăna tot mai mult cu androizii dacă o mare parte din oameni nu se vor opune în mod conștient controlului mental exercitat la nivel global în cadrul societății.

Din frică de a nu fi judecați, considerați nebuni sau excluși din diferite forme de anturaj credem că este prea periculos ca să spunem adevărul, să spunem ceea ce credem cu adevărat sau să ne exprimăm sentimentele de orice natură. Credem că este mult mai bine și bineînțeles și mai ușor ca să îți construiești o personalitate artificială și să stai în banca ta rămânând pasiv la tot ce se întâmplă în jurul tău. Intrarea în acest joc te costă pierderea libertăților și după cum ne-a învățat istoria renunțarea la libertăți nu e o idee bună niciodată.

De la începutul antichității s-au format mici grupări de ființe umane care au încercat să creeze anumite limite artificiale în mentalitatea celorlalți pe parcursul istoriei. În fiecare

etapă a istoriei acestea au avut alte forme dar același scop de a imprima în conștiința colectivă prin utilizarea într-un mod viclean a limbajului, a instrucțiunilor și a mass-mediei urmându-și dorința de cucerire, coeziune socială și ordine autoritară reușind să valorifice la maxim cele mai valoroase resurse, oamenii. Un lucru care a rămas constant de-a lungul umanității și susținut de nenumărate povești a fost conflictul permanent dintre stat oricare ar fi forma lui de organizare și individ. Statul are ca obiectiv de a subjuga și exploata indivizii integrându-i cu sau fără consimțământul lor în colectivul său. Controlul mental a existat încă din preistorie sub forma unor tehnologii bazate pe ierburi și leacuri importante pentru trib deținute de un grup de preoți (șamani, vraci, etc). Curând preoții au ajuns să învețe astronomia și astrologia fiind capabili să prevadă eclipsele de lună și de soare. Folosind aceste cunoștințe îi amenințau pe ceilalți că dacă nu vor primi controlul deplin, soarele sau luna nu vor mai reveni. Bineînțeles că mulțimea cădea pradă acestei amenințări și le ofereau ceea ce doreau. Pentru aș demonstra fidelitatea și supunerea absolută era necesar de sacrificiu uman, fie că este vorba de primul născut sau de un număr de oameni. Controlul uman a existat încă de la începuturile omenirii dar cu trecerea timpului metodele utilizate pentru a-l întreține s-au schimbat. Elitele cunoșteau faptul că dacă reușesc să controleze mintea oamenilor implicit îi vor controla și pe ei. Jocul controlului nu s-a încheiat niciodată însă tehnologiile care le utilizează s-au schimbat și au devenit din ce în ce mai puternice.

Marele general și filozof chinez Sun Tzu (544 î.Hr.– 496 î.Hr) vorbește în opera sa “Arta războiului” despre modul în care poți să îți învingi adversarul înainte de a duce bătălia propriu-zisă. Acesta spunea că dacă reușești să îți înțelegi inamicul foarte bine încât să îi controlezi psihicul și să îi

anticipezi mișcările îl învingi înainte de a pune măcar piciorul pe câmpul de luptă.

Filozoful grec Platon (427 î.Hr. — 347 î.Hr.) a pus bazele filozofice ale culturii occidentale și într-una dintre operele sale intitulată “Republica” prezintă anumite caracteristici cheie ale elitelor conducătoare. El utilizează termenul de “cibernetică” descriindu-l ca formă de guvernare a unei nave statale. În scenariul folosit, Platon a evidențiat ideea de control al minții pentru a reuși să-l facă parte dintr-un grup sau stat. Această idee este cunoscută sub denumirea faimoasă de “alegoria peșterii”, una dintre strategiile utile considerată și simbolul istoriei mentale. În “Republica” lui Platon s-a folosit prima data termenul de cibernetică, în textul original grec este scris “kybernetes” și se poate vedea ușor legătura dintre cele două cuvinte fiind un control nu doar a națiunilor ci și al integrării indivizilor în diverse colective care stau la baza unei națiuni.

Orice mare lider din istorie a fost conștient că trebuie să învețe și să înțeleagă potențialul deținut de informație, potențialul cuvintelor și al discursului și importanța pe care o au cărțile. Cum am putea defini un cetățean dacă nu ca o persoană care participă voluntar sau involuntar la toate mașinațiunile statului?

În secolul XV-lea filozoful italian Niccolo Machiavelli (1469-1527) a scris câteva cărți prin care dorea să sprijine statul, menite să ajute elita conducătoare să-și domine supușii prin cele mai eficiente tehnici de război psihologic disponibile în acea perioadă. Machiavelli dorea să convingă familia de Medici ca să îl angajeze pe un post de consilier politic. La orice pas în istorie a existat conspirația, povestea profitorilor și jefuitorilor care se ocupau de cei care munceau sub pretextul că au grijă de ei prin guvernare, un sistem care nu îți dă nimic înapoi din tot ce îți ia. Realitatea este că ei se joacă cu libertățile, te lasă fără drepturi, iau din drepturile unora și adaugă mai multe drepturi altora. Deși silința și

sacrificiile lui Machiavelli au fost mari, consecințele tiraniei nu au fost altele decât stimularea libertăți în întreagă Europa. Autorul francez Etienne de La Boétie a reușit să conducă indivizii pe calea spre reconsiderarea propriei situații pentru a dezvolta căi eficiente de a obține libertatea pentru toți. Ideile lui Machiavelli învățau clasa conducătoare cum să manipuleze într-un mod mult mai eficient și practic oamenii fără ca aceștia să își dea seamă de asta. Greșeala care a stat la baza eșecului a fost că aceste cărți ale lui nu erau citite doar de cei din elită, iar lucrul acesta a influențat Europa. Etienne de la Boétie a scris un discurs despre sclavia voluntară unde demonstra că tot ce a susținut Machiavelli privind controlul nu mai are niciun efect în momentul în care se înțelege procesul și se cunosc tehnicile, astfel devenind capabil să îți retragi consimțământul.

Ceea ce se dorește este să nu fii conștient de puterea care o deții, puterea creatoare și să uiți de imaginația pe care o posezi, aceasta fiind aptitudinea primordială pentru ați putea crea propria realitate.

Majoritatea componentelor colectivismului formează împreună un sistem coerent care transformă individul într-o piesă a mașinăriei statale. Se începe cu eliminarea autonomiei astfel dezvoltându-se dependența de colectiv, continuându-se cu construirea unei motivații bazate pe teama de lipsuri contrarie creativității și productivității. Creativitatea și autoeducarea sunt cele care stau la baza formării personalității, odată ce se reușește înlăturarea lor, spațiul gol este umplut de voința colectivului.

În sec XIX-lea, enigmaticul și inovatorul filozof german Georg Wilhelm Friedrich Hegel (1770-1831) a descoperit că istoria umană poate fi manipulată astfel încât să se obțină un rezultat născocit. Hegel a observat că istoria poate fi schimbată de către un grup redus de oameni într-o lume unde alegerile individuale pot fi falsificate în funcție de necesități. Cum ar fi cu putință ca un popor să susțină, ba

chiar mai mult să solicite un război? Acest lucru se realizează prin construirea unei probleme la care oamenii să se panicheze și să înceapă să solicite rezolvarea. Soluțiile care le sunt oferite înseamnă din ce în ce mai mult un control centralizat. Pentru ca această clasă conducătoare să își atingă obiectivele plănuite care sunt în contradicție cu necesitățile individului aceasta produce crize artificiale. Reacția publicului la acestea este prin implorarea clasei conducătoare să intervină și să le rezolve, în final elita bucurându-se de izbânda realizată și eliminarea autonomiei indivizilor.

Teoriile combinate ale lui Charles Darwin (1809-1882), Herbert Spencer (1820-1903) și Thomas Robert Malthus (1766-1834) au pus bazele pentru dezvoltarea darwinismului social. În interiorul societăți s-a creat și introdus conceptul “supraviețuirii celui mai bine adaptat” și s-au emis anumite pretenții de avantaje biologice sau de superioritate utilizate ca motivații pentru politici economice colonialiste viitoare, astfel au pus baza pentru pseudo-știința eugenica a lui Francis Galton (1822 – 1911). Darwin emite teoria referitoare la originea vieții și a supraviețuirii celui mai bine adaptat că există posibilitatea de avansare în lanțul evolutiv. Este irelevant dacă teoria este incorectă, corectă sau doar parțial corectă. Baronii industriei au adoptat idea darwinismului public și au fuzionat-o cu ideea eugenică. În perioadă aceea eugeniști erau în căutare de argumente științifice care să le susțină și justifice acțiunile. Darwin le-a oferit ceea ce aveau nevoie, astfel ei au afirmat: “*Deja aveam acest sistem de credințe că suntem mai buni decât voi dar acum avem știința care-l justifica.*”

Civilizația pe care o știm la momentul actual și o cunoaștem ca globalism se bazează pe opera “savanților” eugeniști care și-au dezvoltat teoriile în ultimele sute de ani în principal în Anglia, Germania și SUA. Toată evoluția științifică indiferent de domeniu a fost determinată de căutarea unui

sistem de control total asupra omenirii. Problema eugeniei este că te induce în eroare susținând că este o știință a autoadaptării pentru specia umană. Nu putem nega că lucrul acesta sună foarte bine, însă ca individ îți impune să evoluezi ca în momentul în care te reproduci, urmașii tăi să fie mai puternici. Practicanții acestei teorii depun eforturi pentru a lua decizii în numele altor oamenii trecând peste demnitatea lor, încălcându-le dorințele, libertățile și liberul arbitru în orice, fiindcă acesta e modul lor de operare.

Herbert George Wells (1866-1946) specialist britanic în probleme de război psihologic a publicat 1928 o carte cu titlu “The Open Conspiracy” în care scria: “Lumea politică a conspirației pe față trebuie să slăbească, să elimine, să înglobeze și să înlocuiască guvernele existente. Caracterul conspirației pe față va fi atunci afișat cu claritate. Va fi o religie a lumii. Această masă vastă amorfă ce va asimila grupuri și societăți va încerca evident într-un final să înghită întreagă populație a lumii și să devină o nouă comunitate umană. Sarcina imediată aflată în fața tuturor oamenilor este că un stat mondial se va ivi ca o mie de puncte luminoase dar generații întregi de propagandă și educație s-ar putea să-l fi precedat.”

În studiul naturii umane și nu vorbim numai de medicină ci și de comportamentul uman au fost investite fonduri uriașe de către guvernul englez. Toată știința imperiului englez nu a fost utilizată doar împotriva inamicilor sau în regiunile cucerite ci a fost întoarsă chiar împotriva propriei populații.

Eric Arthur Blair (1903 – 1950) cunoscut sub pseudonimul George Orwell, jurnalist și autor britanic a scris romanul clasic de ficțiune intitulat “1948” unde a subliniat și prevăzut că în viitor va fi un guvern colectivist condus de tehnocrați. Statul va fi unul totalitar de tipul “Big Brother” în care controlul asupra societății va fi menținut printr-o supraveghere constantă precum în modelul închisorii circulare care va fi alimentat de un război etern. Formele de

control mental vor fi utilizate atât pe față cât și pe ascuns și se va dezvolta persuasiunea în masă. Ideea de bază a închisorii circulare era să maximizeze eficacitatea supravegherii astfel deținuții dacă nu știau că sunt sunt supravegheați nu puteau să își dea seama. În cartea să Orwell a introdus un concept fictiv de “newspeak” care în cultura populară este o structură lingvistică degradată care ar fi capabilă să suprime capacitatea maselor de a incomoda autoritatea statală organizându-le gândirea folosind o forță iluzorie de poliție cunoscută sub denumirea de “Poliția gândirii”. Tot mai des se schimbă sensul cuvintelor ceea ce conduce la pierderea semnificației lor sociale. Costul pe care îl plătim pentru nivelul de trai tot mai ridicat este sacrificiul din punct de vedere al aspectului spiritual al vieții.

Un biolog renumit în sec XIX-lea, Thomas Henry Huxley (1825- 1895) cunoscut și ca “buldogul lui Darwin” a avut doi nepoți cunoscuți și influenți, Julian și Aldous Huxley. Julian Huxley (1887 – 1975) a fost un biolog evoluționist englez renumit care a deținut atât poziția de vicepreședinte cât și de președinte a Societăți Eugenice Britanice și a fost ales primul director general al UNESCO (Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură). Întreaga familie Huxley a adoptat și susținut în mod direct ideile eugenice. Aldous Huxley (1894-1963) în 1932 a creat renumita expresie “Minunata lume nouă” în romanul său care poartă același nume în care descria posibilitatea existenței unui viitor tehnocrat în care omenirea va fi drogată farmaceutic pentru a-și îndrăgi sclavia. În 1958 Aldous Huxley spunea: “*Cred că ceea ce se va întâmpla în viitor este că dictatorii vor descoperi așa cum zice vechea zicală “că poți face orice cu ei, mai puțin să te așezi pe ei”. Dacă vrei să-ți păstrezi puterea la nesfârșit trebuie să obții consimțământul celor conduși și asta se va face fie folosind droguri așa cum am prevăzut în “Minunata lume noua” convinși fiind de aceste*

noi tehnici de propagandă sau se va face evitând așa-zisă latură rațională a omului și făcându-se apel la emoțiile sale subconștiente, profunde și chiar la structura sa fiziologică. Și astfel, îl va face să-și iubească de fapt sclavia. Adică eu cred că ăsta e pericolul că oamenii vor fi fericiți cumva sub noul regim dar vor fi fericiți în situații în care n-ar trebui să fie fericiți."

În sec XX-lea societatea a deschis noi mijloace prin care controlul psihologic și comportamentul populației să fie mai ușor de modelat. Elita conducătoare caută noi căi de a ascunde realitatea în timp ce avansează cu noi idei murdare. Descoperirea reclamei a adus schimbări elementare în educație creând o populație de non-gânditori. Înțelegerea lor asupra unor concepte de bază este una eronată sugerată prin învățământul public. Noile generații de oameni se consideră dotați, capabili să cunoască fără ca mai întâi să observe "peisajul" dovezilor disponibile credibile. Ideea e că cei ce ne jefuiesc nu țin cont de legi, drepturi, granițe sau națiuni. Tot timpul dreptatea e de partea lor indiferent de ce s-ar întâmpla. Pentru că structura de putere să poată acapara cele mai luminate minți ale lumii s-au creat programele de burse care finanțează pe cei mai buni studenți. În acest mod reușesc să controleze experții și să dețină o nouă generație programată pentru a prelua controlul sistemelor guvernamentale, corporatiste și mas-media pentru a le întreține jocul. Elita dorește să domine în liniște toate centrele majore de putere din umbră și direcționând conducerile pe anumite drumuri. Aceasta este cea mai bună modalitate de a controla masele fără ca acestea să știe acest lucru, în spatele controlului stând un grup restrâns dar puternic al elitelor. Aceștia doresc să creeze o societate de experți care să aibă ca țel revendicarea controlului global și de divizare a sarcinilor pe grupuri de lucru.

Guvernul prusac în sec al XIX-lea a făcut noi descoperiri efectuând cercetări studiind cum să transforme indivizii în rotițe supuse în angrenajul imperiului bazat pe conflicte. Wilhelm Maximilian Wundt (1832-1920) filozof și psiholog german a stabilit că ființa umană individuală nu are suflet astfel ea poate fi programată asemenea unui automat sau robot. Pentru unii nu suntem mai mult decât niște androizi biologici sau replici mecanice și suntem văzuți ca niște muncitori biologici abrutizați. În momentul în care se pierde identitatea individuală, mintea poate fi mult mai ușor manipulată. În decursul istoriei multe personaje au descris ființa umană ca pe o mașină, individul fiind lipsit de suflet astfel unii reușind să își justifice manipularea folosită pentru a-i tâlhări pe oameni de drepturile lor și de transformarea lor în resurse umane. Sistemul actual al societăți este o copie în mare măsură a unui sistem prusac de pe la 1890, care a fost un sistem educațional realizat pe trei nivele. Primul nivel aparține elitei intelectuale. Al doilea este compus din servitorii elitei așa numiți experți și specialiști. Iar ultimul nivel este format din masele populației, adică clasa muncitoare. Educația actuală este o formă de control mai precis spus este știința controlului. Modelul educațional creat de savanți eugeniști pentru a prosti și supune oamenii nu a fost la fel de bun ca cel german (prusac) deoarece acesta era destinat să creeze soldați aflați sub proprietatea statului, însă creierele lor erau așa spălate încât aceștia erau mândri să mărșăluiască sub foc de muschete. Sistemul prusac era cunoscut sub denumirea de “grădinița” și este baza pentru sistemul educațional modern occidental.

Profitând de dezumanizarea indivizilor până la starea animală bazată pe stimuli cercetătorul medic și psiholog rus Ivan Petrovici Pavlov (1849 -1936) și cercetătorul și psihologul John Broadus Watson (1878-1958) au făcut experimente care aveau la bază condiționarea clasică printr-o simplă manipulare a reflexelor în condiții observabile.

Burrhus Frederic Skinner (1904-1990) psiholog de la Harvard și unul dintre cei mai cunoscuți comportamentiști americani a preluat metodele celor doi și a reușit să le îmbunătățească și să le perfecționeze. El a susținut un lucru numit “condiționare operațională” care se referea la consolidări negative precum pauzele, consolidări pozitive prin remunerație. Această formă de “condiționare operațională” nu funcționează prea bine la cei care opun rezistență autorității și o contestă. Cercetarea se aplică cel mai bine oamenilor care sunt dependenți, infantilizați, transformați în copii. În 1972 Skinner declară:”*Când te întrebi tu însuți ca profesor ce ești la nivel de colegiu: ce lucru posed pe care-l doresc elevii mei? Uneori este o întrebare destul de descurajantă. Dar poți descoperi lucruri care i-ar motiva la un anumit nivel. Și s-au făcut multe progrese în acest sens. Există lucruri într-o clasă obișnuită din ghetou să zicem în școala primară sau liceu care pot fi folosite ca motivații suplimentare. Le poți oferi o masă suplimentară la ora prânzului, acces la programe educaționale experimentale, privilegii care pot fi asociate altor opțiuni rezonabile. Tot mai multe astfel de lucruri au fost puse în joc ca un fel de motivații imaginate care pot fi utilizate temporar că să obții acel gen de comportamente care ulterior au propriile lor consecințe firești ce pot fi motivate.”*

Cel mai remarcabil lucru care diferă între oameni și restul locuitorilor acestei planete este capacitatea de a pune întrebări ceea ce ne oferă posibilitatea de a ne sustrage singuri de sub anumite forme de control. Animalele dacă sunt supuse unor anumiți stimuli pot fi dresate, condiționate pentru a oferi… În sec XX-lea se observă că se poate profita de aptitudinile fundamentale ale omenirii, iar una dintre ele este că am învățat să vorbim între noi și am învățat să observăm și să rămânem, în realitate fiind capabili să eliminăm contradicțiile. Problema apare atunci când cineva reușește să camufleze feedback-ul dintre tine și realitatea

pe care o analizezi și o testezi deoarece reușind acest lucru este capabil să preia controlul total asupra percepției tale. Există adepți ai acestor metode de condiționare clasică și în alte domenii. Pe viitor domeniul educației obligatorii se va baza pe aceste idei formulate inițial de acești elitiști. Încă de mici, copiii sunt învățați că nu trebuie să pună întrebări și să accepte necondiționat tot ce li se spune. Contestarea realității nu este acceptată. Educația pe care o primesc nu are nimic de a face cu ce înseamnă educația în adevăratul sens al cuvântului. Ea este programul de pregătire pentru ca copiii să devină așa cum numesc ei oamenii, "resurse umane". Marele obstacol în calea descoperirilor nu este ignoranța precum s-ar crede ci iluzia cunoașterii. Orele de învățământ obligatoriu ne dresează și condiționează realitatea în funcție de informațiile deținute de manualele școlare. Până în momentul în care tu nu mai achiziționezi noi informații pe care să le analizezi consideri că ceea ce ai fost învățat la școala este realitatea.

John Taylor Gatto (1935) afirmă: *"Orice ar fi educația, ar trebui să te facă un individ unic, nu un conformist; ar trebui să îți ofere un spirit original cu care să abordezi marile provocări; ar trebui să-ți permită să descoperi valori care să te ghideze prin viață; ar trebui să te îmbogățească spiritual, o persoană care iubește orice ar face, oriunde ai fi, indiferent cu cine ai fi; ar trebui să te învețe ceea ce este important, cum să trăiești și cum să mori."* Gatto a fost un educator premiat din New York care a reușit un lucru de apreciat. A fost capabil să ia copii care nu știau să scrie și să citească sau care își pavau drumul spre închisoare și i-a transformat în elevi de vârf. A descoperit că fundațiile scutite de impozite prosteau oamenii în mod intenționat pentru a-i transforma în niște androizi biologici servili. În scurt timp vom fi depășiți și ni se va lua locul de către noile sisteme automate și robotice.

Când se vorbește despre procesele integrate ale culturii atunci și întipărirea informației face referire la educatori. Deși este ceva de domeniul public încă mai surprinde oamenii faptul că sistemul educațional nu are ca scop educarea ci mai degrabă socializarea oamenilor. Dacă crești o rățușcă împreună cu găinile, va fi influențată și va ajunge să preia obiceiurile lor, astfel într-un final se va comporta asemenea unei găini. În acest sens ne educăm și noi copii fiindcă este singurul mod rezonabil dar din păcate nu există scăpare din el. Clive Staples Lewis (1898-1963) a spus: *"Când instruirea învinge educația … civilizația moare"*. Educația are un rol important în controlul comportamentului uman însă se fac cercetări mult mai intensive departe de ochii publicului.

Pentru a se studia mai în amănunt controlul uman, imperiul britanic a înființat un institut care poartă numele de Tavistock. Pe baza cercetărilor se editează manuale cu sisteme de control fundamentale care să poată fi duplicate pentru entități guvernamentale și corporatiste. În 1920 a fost fondată clinica Tavistock și a funcționat ca parte a diviziei de război psihologic a armatei britanice. La început a fost o clinică voluntară a celor pasionați de domeniu cuprinzând medici generaliști, neurologi, psihiatri pentru a se ocupa de tratamentul nevrozelor soldaților britanici întorși acasă din primul război mondial. Lumea actuală o fost dezvoltată în mare parte pe cercetările și experiențele efectuate la institutul Tavistock. Un personaj important din clinica Tavistock care a avut și poziția de director asupra Relațiilor umane din cadrul institutului a fost John Rawlings Rees (1890-1969). El a fost consultant psihiatru și ofițer al armatei britanice. John a dezvoltat un concept de *"trupe de șoc psihologice"* sau de *"războinici culturali*" care făcea referire la o federație de psihiatri pe care plănuia să o răspândească pe tot globul ca să facă: *"sa fie posibil pentru oamenii din orice grup social să fie tratați când au nevoie*

chiar și atunci când n-o doresc, fără a fi necesar să fie invocată legea”. Kurt Zadek Lewin (1890-1947), fost refugiat german, șef al biroului britanic pentru război psihologic, el era unul dintre cercetătorii influenți ai institutului Tavistock. El a devenit fondatorul psihologiei sociale moderne fiind recunoscut în domeniul *“gândirii administrative”* și al cercetării acțiunii fiind axat în mod special pe tactica administrării schimbării din cadrul unei societăți. În 1948 Lewin spunea că: *“pentru a instiga schimbări în sens democratic, trebuie creată o situație pe o anumită perioadă în care liderul deține suficient control pentru a elimina influențele nedorite de el și pentru a manipula oarecum situația.”* Un institut de amploarea și obiectivele lui Tavistock nu ar putea supraviețui mult timp fără enorme finanțări. De unde ar proveni fondurile institutului Tavistock. O mare parte din buget provine de la fundațiile nonprofit ale elitei globale. Aceste fundații cheltuiesc resurse imense pentru a reuși să controleze ce anume și cum se învață în școli, utilizându-le în realitate pentru a îndoctrina copiii astfel încât aceștia să-și accepte viața și viitorul colectivist. Fundațiile scutite de taxe nu au ca obiectiv doar strângerea de bani ci doresc să exercite influență invizibilă peste toate centrele de putere care controlează programarea indivizilor. Țelul lor este de a elimina autonomia indivizilor și de a-i pregăti pentru un stil de viață colectivist prin subminarea la nivel biologic, social și economic.

Între 1952-1954 s-a întâlnit Comitetul Reece (United States House Select Committee to Investigate Tax-Exempt Foundations and Comparable Organizations) care aveau ca scop investigarea marilor fundații și unele dintre acțiunile lor. Atunci a fost singura ocazie în care congresul s-a opus constituțional și a solicitat marilor fundații să vina să depună mărturie și să-și deschidă registrele private. Fundațiile Rockefeller, Ford și Carnegie au declarat că ei au indicații prezidențiale vechi de peste 50 de ani*: ”Ni s-a spus*

să colectivizam SUA pentru a fuziona cu Uniunea Sovietică, ni s-a spus să facem America mai compatibilă cu un regim totalitar și n-am făcut decât ceea ce am fost însărcinați să facem.”

Până în momentul în care s-a creat și utilizat limbajul, forța brută era singurul stimulent al fricii și astfel al controlului indivizilor prin violență și agresiune. După apariția limbajului mințile indivizilor pot fi manipulate și exploatate utilizând idei și credințe, dominarea fizică devenind aproape nesemnificativă. Folosindu-se de puterea limbajului un individ care nu deține un corp fizic puternic putea deține gladiatori pe post de sclavi a căror moarte putea fi utilizată pe post de divertisment sau profit. Cel de-al doilea război mondial a dat naștere la extinderea și realizarea experimentelor pe oameni prin împrăștierea “inteligenței naziste”. La final de război toată lumea încerca să atragă sau să captureze savanții naziști. Toate statele îi vroiau însă Anglia și SUA au reușit să pună mâna pe majoritate dintre ei deoarece savanții naziștii doreau să ajungă într-un sistem mai liber. Deși teoretic aceștia erau văzuți de Departamentul de Stat ca și criminali de război, CIA a creat programe speciale pentru a ocoli cerințele de viză și a-i introduce în țară. Implicațiile acestora erau în mod special în controlul mental și torturi, “științe” militare și supraveghere. SUA și Anglia, locul de unde provenise inițial filozofia eugenica importaseră cei mai răi dintre naziști. Problema cu care se confruntă SUA era existența acestor savanți care nimeni nu știa exact unde o să ajungă, dar și britanicii și francezii și rușii încercau să îi recruteze. Naziștii dezvoltaseră multe arme avansate și efectuaseră multe experimente pe ființe umane în lagărele de concentrare. Finanțarea germană a provenit din America de pe Wall-Street și de la corporațiile americane. Într-o oarecare măsură sprijinul politic a lui Hitler a fost influențat de americani. Înaintea începerii celui de-al doilea război

mondial băncile, magnații și corporațiile din America au înțeles că pot face mulți bani în Germania interbelică. Toată lumea știa că Germania o să devină un agresor militar și că va avea nevoie de fonduri. Tratatul de la Versailles de lângă Paris din 1919 a situat Germania într-o poziție dezavantajoasă solicitându--se despăgubiri de război mult prea mari și nu avea cum să le achite. Hjalmar Schacht (1877-1970) un faimos bancher german-aliat cu guvernatorul Băncii Angliei, Montagu Collet Norman (1871-1950) au înființat 1932 o Bank for Settlements. Ei au utilizat un oficiu bursier pentru datoriile internaționale. Târziu Hjalmar Schacht devine bancherul lui Hitler astfel finanțarea lui Hitler provine de la acești oameni care susțineau războaie pe spatele altor oameni. Au reușit să realizeze experimentul-socialist pentru-sistemul educațional prusac pe care doreau să-l extindă pe întreg globul.

CIA a demarat un proiect strict-secret la începutul anilor ’50 numit programul MKULTRA care a fost administrat de Sidney Gottlieb(1918-1999) sub conducerea lui Allen Welsh Dulles (1893-1969). Programul a fost aprobat oficial în 1953 și s-a finalizat în 1973. Proiectul a desfășurat multe activități ilegale și imorale folosind cetățeni americani și canadieni. MKULTRA a stârnit multe controverse folosind metodologii de pionierat pentru a manipula stările de spirit ale indivizilor. S-au realizat experimente pentru a modifica funcțiile cerebrale, s-au administrat droguri psiho-active și a alte substanțe chimice, s-a utilizat hipnoza, reprimarea senzorială, izolarea, abuzul sexual și verbal sau alte forme de tortură. Proiectul a fost divizat în mai multe sub-proiecte. Unele proiecte precum ARTICHOKE și BLUEBIRD erau de domeniul militar în care se dorea crearea unui super-soldat, ei încercau să vadă dacă pot controla ceea ce fac și gândesc oamenii, cum să se comporte pe câmpul de luptă, să îi facă mai curajoși, într-un final au ajuns să se întrebe chiar dacă ar putea crea kamikaze asemenea japonezilor. Când se

vorbește despre MKULTRA se face referire ori la un termen general pentru toate programele de control mental ori doar la un singur proiect care s-a derulat între 1953 și 1973. În concluzie el nu mai derulează în acest moment însă cu siguranță există ceva asemănător sub un nume diferit. În prezent tehnicile de control mental sunt utilizate în închisoarea militară Guantanamo Bay care pot fi observate prin următoarele semne: capete acoperite, posturi fizice nefirești, privarea de somn, privarea senzorială, supunerea la lucruri care sunt în contradicție cu credințele lor, udarea forțată, etc. Dacă analizăm bine situația acolo se desfășoară un program de control mental.

Tipul de hipnoză pe care o practica Franz Anton Mesmer (1734-1815) în sec. XIX-lea a distrat multe auditorii. Însă cu trecerea timpului lucrurile au evoluat atât pe fata cât și pe ascuns. În sec XX-lea, George Hoben Estabrooks (1895 – 1973) absolvent al Universității Harvard a reușit într-un final să creeze tehnici sigure de hipnoză incluzându-le în știința controlului mental. În 1943 acesta a scris o carte în care oferea detalii în amănunt cum odată cu al doilea război mondial lua soldați și utilizând hipnoza sau alte programe le crea o noua personalitate astfel încât îi puteai numi John A. și John B. Noua personalitate creată primea sarcini de orice gen și manifesta amnezie totala asupra însărcinării primate în momentul revenirii la vechea personalitate. Estabrooks devenise cea mai mare autoritate în domeniul hipnozei reușind să programeze în timpul războiului soldați care să acționeze pe post de curieri care erau inconștienți că de fapt erau agenți hipnotizați în misiune. Prin aceste metode s-a urmărit sa se atingă obiective politice, de asasinare sau spionaj utilizând știința hipnotismului.

Dacă hipnoza și metodele farmaceutice dau greș, atunci se trece la următorul pas prin aplicațiile fizice ale stimulării electrice efective. În anul 1964 cunoscutul neurolog de la Yale, Jose Delgado (1915-2011) a reușit să implanteze

electroliți controlați prin radio în creierul unui taur agresiv pentru a-i controla comportamentul. În momentul în care acesta era în ring cu un matador și a pornit atacul, Delgado a apăsat un buton și a reușit să oprească taurul în plin asalt. Experimentele sale nu s-au rezumat de a fi efectuate doar pe animale ci și pe ființe umane. A reușit să dezvolte ceea ce el numea “stimoceiver” putând prin el să stimuleze anumite emoții și să controleze comportamentul prin stimularea radio intenționată a diferitelor părți cerebrale. Ideea lui de viitor și vorbea foarte serios în acest sens, era să pună electroliți întregii omeniri, mai puțin lui și câtorva generali de elită prin care să controleze lumea. El considera că nu este vorba de fascism și este următorul pas al evoluției.

Donald Ewen Cameron (1901 –1967) a fost un psihiatru renumit ocupând poziția de președinte al Asociației Psihiatrice Americane în perioada 1952-1953 iar mai târziu a fost primul președinte al Asociației Psihiatrice Mondiale. El a fost implicat în mod direct în cercetări de spălare de creier în cadrul proiectului strict-secret de control mental MKULTRA. Finanțările sale veneau de la CIA prin diverse organizații de fațadă. Și-a petrecut câțiva anii încercând să descopere tehnici de modificare comportamentală. Activitatea sa s-a desfășurat pe trei domenii care poartă numele de: terapie prin somn, impulsionare psihică și eliminarea tiparelor. Dr. Maurice Dangier șef al Allan Memorial Institute afirmă: “În așa-zisa lui impulsionare psihică ca tip de terapie a administrat unui pacient un tratament electric intensiv pentru a face pacientul să regreseze profund pentru a uita totul și apoi el a încercat să implanteze idei în mintea pacientului”. În anii ’50 Ewen Cameron era cel mai faimos psihiatru din lume. A condus proiecte care se ocupau cu LSD sau alte forme de control mental în mod special prin hipnoză. Majoritatea experimentelor sale se bazau pe două componente:

impulsionarea psihică și eliminare tiparelor. În experimentele bazate pe eliminarea tiparelor, pacienților li se aplicau tratamente cu șocuri electrice masive și li se ștergea mintea ajungând să nu mai știe cine sunt, unde se află, nu mai erau capabili să își recunoască membrii familiei. Odată ajunși în această stare li se administrau diferite droguri ținându-i perioade lungi de timp adormiți sau semi-treji derulând pe fundal înregistrări audio. Înregistrările conțineau vocea unei persoane sau chiar a doctorului derulând aceasta la nesfârșit cu scopul de a programa o nouă personalitate. În unele cazuri Cameron își reținea pacienții forțat amenințându-i cu internarea pe viață în sanatorii dacă nu luau parte la "tratamentele" sale. Ceea ce făcea el era de-a dreptul tortură aplicată pe oamenii care veneau la el pentru terapie, pentru ajutor și el nu făcea altceva decât să îi folosească ca subiecți pentru experimentele lui ca să creeze noi personalități. Activitatea sa de la Allan Memorial Institute era finanțată de fundația Rockfeller.

CIA a mai susținut un alt fost absolvent al Harvard, Martin Theodore Orne (1927-2000) care era o achiziție valoroasă pentru securitatea națională având o experiență vastă în psihiatrie și psihologie. Era prieten foarte bun cu doctorul George Estbrooks, iar fondurile pentru cercetările sale proveneau de la CIA prin cadrul "Human Ecology Fund" și "Scientific Engineering Institute". Pentru a se mușamaliza acțiunile psihiatrilor CIA din programul MKULTRA s-a înființat "FALSE MEMORY SYNDROME FOUNDATION" care avea rolul de a ascunde realitatea acestor experimente și să creeze confuzie astfel putând nega toate activitățile de pedofilie, abuz religios, abuz sexual și verbal, etc. Comitetul fundației este alcătuit din toate celebritățile din MKULTRA. Aici doctorului Orne i s-a mai alăturat un alt psihiatru Louis Jolyon West (1924-1999) care era protejatul doctorului Ewen Cameron. West era celebru la fel ca ceilalți colegi ai săi

pentru programarea hipnotică utilizând cuvintele pentru ai face pe pacienții să creadă că amintirile abuzurilor suferite erau doar născociri ale imaginației proprii și memorii false.

Nu se poate infirma ceea ce au fost capabile să facă agențiile de informații prin tehnicile de programare mentală din cadrul proiectelor strict-secrete. În fața congresului Jules Romay a depus mărturie spunând un lucru incredibil: ”*Noi știm acum că putem lua un om și dacă avem suficient timp la dispoziție îl putem educa să-și omoare mama și tatăl și să-I mănânce după ce-I face tocană*”.

Ne putem întrebarea cum ar putea cineva să dețină puterea doar prin faptul că deține informația și controlează mijloacele de distribuție a ei (mass-media, internet, etc) și să și reușească să ne controleze comportamentul personal? Cum este posibil ca prin exploatarea puterii mentale să reușească modelarea secolului al XX-lea și acum al XXI-lea? În societate se poate identifica un tipar unic: evoluția științifică a fost utilizată pe mintea umană nu pentru a ajuta oamenii ci pentru a-i constrânge prin fiecare descoperire care apare. Cel mai bun exemplu este neputința indusă. Prin anii ’70 s-au făcut experimente pe câini unde s-au utilizat două grupuri de câini care erau electrocutați. În unul din grupuri câinii puteau opri electroșocurile prin atingerea unui buton, iar în celălalt nu aveau posibilitatea de a le opri orice ar face. Astfel s-a descoperit fenomenul care poartă numele de “neputință indusă” iar câinii care nu aveau control asupra electroșocurilor erau inerți și deprimați. Au format un alt grup în care au pus câini din ambele grupuri și unde electrocutarea poate fi oprită sărind peste o barieră scundă. Câinii care sufereau de neputință indusă, adică cei care fuseseră în grupul în care electroșocurile nu pot fi oprite acceptau durerea și considerau că nu pot face nimic pentru a le stopa astfel nici măcar nu se mai deranjau să încerce.

Credem că alegerile prezidențiale reprezintă o democrație deoarece e alegerea poporului. Însă democrația înseamnă

să ai putere de control efectivă asupra lucrurilor care-ți afectează viață. În momentul în care un popor are de-a face cu războaie, control corporatist și alte probleme sub conducerea unui sistem politic, aceștia au impresia că le vor opri și rezolva votând un alt reprezentant al unui alt sistem politic. După ce se realizează schimbarea observă că războaiele încă există, controlul corporatist e la putere și problemele nu se rezolvă, astfel putem spune că avem de-a face cu neputința indusă.

Cum am ajuns în situația în care credințele, atitudinile, comportamentele și valorile unei societăți s-au modificat în așa fel încât necesitățile individuale sunt mereu în conflict cu cerințele impuse de colectiv? Sec al XX-lea a impus tendința spre consum nemărginit sau spre a renunța la lucrurile valoroase și sensibile din punctul de vedere personal al individului în favoarea celor superficiale și inutile pe care le-a promovat societatea. Astfel câteva minți au reușit să ne dea peste cap viața și să ne-o schimbe cum au dorit chiar înainte de a ne fi născut.

Nepotul lui Sigmund Freud, Edward Bernays (1891-1995) este cunoscut ca părintele “relațiilor publice” și a “propagandei” și a folosit tehnici psihologice în domeniul reclamei comerciale. Este extrem de dezvoltat la oameni instinctul de turmă având mereu tendința de a se aduna în grupuri și concluziile pe care le iau sunt bazate pe emoții, sentimente și dorințe. Edward Bernays a declarat public că există o elită conducătoare care a preluat controlul asupra societății și care poate programa oamenii în esență asemenea unor mașini în așa fel încât dacă li se spune să se arunce în prăpastie o vor face fără nici un pic de reținere. El este autorul a mai multor cărți însă într-una din 1922 intitulată “Propaganda” se lăuda cu ideile sale și spunea că noi ca oameni nu suntem nimic mai mult decât animale proaste și că mintea publicului se află în mâinile sale. A afirmat că poate determina oamenii să facă ce dorește el,

fiind considerat părintele spălării pe creier și al propagandei chiar în momentul de început al televiziunii. Ceea ce descoperea unchiul său Freud referitor la modul în care funcționează subconștientul, el analiza și crea propriile ideii. În cartea să “Propaganda” el menționează cu claritate că elita conducătoare trebuie să direcționeze credințele și comportamentele publicului pentru a exista o coeziune socială. În anul 1917 Bernays era membru al Comitetului Informării Publice care a luat decizia să modifice opinia publicului în favoarea intrării SUA în primul război mondial. Thomas Woodrow Wilson (1856-1924) l-a acreditat pe Bernays de a participa la “vinderea” ideii că războiul mondial înseamnă “răspândirea democrației” în întreagă Europa. Poate fi considerat din toate punctele de vedere părintele a ceea ce se numește astăzi neuro-reclamă. Este cunoscut faptul că prima carte în domeniul relațiilor publice cu titlu “Cristalizarea opiniei publice” scrisă de Bernays a fost utilizată de Paul Joseph Goebbels (1897- 1945), politician german și Ministrul Propagandei Publice în timpul regimului nazist pentru propriile campanii. Asemenea lui Bernays au mai fost și alți iluminați și modelatori ai consimțământului public precum Walter Lippmann (1889-1974) și Ivy Ledbetter Lee (1877-1934), fiind admiratori ai acestor tactici și reușind să extindă la maxim dresarea minților oamenilor folosind mass-media.

Într-o carte de a sa scrisă în 1928 Walter Lippmann vorbește despre relații și opinii publice unde spune că publicul nu este irațional în mod inerent, dar utilizând relațiile publice, propaganda și mass-media se poate accentua lipsa de rațiune a oamenilor. Ele ar trebui folosite pentru a prezenta conceptele și definițiile realității. Altfel spus în loc să se creeze pacea mondială punând la dispoziție metode de a discerne realitatea de ficțiune, s-a profitat de aceea lacună din percepția noastră pentru a ne induce în eroare. În

concluzie toată istoria umană este bazată pe persoane care au reușit să prostească alte persoane.

Ivy Ledbetter Lee era foarte popular în rândurile unora dintre cele mai celebre corporații și fundații americane. S-a ocupat de Standard Oil sfătuindu-l personal pe John D. Rockefeller. A fost numit printre primii membri ai consiliului Relațiilor Externe iar în anii ’30 a fost consultant a lui Adolf Hitler fiind însărcinat cu dezvoltarea unor strategii pentru a îmbunătăți imaginea Germaniei în SUA și alte țări.

O modalitate prin care te poți apăra de aceste propagande sau informații strategice este prin formularea de întrebări. Încearcă să pui întrebări și să verifici sursa lor. Până și faptul că analizezi informația falsă pe care o primești de la mass-media te ajută să vezi încotro doresc unii să se îndrepte lucrurile. Obișnuințele indivizilor s-au schimbat în așa fel încât să consolideze noile comportamente care respectă preferințele colectivului. În esență metoda a rămas aceeași dar tehnologia utilizată a evoluat. Prin televiziune se poate controla publicul mult mai ușor decât utilizând doar simpla programare lingvistică. Principalul mijloc de manipulare al televiziunii este reclama, programul TV fiind conceput în așa fel încât să mențină atenția publicului trează pentru a viziona cât mai multe reclame. Uitându-te la televizor mult timp îți supui mintea unui război psihologic nu numai prin mesaje sau semnificație semantică ci și prin pâlpâirea tubului catodic care a fost concepută în așa fel încât să te transpună într-o stare de vis devenind foarte influențabil. Ai impresia că te uiți doar la o imagine statică dar în realitate nu este așa, televizoarele moderne au LED-uri care funcționează ritmic pentru a antrena creierul. Studiile au demonstrat că omul obișnuit când se uită la TV mai mult de trei minute trece pe unde cerebrale alfa facilitând hipnoza. Undele cerebrale analizate în stare de conștientizare normală pe o electroencefalogramă sunt de tipul beta cu o frecvență cuprinsă între 15-30Hz, unde 30Hz înseamnă de

obicei stres. Undele alfa sunt cuprinse într-o frecvență de 7-14Hz astfel conștiința fiind din toate punctele de vedere într-o stare de hiper-sugestibilitate. Nimeni nu atrage atenția cât de dăunător este să te uiți la televizor, ba chiar mai mult te susțin ca să te uiți și pe calculator sau telefon crezându-se că este ceva normal să îți petreci 6-8 ore din zi pe aceste dispozitive electronice. Televizorul a devenit arma lor supremă și din păcate de peste 60 de ani a preluat rolul de doică pentru copii. Încă de la vârste fragede ei sunt bombardați cu imagini care au diferite conotații (violența, sex, corupție, etc) pentru a le obișnui mintea să le trateze ca divertisment. Empatia nativă a fost întreruptă, distrusă. Putem observa oameni și din păcate nu puțini care râd la traumele altora. La început rolul reclamei comerciale era de a prezenta funcțiile, forma și valoare unui produs. Științele comportamentiste și psihologice au fost aplicate reușind să schimbe modul în care corporațiile își vând produsele consumatorilor în societate. S-a studiat piața de desfacere și s-a observat ca vânzările pot fi influențate prin manipularea de imagini asociate cu numele mărcilor comerciale. Majoritatea oamenilor au parte de iluzia că trec prin viață făcând propriile alegeri și luând propriile decizii. Analizând creierul în timp real se poate observa că neuro-reclama la ora actuala știe exact ce produs și unde anume sa îl plaseze, la ce culori și imagini reacționezi. Societatea le spune oamenilor indiferent de nivel să consume ca să-și cumpere calea către fericire susținând că aceasta este unica cale. Poate ca ți se pare că este ceva normal, nu identifici nici o problema în asta și nu crezi ca este periculos. Adevărul e ca oamenii cărora nu le pasă decât să cumpere lucruri devin mult mai slabi din multe puncte de vedere, și cel mai important e că își vor pierde autonomia. Consumul excesiv te face să devii egoist și să nu observi că făcând alte lucruri poți să devii mai puternic, liber și fericit. Reclama utilizează tehnicile consumerismului pentru a-i face pe oameni să nu le pese de altceva decât de necesitățile

personale și de propriile sentimente. Pentru cercetările în care s-a analizat modul în care îți poate fi accesat psihicul să poată să te influențeze să faci alegeri pe care în mod normal nu le-ai face, să fii dependent de consumul de produse sau promisiuni s-au investit fonduri enorme atât private cat și publice. Se poate observa că la televizor când te uiți la știri și schimbi canalele poveștile sunt prezentate la fel și relatate în același timp, pauzele publicitare sunt difuzate simultan ca nu cumva sa ai opțiunea de a te uita la altceva indiferent de ce canal ai alege.

Când indivizii devin inconsecvenți în modul lor de gândire apare disonanța cognitivă. Toate elementele contradictorii care încearcă să se impună în același timp ca fapte nu fac altceva decât să creeze frustrare, confuzie și agresivitate. Este un amestec dintre ceea ce crezi că este lumea și ceea ce este lumea în realitate. Disonanța cognitivă poate fi considerată ca tensiunea și stresul care apar în momentul când oamenii au doua idei oarecum contradictorii. Psihologia are un rol important în domeniul reclamei deoarece ea este cea care creează disonanța cognitivă sau mai bine spus conflictul dintre ceea ce ai și ceea ce îți dorești. Elitele dorind să dețină controlul social nu apelează doar la jocurile mentale ale războiului psihologic și la reclama comercială ci se folosesc și de tratamente chimice care afectează fizic substanța cerebrală pentru a susține celelalte programe dăunătoare deja existente. Fundațiile scutite de taxe au finanțat pe scară largă soluțiile farmaceutice pentru a obține cu ele controlul social. Ele au sponsorizat universitățile unde se află cei mai buni profesori și cele mai bune talente și creiere cu condiția ca acestea să studieze și să predea despre drogurile farmaceutice astfel ajungând ca doctorii sa fie învățați numai despre medicamente.

Psihiatria este considerată a fi o profesie însă ea este o operațiune imensă de control mental. Oricare dintre

dereglările mentale oficiale ar putea fi considerată o minciună și un fals deoarece nu există nici un tip de test pentru a le diagnostica nici pentru ADHD, nici pentru bipolari, nici pentru schizofrenie, nici pentru depresie sau oricare alt tip de dereglare mentală de care s-a mai auzit. Comitetul Asociației Psihiatrice Americane sau DSM este un fel de biblie a lor de diagnosticare unde ei decid ce este inclus în ea. Ei spun că oamenii care nu dau atenție lucrurilor plictisitoare suferă de o dereglare numită deficitul de atenție. Susțin că ai boală că nu acorzi atenție lucrurilor că nu te interesează și că aceste lucruri te și plictisesc. Poate că asta ar trebui considerat un lucru bun, în loc să îți pierzi timpul și să îți umpli viața cu lucruri plictisitoare, tu dorești să acorzi atenție în totalitate celor care te interesează și îți sunt necesare. Din momentul în care accepți că ai o boală, că este ceva în neregulă cu tine devii mult mai dispus să te supui autorității și să devii mai controlabil. Utilizarea drogurilor precum antidepresivelor SSRI se cunoaște faptul că conduc la un comportament violent implicit suicidar sau criminal. Diagnosticarea este una dintre problemele psihologiei și a psihiatriei prin faptul că nu par să aibă altă percepție decât cea în care definesc patologic atitudinea antitotalitară, încăpățânarea, revolta. Astfel s-a creat această putere care utilizează droguri care afectează creierul în diverse moduri imprevizibile și îngrozitoare. Asta s-ar putea numi fără reticență control mental.

Roata societății este însăși tradiția care ne menține pe noi toți în lanțurile obișnuinței, iar obișnuințele noastre de zi cu zi ne înrobesc în sistem și ne împiedică să ne dezvoltăm în direcția potrivită. Totul se îndreaptă către un sistem care la un moment dat va avea un colaps economic, va avea de-a face cu ceva mult mai grav decât ce-am întâlnit până acum. Situația cu care ne vom lupta va fi greu de înțeles de majoritatea oamenilor care nu vor conștientiza că ce se va

întâmpla va fi din cauza politicii guvernamentale corupte și din păcate vor cere ajutorul acelorași politicieni corupți și inconștient vor primi aceleași lucruri doar că în doze mult mai mari. Până la urmă este vorba de oameni mai inteligenți ca noi, organizați și cu multe resurse și bani infiniți deoarece ei îi tipăresc din nimic și spun că sunt reali. Singurele lucruri reale sunt mintea noastră, realitatea obiectivă și înțelepciunea care este extrem de valoroasă fiindcă ne învață cum să trăim laolaltă. La un moment în viața ajungem să ne fie frică să ne mai întrebăm care este ultimul gând original pe care l-ai avut. Tot ceea ce faci începând de la modul în care umbli, te îmbraci, vorbești până la dorințele și credințele sunt lucruri care au fost construite pe speranțele tale în funcție de rolul pe care l-ai ales să îl joci pe scena societății și a vieții. Consecințele faptului că ne conformăm sistemului pot fi observate în fiecare zi prin faptul că pierzi din drepturi și intimitate și că libertatea devine din ce în ce mai îngrădită. Dacă tu ca individ nu începi să te trezești, să cercetezi și să acționezi contra sistemului poți să consideri că te sinucizi fizic, intelectual și spiritual.

Devenind un gânditor critic al sistemului înseamnă că conștientizezi cât de puternică este această entitate corporatist-guvernamentală. Consecințele acestei înțelegeri pot fi dureroase și pe majoritatea îi fac să fie deprimați, apatici și placizi. Pe parcursul istoriei mulți gânditori au căzut pradă depresiei și consumului de droguri fiindcă nu au mai putut face față durerii care să-i facă să renunțe cumva și să cadă în defetism și fatalism.

Încearcă să nu iei în serios propaganda, nu crede ce spune mass-media oficială că de cele mai multe ori nu este adevărat. Primul lucru care ar trebui să îl facem e să schimbăm educația ca să devină ce este ea în esență. Este necesar să îți formezi o conștiință și să înțelegi că intrarea într-un grup te face să îți pierzi individualitatea. Să învățam

să ne iertăm pe noi înșine, să ne iubim pe noi și pe ceilalți și să arătăm mai multă compasiune pentru alții care încă cred că celor ce le controlează viața chiar le pasă de ei. În momentul în care ajungi să îți pui întrebarea “ce pot face ca să mă eliberez?” primul lucru care trebuie să începi e să analizezi realitatea care este formată din sistemul în care suntem prinși și extrem de bine organizată pentru a ne controla. Dacă nu încerci să te opui îți pierzi identitatea și individualitatea devenind un pion în sistem ajungând în final să îți negi propria viață. Libertatea nu poate avea măsură, nu există mai mult sau mai puțin liber, este doar liber sau subjugat. Nu te forța să accepți sistemul societății, este dreptul tău să nu îți placă și să te ridici împotriva lui. Folosește-ți imaginația și puterea creatoare pentru a-ți crea propria realitatea și nu rămâne pasiv ca elitele să fabrice pentru tine realitatea.

Omenirea trebuie să se întoarcă împotriva acestor globaliști diabolici pentru a ne recupera libertatea. Nu putem lăsa specia umană în mâinile acestui întuneric deplin care ne face rău doar din plăcere. Pentru a scăpa trebuie să ne eliberăm mintea și să ne trezim spiritul uman.

SOCIETATEA MODERNĂ

Instruirea oamenilor este una dintre cele mai profitabile ocupații din istorie. Societatea umană este greu de înțeles până în momentul în care deschizi ochii și vezi ce e cu adevărat: o serie de grupări prin care unii oamenii fructifică și dețin viețile altora. Poate că nu se observă acest lucru deoarece guvernul oferă acces la sănătate, educație, etc., astfel lumea considerând că o parte din taxele plătite se îndreaptă în susținerea lor. Este un lucru normal ca stăpânii să își îngrijească sclavii, să le ofere impresia că au anumite libertăți sau (guvernul) că le este protejată libertatea. Pentru a spori randamentul se întrețin anumite distanțe între grupări. Unora li se permite mai puțin (strictul necesar pentru supraviețuire) altora mai mult (case, terenuri, bani) dacă asta înseamnă să producă mai mult.

În fiecare grupare (țară, companie, etc) mai mică sau mai mare, conducătorul garantează anumite privilegii nu pentru că le-ar păsa de supuși ci pentru a-și maximiza profiturile.

În istorie au existat patru mari etape de încercare a controlului asupra omului.

Prima etapă s-a dezvoltat în perioada Egiptului antic și presupunea constrângerea directă și brutală prin bătăi și torturi a oamenilor pentru a munci în realizarea unor scopuri a celor care dețineau puterea. Deși trupurile oamenilor erau dominate, creativitatea productivă a minții rămânea în spatele amenințărilor și bătăilor. Controlarea sclavilor presupunea consumul unor resurse enorme însă productivitatea lor era scăzută.

În timpul imperiului român s-a făcut tranziția spre a doua etapă în care sclavii aveau dreptul la anumite libertăți, ingeniozitatea și creativitatea lor conducând la mărirea

productivității. Acest lucru a condus și la creșterea averii Romei astfel s-a creat și introdus sistemul de taxare, în final Roma devenind un imperiu. Libertățile economice care alimentau puterea au scăpat de sub control și aceasta a condus la destrămarea imperiului.

Eșecul celei de-a doua etape a dat startul celei de a treia, care s-a desfășurat în perioada evului mediu. S-a conceput ideea de proprietar, implicit simțul proprietății și taxarea. Țăranii nu erau subjugați în mod direct având iluzia de libertate, dețineau proprietăți, lucrau pământul și trebuiau să plătească bir. Sistemul implementat a condus la subdivizarea pământurilor, astfel profitul scădea și taxele nu mai puteau fi plătite, într-un final aceasta s-a destrămat. Țăranii au fost alungați de pe pământurile lor strămoșești. Evoluția a creat noi tehnici de cultivare oferind posibilitatea de a crea ferme mult mai mari cu oameni mai puțini. În acesta perioadă productivitatea a crescut mult facilitând mâncare în exces, creerea și expansiunea orașelor inițiindu-se un nou model de conducere, cel democratic.

Etapa democratică, a patra fază, a început să funcționeze în momentul în care țăranii au inundat orașele, devenind o resursă umană imensă dar în același timp și ieftină pentru perioada ce avea să înceapă, era industrială. Clasa conducătoare a înțeles repede că pot să facă mulți bani dacă le oferă posibilitatea oamenilor să își aleagă ocupația singuri. Lucrul acesta a crescut productivitatea și taxele pe care le plăteai conducătorilor. Puținele momente de libertate sunt prezervate de către conducători pentru că sunt profitabile. Provocarea cea mai mare a etapei democratice este de a realiza o creștere cât mai mare a averii și libertății care pune în pericol suveranitatea conducătorilor. Inițial clasele conducătoare beneficiază de relativa libertate a pieței de capital și a pieței muncii, dar întâmpina o problemă referitor la posesiunile lor umane care datorită libertății și creșterii averii devin din ce în ce mai

uzate ajungându-se într-un final să se întrebe “de ce au nevoie de conducătorii?”

Se crede că să fii conducător (șef, stăpân, etc) este un lucru ușor deoarece noi vedem la ei doar beneficiile de care au parte, de putere, influență, bani, etc. În realitate nu este chiar asa... toate beneficiile au în spate niște costuri enorme și responsabilități mari. Cum crezi tu că ai putea lua o decizie importantă ce implică viața altor persoane când tu de fapt ești incapabil să iei o decizie simplă referitoare la hainele tale pe care în momentul achiziționării îți mai iei încă cinci prieteni care să îți spună dacă îți stă bine sau nu. Tu ar trebui să iei singur decizia asta și să îți asumi răspunderea pentru ea, indiferent de ce ar spune lumea.

Clasa conducătoare a creat un sistem din trei faze pentru a menține taxarea la cote sigure. Prima fază este exploatarea educației pentru implementarea unor idei și gânduri care mai târziu să poate fi controlate și exploatate. A doua fază constă în crearea de conflicte între cetățeni, de a-i face dependenți de venit. Studiile au demonstrat că oamenii nu produc eficient în captivitate, însă dacă li se creează ideea de libertate aceștia vor face mult mai mult pentru conducătorii lor. Cea mai simplă metodă de a realiza acest lucru este să implementezi ceva din cultura lor pe statutul de venit (poziția în societate) creându-se astfel dependenți de ierarhia societății, astfel că oricine va dori să se răzvrătească va fi atacat de ceilalți. Dacă cel care se împotrivește ipocriziei și imoralității celor ce “dețin oameni”, este atacat de ceilalți care sunt dependenți de funcția dată de stăpân, costul controlului este mult mai mic față de controlul realizat în mod direct. Oricine își va pune întrebări privind virtutea libertății reale, va întâmpina clasa intelectuală și artistică care va ține partea conducătorilor și va spune altceva decât ceea ce este. Cel mai bun exemplu se găsește în Japonia unde profesorii sunt singurii cetățeni care nu se înclină în fața împăratului deoarece dacă n-ar

exista ei împărații nu ar fi. Când cele două faze întâmpină probleme, se apelează la cea de-a treia constând în conceperea de amenințări continue din exterior ca supușii să fie speriați și în final să cerșească protecția stăpânilor. Când întâlnim pericolul, ne panicăm și nu știm ce să facem, astfel primul gând este de a cere ajutorul.

La ora actuală în societatea modernă servitutea este una voluntară, consimțită de mulțimea de sclavi care se străduiesc din toate puterile să își ducă viața din greu pe diferite părți ale globului. Se promovează atât de mult consumatorismul, încât oamenii au ajuns la nivelul în care cumpără produse indiferent dacă au sau n-au nevoie de ele, care pe zi ce trece îi înrobesc din ce în ce mai mult. Se caută în mod excesiv locuri de muncă care le sunt puse la dispoziție în funcție de “gradul de instruire”, putând opta pentru stăpânii la care vor lucra (servi). Poate că acest lucru pare absurd dar a fost realizabil și pus în practică prin extirparea a oricărei urme de exploatare și de înstrăinare față de libertate din conștiința membrilor clasei muncitoare (sclavii). Modernitatea zilelor noastre a condus spre deosebire de sclavii altor perioade din istorie care erau conștienți de propria-și robie, la o clasă total subjugată care nu cunoaște acest lucru sau care mai bine zis nu dorește să-l știe și îl acceptă cu nonșalanță. Unica lor scăpare este revolta, reacția legitimă a oricărui exploatat. Aceasta este departe de orice gând care le trece prin cap, probabil că resemnarea și renunțarea la orice impune sacrificiu, au fost bine înrădăcinate fiind sursele lor de nefericire. Fără nici un pic de îndoială își acceptă viața jalnică și stresantă care le-a fost pusă la dispoziție. Problema sclavilor moderni este direcționarea spre un vis nefericit în care nu aspiră la nimic personal doar la lucruri care în momentul achiziționării îi îndepărtează de fericire astfel lăsându-se prinși în jocul sistemului de alienare. Asuprirea lor se modernizează la fiecare pas extinzându-și peste tot formele înșelătoare care

au ca scop camuflarea condiției de sclav. Încercarea de a expune lucrurile pe față astfel de cum o face puterea și a dezvălui adevărul este esențial și revoluționar.

Prin efortul muncii lor, decorul lumii s-a transformat într-o închisoare unde trebuie să își desfășoare viața. Mediul înconjurător devine astfel meschin fără miros și gust care reflectă mizeria excesului de producție. Construcția acestui mediu este una continuă, absolut nimic nu rămâne constant. Reflecția acestui spațiu în care trăiesc este fundamentat de insecuritatea și amnezia generalizată cu care locuitorii săi trebuie să trăiască. Imaginea sistemului este reflectată tot mai bine în fiecare schimbare, cu fiecare secundă care trece lumea este tot mai mizerabilă și zgomotoasă asemenea unei întreprinderi industriale. Pământul, locul care nu trebuie să aibă proprietar a ajuns să fie împărțit pe parcele, astfel că fiecare bucată de pământ să aparțină statului sau unei persoane fizice. Trebuie conștientizat acest jaf social mai ales că ne lovim de el prin multitudinea de îngrădiri a spațiului prin frontiere, bariere, garduri, ziduri, etc. Această marcare a teritoriului poate fi observată fizic însă în paralel se creează asocieri a spațiilor astfel încât să fie conform anumitor interese ale culturii de piață. Lumea a ajuns un centru comercial optimizat la extrem pentru a facilita promovarea și cumpărarea de produse. Orice impediment care întâlnește consumatorismul, fie el natural sau uman va fi distrus. Concentrarea populației în spații reduse și aglomerate inevitabil evocă o asemănare cu a acelora din cuști,închisori. Spre deosebire de sclavii din trecut, cei exploatați din timpurile noastre își plătesc singuri locul de detenție (locuința). Locuința a devenit un spațiu strâmt și sumbru în care sunt îngrămădite noile produse achiziționate datorită mesajelor publicitare de care ne lovim la orice colț promițându-se că vor aduce împlinire și fericire. Acest lucru

este eronat și cu cât omul strânge mai multe produse, fericirea se îndepărtează de el.

Este creată ideea că cu cât avem mai mult ne va fi mai bine dar în esență lucrurile stau altfel. Bogat nu este cel care are nevoie de cât mai mult ca să trăiască ci cel care are nevoie de cât mai puțin. Nu se înțelege că în esență produsul ideologic îl deposedează de muncă pe cel care l-a creat și deposedează de viață pe cel care-l consumă. În ziua de azi în comerț oferta este cea care stimulează cererea nu cererea determină oferta. În fiecare moment apar noi necesități care până la urmă ajung să fie considerate de către majoritatea oamenilor vitale. Ca exemplu am putea sugera că la început a fost radioul, apoi automobilul, televizorul, calculatorul și nu în ultimul rând telefonul mobil care poate fi considerat cel mai periculos dintre acestea. Producerea lor se realizează în masă într-un interval de timp cât mai scurt iar utilizarea lor excesivă reușește să degradeze în profunzime relațiile umane. Unul dintre scopurile lor ascunse este de a-i îndepărta pe oameni unii de alți (a-i izola) și de a ajuta la distribuirea mesajelor manipulatoare ale sistemului. Să nu uităm un lucru important: orice obiect care la început îl posedăm în final ajunge să ne posede. Cel mai bun moment în care se poate observa starea de decreptitudine în care a ajuns omul modern este atunci când acesta ia masa. Timpul pentru prepararea și ingerarea hranei devine din ce în ce mai scurt, promovându-se consumul de quick-meals format din produsele industriei agrochimice. O mare parte din timp omul se plimbă prin supermarketuri în căutarea alimentelor de calitate tot mai jalnică pe care societatea i le pune la dispoziție fiind inconștient că posibilitatea lui de a opta este o altă iluzie. În supermarketuri se găsesc din belșug diverse produse alimentare care încearcă să ascundă și să falsifice degradarea. La bază toate fiind făcute din produse modificate genetic, o combinație de conservanți și coloranți,

de pesticide și de hormoni, și cine mai știe de ce alte invenții ale științei moderne. Regula după care se ghidează modul de alimentație modern este de a ajunge la plăcere imediat. Plăcerea imediată este unul dintre acei factori care stau în spatele tuturor formelor de consum. Trăim într-o lume a sărăciei unde doar omul occidental este pe poziția care permite consumul frenetic. Consecințele acestei “libertăți” apare în locurile în care se desfășoară societatea totalitară, raritatea fiind reversul medaliei. Industria agrochimică produce suficient pentru întreaga lume, dar pentru sistemul actual inegalitatea înseamnă progres ceea ce înseamnă că foamea nu trebuie sa fie eliminata niciodată . O așa numitei consecință a abundentei alimentare este dată de crearea și multiplicare de noi “fabrici de concentrare” a animalelor și a plantelor astfel conducând la exterminarea speciilor care au servit și servesc la hrănirea oamenilor. Ne vine greu să credem că în fata dorinței de profit a unora, umanitatea reprezintă un nimic.

Pământul nu are aparținător sau ar trebui să îl considerăm un bun comun al tuturor, însă unii îl jefuiesc de resurse pentru producerea de energie și alte produse. Deșeurile produse de consumul excesiv reduc șansele de supraviețuire a planetei, a speciilor care trăiesc pe ea, implicit a oamenilor. Pentru a exista și a se menține libertatea totală a capitalismului pe care l-am putea chiar considera sălbatic și necontrolat, creșterea productivități și a profitului nu trebuie să se oprească. Motto-ul după care se ghidează societatea este: “Produ, produ …… produ în continuu! ”. Există multe campanii de ecologizare și așa ziși salvatori ai planetei care de fapt sunt sponsorizați de marii poluatori ai zilelor noastre. Personajele din showbiz care susțin bunul mers al planetei sunt finanțați de multinaționale care încearcă să ne convingă ca printr-o simplă schimbare a stilului nostru de trăi am reuși să salvăm planeta când ei degradează planeta într-o zi cât ai putea tu

să o distrugi într-o mie de vieți dându-ți silința. Scopul lor este de a arunca vina asupra noastră, să ne facă să credem că noi suntem răspunzători pentru degradarea pământului în timp ce ei pot să ne polueze în continuare mediul înconjurător, ba chiar mai mult, și spiritul. Aceste idei pseudo- ecologiste sunt mereu susținute și repetate de către politicienii corupții pentru a putea primi sponsorizări pentru campaniile politice și din nevoia de sloganuri publicitare. În schimb responsabilii de poluare depun eforturi pentru a evita schimbarea radicală în sistemul lor de producție și pentru a scăpa de ochii lumii și modifică superficial și doar la suprafață câteva lucruri mărunte.

Sistemul actual care se bazează pe consumul frenetic cuprinde două tabere, una compusă din oameni care au averi iar cealaltă din cei care trebuie să muncească. Cei care fac parte din a doua categorie nu au altă soluție decât să se vândă pe ei înșiși. Principala valoare pe care o cere jocul sistemului stăpânitor este munca în care oamenii sunt obligați să muncească din ce în ce mai mult pentru a reuși să-și plătească pe credit viața deplorabilă pe care o duc. Ajung să se epuizeze prin muncă pierzând energia vitală, inconștient sau voluntar supunându-se la cele mai mari umilințe făcând ceva ce nu doresc să facă sau este sub demnitatea lor doar pentru o sursă de venit. În realitate își irosesc viața în activități extenuante pentru profitul unora. Ca tehnică de intimidare s-a creat șomajul care le stimulează sclavilor o recunoștință continuă față de generozitatea clasei conducătoare (a stăpânilor). Probabil că ne întrebăm ce ar trebui să facă aserviții dacă nu ar fi supuși acestei torturi care poartă denumirea de muncă? Munca sub diverse forme de activitate este prezentată ca fiind un lucru eliberator. În permanență oamenii sunt sub presiunea timpului și a responsabilității, fiecare secundă și gest pe care îl fac este calculat pentru a mări productivitatea. Să observăm în ce hal a ajuns lumea fiind la putere

degradarea, nenorocirea și nefericirea. Regulile jocului create de organizarea științifică a muncii are rolul pe o parte de a deposeda muncitorii de rodul muncii lor, iar pe alta parte de timpul care-l consumă pentru realizarea în mod automatic a produselor și serviciilor. De multe ori activitatea unui angajat este confundată cu cea a calculatoarelor, roboților sau a utilajelor. Oricărui angajat îi este distribuită o sarcină pe care să o realizeze în mod repetitiv fie ea intelectuală sau fizică. După un timp se acordă statutul de specialist în domeniu, un titlu care se găsește la nivel global în cadrul diviziunii internaționale a muncii.

Pentru puținul timp liber care îți mai rămâne, societatea îți vine în ajutor și te învață cum să ți-l petreci în activități de agrement și vacanțe organizate. Sistemul este conceput în așa fel încât să îți colonizeze toate sectoarele vieții. Nici un moment al aservitului nu trebuie scăpat de sub control, sistemul stând în umbra sa la fiecare mișcare pe care acesta o face. În fiecare clipă a vieții sale acesta este invadat devenind un “sclav full-time”.

Mediul în care omul modern își desfășoară existența a atins o degradare generalizată, aerul pe care îl respiră, hrana pe care o consumă, stresul condițiilor de muncă și a traiului îi deteriorează per ansamblu viața. Toate acestea stau la originea noilor boli întâlnite la oameni în prezent. Cea mai gravă dintre boli este atitudinea sa de servil pentru care nu există leac. Eliberarea de această mentalitate și condiție prezentă îl va îndruma spre vindecarea suferinței. În fiecare clipă medicina avansează, se găsesc noi metode, medicamente și tehnologii care ajută la vindecare. Acestea se bazează pe o singură modalitate de a vindeca maladiile sclavului modern: MUTILAREA!!! Medicina modernă supune pacienții la operații chirurgicale, antibiotice (anti bios = anti viață) sau chimioterapii. Nu se axează niciodată pe sursa provenienței durerii doar pe consecințele acesteia. Se dorește menținerea bolii într-un stadiu mediu încât omul să

fie capabil să muncească dar să își facă abonament la industria farmaceutică, astfel lunar o parte din banii munciți să îi dea pe medicamente. O cercetare care presupune evaluarea cauzelor ar conduce inevitabil la o condamnare a organizării sociale, precum actualul sistem, care reduce totul la produse, tot așa și corpurile noastre sunt privite ca niște produse, obiecte de studiu în experimentele unor persoane considerate pseudo-înțelepți ai medicinei comerciale și biologiei moleculare. În prezent se studiază descifrarea ADN-ului uman dorindu-se o nouă strategie care va fi utilizată de putere pentru a mări controlul. Scopul decodificării genomului uman nu este de a ajuta sau a conduce umanitatea spre bunăstare ci obiectivul ei este de a amplifica considerabil formele de dominare. Prin urmare ca multe alte lucruri corpul nostru nu ne mai aparține. Dominarea și supunerea dezvoltă în interiorul nostru reflexele de servitute.

În viața omului tot ce este mai bun trece pe lângă el fără a fi conștient, continuând traiul în același mod din obișnuință sa de a se supune. Este atât de bine înrădăcinată supunerea încât a devenit a două sa natură. Continuă să se supună fără a se întreba “de ce?” poate că pentru simplu fapt că consideră că “trebuie”. Treimea care îi domină viața este compusă din supunere, producție și consum. Încă de mic este învățat să se supună părinților, mai apoi profesorilor continuând șefii, proprietarii, comercianții, etc. Este obligat să se supună legii și forțelor de ordine, tuturor puterilor cu care are de a face fiindcă asta a fost învățat să facă cel mai bine. Pentru el cel mai înspăimântător lucru este nesupunerea pentru că aceasta înseamnă risc, schimbare și aventură. Precum un copil care în momentul în care își pierde din vedere părinții începe să se panicheze așa și sclavul modern se simte rătăcit fără sistemul care “l-a creat”. Un lucru esențial ca supunerea să continue este frica. Trebuie să facem diferență între frică și pericol, frica

este un sentiment pe care tu poți să îl controlezi, însă pericolul nu poate fi controlat. Frica este cea care transformă omul în sclav și reușește să îl mențină în această condiție. Am ajuns să ne plecăm în fața stăpânilor lumii acceptând o viața plină de jignire, înjosire și alte mizerii doar din cauza fricii. Ceea ce este mai grav e faptul că din punct de vedere numeric suntem mai mulți decât cei care guvernează. Puterea lor nu constă în forța de ordine (poliția, armată) ci în acordul nostru de a fi supuși. Încercăm să ne justificăm lașitatea în fața înfruntării legitime a puterii care ne exploatează prin diverse discursuri de umanism moralizator. Refuzul violenței care ar sta la baza revoltei este bine fixat în mentalitatea celor care încearcă să se opună sistemului în numele valorilor pe care chiar acesta ne învață. Când puterea trebuie să își desfășoare supremația nu există nici o problemă în recurgerea la violență. În acel moment nu se mai ține cont de drepturi, de valori, de nimic …., ei trebuie să domine.

Deși sistemul a evoluat și este bine pus la punct există indivizi care scapă de această manipulare ceea ce îi face sa fie puși sub supraveghere. Orice acțiune de răzvrătire sau încercare de a demasca sistemul este considerată și încadrată ca act de terorism sau nebunie. Au parte de libertate doar cei care susțin și apăra interesele comerciale ale societății iar cei care fac parte din opoziție sunt considerați clandestini. Consecința de care au parte opozanții este represiunea. Lipsa reacției sau a susținerii din partea majorității față de această represiune se datorează campaniilor media și politice care încearcă să ascundă conflictul din societatea reală.

Asemenea tuturor oamenilor asupriți din istorie, sclavul modern caută să își aline suferința care îl cuprinde și să fugă de răul care-l invadează prin misticism. Noul său zeu căruia i-a vândut sufletul nu este nimic mai mult decât o nonexistență: o bucată de hârtie inscripționată cu un număr

care are o valoare artificială și o conotație doar pentru că lumea a decis sa îi dea unul. Pentru acest zeu oamenii au ajuns să muncească, să studieze, să lupte și să se vândă pe sine. Omul renunță la orice principiu, valoare sau demnitate și este dornic să facă orice sacrificii pentru noul zeu. El crede că libertatea sa constă în acumularea de cât mai mulți bani de parcă posesia și libertatea ar fi pe aceeași lungime de undă. Libertatea constă într-un efort bazat pe stăpânirea de sine, din dorința și voința de a acționa: libertatea se regăsește în A FI, nu în A AVEA. Ca să fii liber este necesar să nu servești și/sau supui sub nici o formă. Pentru a-ți redobândi libertatea e nevoie să renunțăm la anumite “obișnuințe” pe care se pare că nimeni nu are curajul de a le înfrunta. Într-adevăr este greu să renunțăm la telefonul mobil pentru că sistemul este conceput în așa fel încât să te facă să devii dependent de el, dar se poate trăi fără el, îți trebuie doar un pic de curaj, muncă și efort pentru a-ți organiza traiul. Vor să ne convingă că organizarea prezentă a lumii este cea mai bună alegere și nu există o altă alternativă. Sclavul modern s-a resemnat să ducă o astfel de viața plină de “obișnuințe” având impresia că sunt vitale și nu caută alte alternative fiind convins că nu există. Forța prezentei dominării a reușit prin diverse metode sa convingă clasa dominanta că ideologia care stă în spatele sistemului este adevărata natură a umanității implicit acceptarea condiției sale. Încercarea de gândi, concepe sau visa la o altfel de lume este considerată o infracțiune și condamnată unanim de către mass-media și toate entitățile de putere. Infractor ar trebui considerat cel care contribuie conștient și inconștient la susținerea și promovarea actualei structurii a societăți dominante, căci el (sistemul) este cea mai mare nebunie și ne conduce spre autodistrugere.

Pentru a controla într-un mod cât mai eficace sistemul acesta a fost nevoit să cucerească în totalitate conștiința oamenilor. Din momentul în care represiunea și-a făcut

apariția aceasta a fost transformată în acțiuni de convingere și utilizată în educarea sclavilor. Este necesar ca aceștia să uite de condiția servilă, încarcerare și viață mizerabilă de care au parte. Masele hipnotizate care sunt în permanent conectate la ecranele care îi acompaniază pas cu pas în viața cotidiană este cea mai bună dovadă. Insatisfacția lor permanentă este deturnată prin refluxul manipulat de a dori și a visa la câștiguri de bani fabuloase, la o viață luxoasă, la faimă și aventură. Speranțele lor sunt la fel de deplorabile precum viața pe care o trăiesc. Totul este definit de imagini care poartă în esență mesajul ideologic al societății moderne și slujesc ca instrument de unificare și propagandă. Odată cu începerea deposedării omului de viață și de lumea reală, imaginile se multiplică. Mesajele din spatele lor sunt foarte simple doar că nu le percepem: supune-te, cumpără și nu pune întrebări, stai calm și fii ascultător, uită-te la televizor și nu-ți folosi imaginația, banul este singurul tău zeu. Pentru că libertatea să fie stârpită de la rădăcină, copiii devin prima țintă a acestora. De la cele mai fragede vârste trebuie prostiți și distrusă orice formă de reflexie și de critică. Acestea pot fi realizate doar împreună cu complicitatea deconcertată a părinților. Ei înșiși caută să cumpere mărfuri care ajung să le înrobească copiii. Inconștient ei abdică de la statutul de părinte care are rolul de educator trimițându-i într-un sistem de abrutizare și mediocritate. S-au creat imagini în funcție de vârstă și de clasă socială. De multe ori aceste imagini sunt făcute în așa fel încât să fie confundate cu cultura sau/și cu arta. Pentru a vinde piața comercială face apel la cele mai josnice instincte. În societatea de consum prețul cel mai mare îl plătește femeia, pe care o putem considera de două ori sclavă fiind redusă și tratată ca și obiect de consum. În prezent cea mai simplă și eficientă formă de comunicare este imaginea, prin ea se construiesc modele, se abrutizează și se mint masele astfel reușind să li se creeze frustrări. Menținerea ideologiei de piață se realizează prin

imagini difuzate în mod repetitiv având un singur țel: SĂ VÂNDĂ!. În atingerea profitului ei vor să ne vândă orice: modele de viața, produse, comportamente, etc. Sărmanilor oameni li se spune că trebuie să se distreze, însă divertismentul nu are alt scop decât distragerea atenției de la adevăratul rău care îi domină. Ei își cedează viața pe mâna altora pentru a face ce doresc cu ea, ba chiar mai mult sunt mândri de acest lucru. Își dau silința să se arate satisfăcuți însă nu pot păcăli pe nimeni, realitatea din interiorul lor iese la suprafața. Fărâma de “timp liber” o pierd uitându-se la niște bufoni care îi fac să radă, să cânte, să viseze sau să plângă. O cale prin care sclavii “simt că trăiesc” sunt canalele de sport unde aceștia au parte de “trăiri” precum succesul și eșecul, efortul și victoria, lucruri care le lipsesc din viața de zi cu zi. De cele mai multe ori își trăiesc viața cu impresia și imaginația că sunt altcineva în fața televizorului și a calculatorului. În trecut, supunerea era cumpărată de către împărații Romei antice cu pâine și jocuri în arenă. În zilele noastre ea este cumpărată cu divertisment și consum de nimic.

Succesul dominării conștiinței a fost datorat utilizări în mod abuziv a limbajului de către clasa conducătoare, atât cea socială cât și cea economică. Mijloacele de comunicare sunt în proprietatea puterii, astfel au autoritatea de a propaga ideologia de piață prin sensuri fixe fragmentate sau ambigue atribuite cuvintelor. Cuvântul este cea mai puternică armă, cu el poți să susții sau să distrugi un om. Cuvintele par și sunt prezentate ca fiind neutre dar ele ascund multe înțelesuri. Sub controlul puterii ele desemnează alte sensuri decât adevărata realitate. Înainte de toate este un limbaj al resemnării, al neputinței, al acceptării pasive a lucrurilor așa cum sunt și cum trebuie menținute în continuare. Cuvintele au devenit valeții sistemului stăpânitor al vieții chiar și folosirea simplistă a limbajului ne condamnă la neputință. Limbajul nu trebuie

considerat doar o altă formă adițională de dominație, el este inima proiectului de aservire al sistemului totalitar de pe piață. O schimbare reală se poate numai în cazul în care se realizează o re-întoarcere a ce înseamnă limbajul și comunicarea în esență între persoane. Cuvântul începe să ia diverse forme fiind reinventat de către grupuri de oameni pierzându-și originea. Forța unificatoare este dată de creativitatea spontană care sălășluiește în fiecare dintre noi.

Omul modern este este prins în robia morală, politică, economică, etc. dar este convins că în realitate este cetățean care dispune de drepturi ceea ce înseamnă că el face parte dintr-o națiune liberă. Posibilitatea de a avea "opțiuni și liberă determinare" îi oferă dreptul la vot și la alegerea celor ce îl vor conduce. Nu trebuie să cădem pradă iluziei că natura societății în care trăim zi de zi se va schimba prin alegerea unui alt partid sau sistem politic indiferent de țară. Realitatea este altă față de ceea ce ne prezintă mass-media (TV, internet). Opoziția pe care o vedem este una de suprafață, superficială, în realitate ea nu există! Toate partidele politice în esență au același scop: conservarea societății de piață actuale! Partidele politice odată ajunse la putere nu doresc să schimbe nimic din dogma societății cotidiene. Împreună cu complicitatea mass-mediei, partidele de la putere au monopol asupra tuturor formelor de comunicare astfel reușind ca maselor să le arate că există învrăjbire între ele, certându-se pe detalii nesemnificative, structura sistemului rămânând în continuare neschimbată. Disputa pe care aceștia o susțin este pentru scaunele și funcțiile din sistemul politic. Scandalurile penibile difuzate de media, nu au alt scop decât de a ocupa timpul și a distrage atenția de la ceea ce este real, de la o alegere pe care ar trebui să o facem ca societatea în care trăim să devină una liberă. Dezbaterea partidelor bazată pe înfruntarea de idei este eclipsată de superficialitate și trivialitate reușind să înlăture profunzimea

ideilor. Sistemul politic actual deși este considerat unul democratic, este departe de ceea ce înseamnă democrație în adevăratul sens al cuvântului. Ideea democrației este că la treburile cetățenești sau organizatorice ale unei cetăți să participe în masă și în mod direct cetățenii, având ca obiectiv obținerea unui trai în comun mai bun. Structura sistemului politic uzurpă numele de democrație, puterea cetățenilor este limitată la un simplu vot, mai bine zis la un nimic. Funcțiile politice sunt ocupate în mare parte de către cei din clasa economică indiferent că sunt de dreapta sau de stânga. Din orice punct am analiza situația în nici un caz puterea nu trebuie cucerită, cel mai bine ar fi ca ea să fie distrusă. Prin însăși natura ei, ea dă dovadă de tiranie, indiferent de cine o exercită: rege, dictator sau președinte. "Democrația actuala" le creează "sclavilor" iluzia că ei înșiși aleg "stăpânul" pe care îl vor servi. Libertatea de vot a făcut din ei complici la suferința, tirania și răul care îi oprimă. Oamenii nu au devenit sclavi din cauza că există stăpâni, ci stăpânii există datorită lor fiindcă au ales să fie sclavi. Scriitorul și filozoful francez Denis Diderot a spus un lucru interesant: *"Natura nu a creat nici stăpâni și nici sclavi. Iar eu nu doresc nici să dau, nici să primesc legi."*

Ideologia sistemului dominant este prezentă în toate sectoarele vieții și ne spune că trebuie să producem, să vindem, să consumăm, să acumulăm cât mai mult susținând că aceasta este calea spre eliberare, fericire. Sistemul nu mai are nici o legătură cu moralitatea, a redus întreaga umanitate la simple raporturi de piață transformând planeta noastră într-o simplă marfă de consum. Ne impune o datorie pe care trebuie să o plătim prin munca servilă, ne oferă dreptul la proprietate privată și ne îndrumă să venerăm zeul creat de sistemul însăși, banul. Alegerea sau curajul de "a fi diferit, de a te face remarcat" este atent supravegheată de cei de la putere, dorind ca pe "podium" să urce numai cei care susțin ideologia dominantă. Media este filtrul care

oprește gândirea critică la adresa sistemului, prin ea ni se spune ce este bine și ce este rău, ce putem vedea și ce nu... Factorii care susțin structura sistemului: omniprezentă ideologiei, controlul aparițiilor publice, venerarea banului, absența pluralismului democratic, absența opoziției vizibile, represiunea sub toate formele ei, etc; nu fac altceva decât să ne arate fața adevărată a totalitarismului modern sau cum îl numesc alții “democrație liberala”. Și mai corect putem să îl numim sistem totalitar de piață reușind să realizeze ce alte sisteme totalitare nu au putut: dominarea întregii lumi de către o singură ideologie. Cu fiecare clipă care trece, exilul va deveni imposibil!!!

ILUZIA LIBERTĂȚII PRIN MULTITUDINEA DE OPȚIUNI

Peste tot unde privim, într-un fel sau altul ni se spune că suntem persoane libere care au posibilitatea de a acționa după voința și dorința noastră. Una dintre teoriile pe care se bazează societatea este că trebuie maximizat nivelul de libertate individuală prin ridicarea bunăstării cetățeanului. Libertatea este un lucru esențial, valoros pentru a fi om și deținând o oarecare libertate oamenii vor acționa individual pentru a maximiza bunăstarea personală și vor lua decizii singuri. Însă societatea ne tot vorbește de libertate, dar în realitate ea ne oferă doar o iluzie a libertății, ceva care este departe de adevăratul sens al cuvântului. Orice opțiune pe care ți-o oferă sau decizie pe care trebuie să o iei sunt bine orientate astfel încât să ajungi acolo unde ești programat de alții să ajungi. Cu cât ți se oferă mai multe alegeri ai impresia că devii mai liber, fiind mai liber traiul tău este mai îmbelșugat. Ideea asta nu încearcă nimeni să o nege fiindcă este atât de bine implementată și promovată în mintea și viețile noastre. Lucrul care alimentează această libertate a fost progresul. Pe zi ce trece evoluția din diverse domenii ne creează noi opțiuni și ne supune la noi alegeri. Pentru a înțelege mai bine această idee o să ofer câteva exemple: în trecut existau un singur tip de paste, astăzi când mergi în supermarket găsești câteva zeci de tipuri de paste în funcție de model, timp de fierbere, compoziție, etc. Să nu uităm de sosurile pentru ele care sunt gata pregătite sau poți să îți prepari singur unul acasă. Și dacă calculezi toate combinațiile dintre sosuri și paste, numărul de rețete pe care le-ai putea prepara este de ordinul miilor. Multitudinea de opțiuni se găsește și în alte domenii, precum în cel al comunicațiilor. În rândul telefoanelor mobile, ai putea opta pentru un număr enorm de mare. Telefonul mobil vine la pachet cu o groază de opțiuni pe care probabil nu le vei folosi niciodată dar cu siguranță le plătești. Una dintre probleme este că nu găsești un telefon care să nu știe multe

sau mai frumos spus să nu fie mai deștept ca tine. Această creștere de opțiuni are loc și în domenii mai importante din viață nu doar la simplele cumpărături de zi cu zi. Spre exemplu în domeniul juridic unde mergi la un avocat care să îți rezolve o anumită problemă. Dar în realitate ce se întâmplă? Te duci la avocat și acesta îți spune că poți să alegi între varianta A și varianta B, îți expune riscurile și avantajele fiecăreia și pe urmă te întreabă pe care o alegi. Tu îl întrebi pe el pentru care să optezi și el îți repetă avantajele și riscurile din nou. Și îl întrebi ce ar face dacă ar fi în locul tău? Și probabil îți răspunde că nu este în locul tău și că tu trebuie să iei decizia. Ceea ce se întâmplă de fapt este o tranziție a responsabilității de la o persoană (avocatul) care cunoaște și știe sistemul la una (clientul) care nu știe nimic și implicit din lipsă de cunoștințe este incapabil să ia decizii în domeniu.

Un lucru cu care ne confruntăm zilnic este identitatea noastră. Până și ea a devenit o problemă de alegere. Nu o moștenim și nici nu încercăm să o menținem deoarece avem posibilitatea de a o inventa zilnic după bunul plac. În fiecare dimineață trebuie să decizi ce fel de om dorești să fii. Una dintre situațiile pe care le întâlnește un om pe parcursul vieții este referitoare la familie. În trecut era mult mai simplu, știai că trebuia să îți întemeiezi o familie cât mai devreme și după aceea cât mai repede să faci copii, singura opțiune era cu cine. În prezent situația beneficiază de mult mai multe opțiuni. Astfel îți pui întrebări care te consumă. Începi să te întrebi dacă ar trebui să te căsătorești sau nu? Dacă trebuie să o faci acuma sau mai târziu? Dacă să îți construiești înainte o carieră? Când să ai copii? etc. Cu toții caută răspunsuri la aceste întrebări și este normal să și le dorească fiindcă sunt lucruri importante pentru tine ca individ și alegerile pe care le vei face îți vor influența tot restul vieții.

Din orice perspectivă privim viața, este vorba de o serie de opțiuni care cu trecerea timpului se înmulțesc. Poate că acest lucru îl consideri ca ceva benefic însă există și efecte negative. Unul dintre ele, deși pare paradoxal este că ne produce paralizie mai mult decât să ne elibereze. Având atâtea opțiunii îți vine foarte greu să optezi pentru una deoarece trebuie să depui un efort imens ca să reușești să le analizezi pe toate pentru a reuși să faci cea mai bună alegere și astfel pro-creștinezi decizia. Ești prins într-un cerc vicios fiindcă nu îți dorești să greșești mai ales când e vorba despre lucruri care țin de viața ta. Un alt efect întâlnit, bineînțeles dacă reușești să treci de starea de paralizie este cel al insatisfacției generat de rezultatul alegerii. Cu cât există mai multe opțiuni cu atât crește insatisfacția. În momentul în care faci o alegere greșită e mult mai ușor să îți închipui că ai fi putut face o altă alegere mai bună. Alternativa pe care ți-o imaginezi îți creează regret față de opțiunea aleasă și acesta îți scade din satisfacția obținută de pe urma alegerii făcute chiar dacă era cea mai bună decizie. Când sunt o multitudine de alternative de luat în considerare este ușor să vezi doar caracteristicile atrăgătoare ale alternativelor pe care le respingi și asta te face să te simți mai puțin satisfăcut de alternativa aleasă. Ceea ce ar trebui făcut e să trăim clipa fără să ne mai gândim la celelalte lucruri care pot avea o mulțime de trăsături atrăgătoare, altfel o să vezi ceea ce faci tu mai puțin atractiv. Un alt efect negativ este cel al extinderii așteptărilor. Având posibilitatea de a alege dintre atâtea opțiuni, după ce le analizezi o alegi pe cea care ți se potrivește cel mai bine și îți dai seama că te simți prost. De ce? Motivul se datorează numărului de opțiuni care cu cât crește cu atât cresc și așteptările. Dacă ai o singură opțiune nu dezvolți nici o așteptare deosebită, dar atunci când ai o mulțime de posibilități te aștepți ca să fie una perfectă. Astfel intervine compararea dintre ceea ce ai primit și ceea ce așteptai, iar rezultatul este dezamăgitor în majoritatea

cazurilor. Crearea de noi opțiuni în societatea umană nu face altceva decât să crească așteptările și dorințele ceea ce va conduce la mai puțină satisfacție ceea ce va genera depresie.

Motivul pentru care totul era mai bine atunci când totul era mai rău se datora faptului că puteai să ai parte de surprize plăcute la fiecare pas fiindcă așteptările erau reduse. În societatea actuală, cetățenii avuți au fost învățați să aștepte perfecțiunea, cel mai bun lucru pe care-l poți spera e că lucrurile să fie cel puțin atât de bune pe cât te aștepți tu să fie. Nu vei mai fi surprins plăcut fiindcă așteptările tale sunt extrem de mari. Unul dintre secretele fericirii este de a avea așteptări reduse.

În momentul în care nu ai decât o opțiune și nu ești satisfăcut de ea începi să te întrebi de ce? Cine este de vină?. Răspunsul este unul simplu: viața, lumea, societatea, nu puteai face altceva decât acel lucru. Însă când dispui de multe opțiuni și o alegi pe una care te dezamăgește și te întrebi de ce? și cine este de vina? răspunsul e clar: TU! Aveai atâtea posibilități și tu ai ales-o pe asta, nu poți găsi nici o scuză pentru eșec. Vina este numai a ta în totalitate.

Experiențele dezamăgitoare pe care le trăiesc oamenii sunt un factor care generează depresie în societatea noastră. Oamenii devin dezamăgiți deoarece standardele lor sunt mult prea ridicate și aruncă vina pe ei, astfel că putem spune că astăzi o ducem mai bine dar ne simțim mai rău.

Ne este promovată ideea că totul este posibil, că putem face ceea ce dorim, însă această propagandă în loc să ne ofere libertate, în realitate ne pietrifică și scade nivelul satisfacției, în final ajungându-se la o creștere a depresiei în rândul societății. Tot ceea ce ni se pare că ar fi libertate nu este altceva decât o iluzie și orice am face, o facem că cineva ne-a dat voie. Suntem asemenea unui animal în

grajd. Pe teritoriul său are voie sa facă absolut ce își dorește, este “liber”.

BANUL CEL MAI PUTERNIC DROG ADORAT CA PE UN ZEU

Timpul și libertatea sunt adevărata bogăție a omului. Banul este instrumentul de schimb pentru tranzacționarea timpului tău, îl poți considera un container în care îți stochezi energia economică până când ai nevoie de ea. Societatea este construită în așa fel încât oamenii să depindă de bani. Tot timpul există o îngrijorare referitoare la bani dacă am suficienți sau dacă nu cheltuiesc prea mult. Majoritatea problemelor se rezumă la bani. Probabil că te gândești dacă ei nu ar fi fost, totul ar fi fost mult mai bine, dar banii au o putere enormă de seducție și există mereu acea atracție a șansei de-a face mai mulți. Multe tulburări, suferințe și neliniști au la origine banii. Se spune că banii fac pământul să se învârtă, cu ei poți să îți cumperi o viață mai bună, unii chiar cred că banii sunt însăși viața. Credința oamenilor e că dacă devin mai bogați vor trăi mai bine și vor fi mai fericiți. Asta nu este foarte probabil deoarece standardul absolut de trai al unui om nu mai are legătură cu banii după ce este mai presus de sărăcie. Conexiunea pe care o au oamenii cu banii este tulburătoare și supărătoare și aici nu ne referim doar la cei care nu îi au și se simt marginalizați din lipsa lor ci și la cei care îi au, milionarii sunt stresați în continuu de bani, astfel că oricât de mulți ai avea niciodată nu o să scapi de problemele generate de bani.

Astăzi, cu sau fără voie întreaga lume se bazează pe aceleași reguli economice. Sistemul monetar s-a dezvoltat la nivel global și a reușit să defecteze fiecare sistem social și ecosistem local de pe planetă. Principala regulă este de-a face bani cu orice preț. Banii au ajuns mai importanți decât Dumnezeu, lumea naturală sau ființa umană, așa strânsă e legătură noastră cu banii. O parte a problemei este generată de faptul că oamenii nu se gândesc ce sunt banii, de unde provin, cum au fost creați și cum se controlează.

Acum 5000 de ani egiptenii au început să utilizeze argintul și aurul ca formă de plată predominantă, dar nu era încă o formă de bani. Bucățile de aur și argint nu erau interschimbabile deoarece aveau formă, puritate și greutate diferită. Nu era o unitate la fel ca cealaltă, asta însemnând că nu există nici un preț pentru nimic, nu puteai spune asta valorează atâtea unități. Schimbul de valori era dificil și semăna mai mult cu un joc de ghicit. Unul dintre motivele pentru care există probleme cu banii este că oamenii nu înțeleg diferența dintre bani și valută. Valuta este un mediu de schimb, o unitate de măsură fiind durabilă, portabilă, divizibilă și fungibilă. Fungibil înseamnă o unitate este identică cu cealaltă, are aceeași calitate și putere. Banii dețin aceleași calități ca și valuta plus abilitatea de a stoca valoarea o perioadă lungă de timp. Valuta pe care o avem este o unitate de cont și guvernele o pot printa în mod nelimitat, motivul pentru care argintul și aurul sunt forma optimă de bani datorită proprietarilor lor. Poate fi un mediu ușor de schimb pentru că pot stoca o cantitate imensă de valoare într-un spațiu redus și au aceeași valoare pe toată planeta. Nu se corodează, același aur pe care îl foloseau egiptenii, se folosește și azi, este în cantitate limitată și guvernele nu îl pot tipări. Și-a păstrat puterea de cumpărare în timp ce valutele care nu sunt acoperite în aur și argint au ajuns la valoare zero, rata lor de eșec este de 100%. Valuta fără acoperire este o valută creeata din ordin guvernamental, provine din tipografiile lor, primesc o valoare oficială, în final ajunge la valoare zero.

În SUA, înainte de primul război mondial orice bancnotă emisă menționa că este acoperită de trezorerie în monede plătibile purtătorului la solicitarea acestuia. Bancnota era o simplă chitanță care îți asigura redarea aurului. Așadar valuta care circulă pe piață era dolarul de hârtie dar care reprezenta banii (aurul din seif). Banii trebuie să stocheze și să-și mențină puterea de cumpărare pe o perioadă cât mai

lungă de timp, însă valutele naționale sunt doar instrumente ale sectorului financiar și al guvernului care au ca scop extragerea timpului și libertății tale prin furtul puterii de cumpărare.

Pentru a se realiza schimbul economic, este nevoie de bani, ei fiind modalitatea prin care orice tranzacție trebuie încheiată. Societatea se bazează pe schimbul de mărfuri și servicii și pentru ca acestea să fie realizabile sunt folosiți banii ca intermediar. Sunt elementul care controlează economia, iar cine controlează banii deține controlul. În decursul istoriei, societatea a folosit nenumărate lucruri diferite ca bani. Oare comportamentul uman poate fi afectat de ceea ce alege societatea ca bani?

Mentalitatea convențională, clasică de gândire referitoare la bani este că aceștia sunt un intermediar pasiv de schimb care este utilizat ca oportunitate pentru a se realiza schimburile între indivizi și că nu afectează nici tranzacțiile care se efectuează și nici relațiile dintre oamenii care îi folosesc. Această mentalitate este eronată.

Indiferent de forma de bani care se folosește, aceștia au o proprietate cheie referitoare la nivelul abundenței sau deficitului unității folosite pe post de bani. Abundența va prolifera comerțul, oamenii vor face mult mai ușor schimb de bunuri și servicii, iar insuficiența va crea o problemă gravă, va împiedica schimbul de bunuri și servicii. Există studii care demonstrează ca tipul de unitate folosită ca mijloc de schimb poate influența relațiile dintre oameni. Sunt multe tipuri de sisteme monetare, unele dintre ele stimulează comportamente sociale responsabile, iar altele promovează comportamente antisociale, periculoase. Banii sunt o proiecție a inconștientului colectiv al societății. Dacă dorești să afli ce înseamnă banii pentru oameni vei fi uimit să vezi că este ceva confuz, o superstiție, un mit sau ceva religios. Majoritatea oamenilor habar nu au ce sunt ci doar îi utilizează sau mai corect spus banii îi folosesc pe ei.

Oamenii cred că banii sunt creați de guvern sau de băncile centrale, însă nu este așa, sunt creați de sistemul bancar unde băncile joacă un rol parțial și dețin monopolul complet asupra procesului de creare a banilor. Inițial mergeai la bancă și îți depozitai aurul și bancherul îți oferea un certificat de depozit care demonstra că ai o anume cantitate de aur la bancă. Sistemul monedelor de hârtie a apărut în momentul în care s-a putut tranzacționa cu aceste bucăți de hârtie primite de la bancă. Comercializarea bucăților de hârtie în schimbul aurului se putea realiza cât timp alții puteau răscumpăra aurul de la bancă în numele tău. Renumele băncii care e inscripționată pe hârtie asigură oamenii că există o bucată de aur care așteaptă să fie răscumpărată. Odată cu creșterea încrederii în bănci oamenii nu mai încasează chitanța, cel care o deține o comercializează, ajungând să fie tranzacționată de multe ori până să fie răscumpărat aurul. Băncile au descoperit că oamenii plăteau cu chitanțele nu cu aurul din bancă și că nimeni nu mai vine să ia aurul. Atunci bancă și-a dat seamă că dacă nimeni nu ridică aurul din depozit ar putea emite mai multe hârtii și puteau împrumuta bani și a face profit. Împrumutul se baza pe încrederea oamenilor că dacă vor să vină și să își recupereze aurul, atunci aurul va fi acolo. Singurul lucru care ține sistemul acesta în picioare se datorează faptului că nimeni nu merge să ridice aurul de la bancă, iar dacă ar merge nu ar fi suficient aur pentru toată lumea. Au existat multe asalturi bancare când oamenii și-au pierdut încrederea într-o anumită bancă și au solicită aurul și argintul și din cauza rezervei fracționate banca rămânea fără rezervă de metale și intra în faliment. Metoda rezervei fracționate este atunci când în seif există doar o fracțiune din aur și argint decât ar trebui să existe conform creanțelor emise. Motivul pentru care banca o folosește este de a face profit din dobândă la împrumuturi cu promisiunea că la un moment dat va exista acel aur în bancă. Încrederea oamenilor în bănci a crescut ceea ce le-a permis să facă un

profit din ce în ce mai mare. Banca poate emite chitanță pentru aur care nici măcar nu există și apoi o poate împrumuta cuiva cu condiția să achite o dobândă. În timp ce banca își asumă un risc mare ca să emită mai multe chitanțe decât aur deține se creează oportunitatea de a face un profit aproape nelimitat din dobânda împrumutului unui aur care nici măcar nu există. În cazul în care oamenii ar merge să răscumpere aurul de pe chitanțe s-ar crea un asalt bancar și ar falimenta.

Pentru a putea opri falimentele, în 1934 au fost reforme bancare care au eliminat în mod treptat posibilitatea de a converti bancnotele în aur și argint. Richard Nixon a exclus ultimele vestigii ale acestei convertibilități în 1971.

În prezent nu numai că nu mai putem răscumpăra aurul și argintul pe bani, dar am ajuns ca nici măcar să mai vedem sau să ținem în mână banii. Cumpărăturile le facem cu o bucată de plastic pe care o introducem într-un aparat care înregistrează datele în registrele noastre contabile care la sfârșitul zilei echilibrează conturile prin adăugarea sau scăderea de cifre. Asemenea modului în care s-au emis mai multe bancnote decât aurul deținut, astăzi băncile emit mai mulți bani de cont decât dețin numerar. Dacă trebuie să demonstrezi că deții o sumă de banii, nu te mai duci cu banii într-o valiză ci mergi cu un extras de cont.

O mare parte din manualele de economie nu spun ce sunt banii, vorbesc despre ce fac banii, şi descriu funcţiile lor. Ei descriu noţiuni clasice precum putere de cumpărare, standard de valoare sau lucruri utilizate ca modalitate de schimb. O mare parte din oameni consideră banii a fi ceva palpabil, real ce poate fi manipulat, dar în realitate nu este aşa. În esenţă banii sunt o convenţie, o ideea că datorezi ceva cuiva sau că îţi este datorat cineva. Ideea aceasta poate fi simbolizată printr-un cont care creşte sau scade sau printr-un schimb de bancnote sau orice altceva.Toate acestea au rol de simboluri, nu sunt bani. O altă percepție

greșită pe care oamenii o au este că banii reprezintă un lucru însă în prezent ei sunt un credit, și mai bine spus sunt un sistem de informații referitor la creanțele asupra producției economice. Banii sunt creați prin procesul de creditare, guvernul, companiile, oamenii se împrumută de la sistemul bancar. Astfel pentru fiecare ban creat există o datorie corespunzătoare, de fiecare dată când mergi la bancă și te împrumuți se emit bani. Mulți cred ca banii împrumutați provin din economiile altcuiva sau din investiții, total fals. Banii sunt emiși pe datorie, nu îi scot de nicăieri ci îi creează împreună cu un credit în contul tău bancar. În cartea sa "Banii: de unde au venit și unde s-au dus", autorul John Kenneth Galbraith spunea că: *"Procesul prin care se creează banii este atât de simplu că mintea îl respinge!".* Sistemul bancar creează banii și creditează economia. Modalitatea de intrare a banilor în economie și implicit în buzunarele noastre este printr-un credit bancar însemnând că fiecare ban este datoria cuiva la bancă. Dacă s-ar rambursa toate datoriile, sistemul bancar nu ar mai exista și s-ar crea un colaps total al economiei. Dar aceasta nu se va întâmpla deoarece există mai multe credite decât banii fiindcă dobânda nu este creată. Ei doresc să li se ramburseze mai mult decât au dat. În momentul în care te împrumuți la bancă de o sumă de bani și ei acceptă să îți ofere împrumutul, încep să creeze suma de bani și o introduc electronic în contul tău spunând că trebuie să returnezi suma de bani plus dobânda într-o perioadă de timp. Sumă de bani împrumutată a fost creață dar dobânda nu. Așa că ei te obligă sa mergi să faci rost de banii care reprezintă dobânda concurând cu ceilalți care sunt puși în aceeași situație. Acesta este modul lor de a menține rezerva monetară limitată printr-o competiție între indivizi pentru a returna dobânda care nu a fost creată, astfel niciodată nu vor fi bani suficienți. Inevitabil în acest joc vor exista pierzători, cei care vor ajunge în faliment și acest lucru nu va fi influențat de calitatea de bunuri și servicii sau eficiența

afacerii. În economie toată lumea concurează cu oricine doar pentru a reuși să achite datoria la bănci. Banii împrumutați de la bancă se numesc debit principal. Orice credit bancar presupune atât rambursarea debitului cât și a ratelor dobânzii bancare. În realitate banii au fost emiși numai sub formă de debit principal iar banii ce reprezintă dobânda nu au fost emiși. În final valoarea datoriei este mult mai mare decât suma de bani existentă în circulație. Când banii sunt împrumutați se pornește o buclă în economie. Dacă un fermier solicită un credit pentru repararea utilajelor și i se acordă, cu banii împrumutați îl plătește pe mecanic, care la rândul sau îl plătește pe brutar pentru pâine. Acesta merge și cumpără de la fermier grâu, astfel el reușește să ramburseze împrumutul. Problema este că fermierul datorează băncii nu doar debitul principal ci și dobânda pentru care nu există banii în buclă. Așa că pentru a face rost de bani el trebuie să intre în alte bucle în care cei din interiorul lor vor rămâne fără bani. La rândul lor oamenii vor căuta alte bucle ale datoriei ca să poată să își plătească datoriile. Până la urmă toți banii au atașată o etichetă cu dobândă și niciodată nu vor fi suficienți pentru a rambursa toate datoriile la bănci. Prin urmare unora dintre noi trebuie să ne fie confiscată proprietatea de către bancă sau să ajungem în stare de faliment.

În societate există o motivație extrem de puternică a profitului, să ai mai mult decât e necesar. S-a dezvoltat în cultura umană un fel de sărăcie fictională care ne creează un sentiment că nu ne este suficient. Alergăm și ne consumăm ca să strângem repede cât mai mult posibil și să o depozităm undeva unde nimeni nu poate ajunge ca să ne jefuiască și nu ne pasă dacă cu adevărat ne bucurăm de ceea ce am adunat.

Majoritatea oamenilor au avut experiențe neplăcute cu banii, toți au experiment senzația insuficienței. Într-adevăr în sistemul monetar actual, banii chiar sunt deficitari.

Relația banilor cu oamenii se bazează pe minciuni culturale care sunt bine înrădăcinate și guvernate în totalitate de cea mai perfidă idee, cea a deficitului. Unii cred că valoarea banilor este dată de deficitul lor dar acest lucru nu este adevărat. Dacă ne referim la banii de credit valoarea lor este dată de puterea lor de a furniza orice produs sau serviciu de pe piață. Sistemul ne pune la dispoziție un set de convingeri pe care noi nu le mai verificăm, analizăm și le acceptăm inconștient referitor la insuficiența banilor reușind în timp să le transformăm într-un adevăr. Stilul dominant al societății creează artificial o penurie și ideea deficitului este unul dintre mijloacele sistemului de a se auto-întreține, el nu apare doar la nivel material ci și emoțional și spiritual. Tot timpul ne lovim de insuficiență, nu este suficient timp, nu sunt suficienți bani, nu dormim suficient, etc. Ducem lupta asta în permanență: nu există suficient, nu avem suficient, eu nu sunt suficient, el nu este suficient. A devenit o stare de spirit și o mentalitate care ne creează diferite comportamente distorsionate ce sunt necompatibile cu ceea ce suntem noi în esență. Această formă de gândire și analiză îi împiedică pe cei înstăriți să dăruiască și pe săraci să acționeze. Mulți oameni se consideră săraci datorită sistemului de credințe bazat pe mentalitatea deficitului, dar în realitate o mare parte din ei au mai mult decât le este necesar. Sistemul de credințe se mai bazează și pe o a două componentă care spune *"că nu există suficient pentru a face față și cineva va fi lăsat pe dinafara"*. Și teama acesta de a nu face față și de a nu fi lăsat pe dinafară este fundamentul înțelegerii politice a lumii, a sistemelor de guvernare, a sistemului educațional, etc.

Este ceva normal ca uneori să existe lipsuri create de diferite cauze naturale sau accidente precum incendii, inundații, alunecări de teren, etc., multe lucruri se pot întâmpla și nu pot fi prevăzute, însă noi vorbim de societatea care se bazează pe un sistem care creează

artificial penurii și oamenii încearcă să lupte cu ele, iar cei din vârful piramidei le produc intenționat și le controlează, aceasta fiind modalitatea lor de a menține dezbinarea și confuzia celor de la baza piramidei sociale. Ideea *“nu există suficient pentru a face față și că cineva undeva va fi eliminat”* ne pune într-o situație dificilă și nefericită de a concura cu ceilalți deoarece dacă cineva va fi exclus, vrei să faci tot posibilul să nu fii tu acela și trebuie să acumulezi cât mai mult chiar dacă nu vei putea folosi sau avea nevoie, dar trebuie să te îndepărtezi de ceilalți, nu dorești să fii unul dintre acei săraci care sunt lăsați pe dinafară.

Concurența se aplică și la corporații, dorința de obține mai mult este stimulată pe de-o parte de lăcomie și pe de altă parte de dinamica obținerii profitului. Capitalismul este impulsionat de frică că dacă nu faci mai mult, nu te extinzi destul de repede la fel cu ceilalți pioni de pe piață, nu vei mai primi fonduri pentru cercetări și reclamă, ceea ce înseamnă că vei pierde și vei fi scos din joc. Când se solicită fonduri, bancherul spune că trebuie să vă încadrați în calculele noastre astfel nu vă putem ajuta. În cazul în care nu te încadrezi ești nevoit să îți mărești veniturile și valoare acțiunilor ca să te situezi în standardele lor și asta implică să îți schimbi comportamentul. Dacă dezvolți agresivitatea și duritate față de ceilalți ai un potențial de dezvoltare și șansele de a învinge concurența sunt mult mai mari. Dacă ești genul de persoană căreia îi pasă și își face griji de cei din jurul său ai un dezavantaj enorm. Concurența dinamică cu care avem de-a face îi împiedică pe oameni să aibă succes nu din lipsa creativității, inteligenței, competenței ci mai degrabă din absența cruzimii. Economia nu se bazează doar pe concurență ci și pe cooperare, ambele ar trebui să coexiste. Societatea a funcționat prin concurență și este dusă la extreme ceea ce creează disfuncționalități. Competiția este bună până la un anumit nivel, poate conduce spre un standard de performanță mai înalt, dar în

alte medii precum sănătatea nu poate exista concurență, acolo este nevoie de cooperare. Inima nu concurează cu ficatul pentru substanțe nutritive și sânge, există o cooperare inerentă care menține o stare de sănătate bună a întregului corp.

Natura umană care îi face pe oameni să fie sociabili, civilizați, compătimitori este în contradicție cu natura banilor. Indiferent că ești femeie sau bărbat, indiferent dacă ești agresiv sau drăguț, cooperant, dacă ai de gând să faci bani pentru a trăi va trebui să lupți și să concurezi cu cea mai mare strictețe deoarece așa este sistemul societății conceput.

Există aproximativ opt miliarde de oameni pe planetă din care în jur de un miliard ar fi fericiți să muncească dar nu sunt locuri de muncă pentru ei. Probabil te gândești că sunt șomeri pentru că nu au aptitudini necesare sau nu vor să muncească, există câțiva care se încadrează în categoriile astea dar majoritatea sunt săraci din cauza existenței deficitului de bani. Economia societății creează un număr limitat de locuri de muncă și atunci nu e de mirare că în educația copiilor apare concurența, când părinții îi învață să fie mai buni ca ceilalți ca să reușească să prindă unul din acele posturi bune. Nimeni nu spune că în realitate nu este o problemă cu oamenii ci una de structură.

În perioada revoluției industriale și a războiului civil din SUA a fost blamată sclavia din Sud și ca contra argument a fost un termen intitulat *“sclavia salarială”.* Amendamentul 13 susține că o ființă umană nu poate fi tratată ca o marfă cumpărată și vândută, iar în nouă societate nu se mai poate cumpăra sau vinde forța de muncă dar o poți închiria, astfel salariul este chiria care o plătește cineva pentru forța de muncă. Termenul de slujbă/ job nu a existat anterior, el fiind creat în perioada epocii industriale în Anglia. El cuprinde o mulțime de activități pe care cineva le face pentru bani. Conceptul de muncă provine din vechime și definește ceea

ce faci din pasiune sau pentru că îți place. Slujba este ceva ce faci doar ca să obții bani ca să poți trăi sau să faci ceea ce îți place. Abraham Lincoln și Woodrow Wilson spuneau că dacă America va deveni o societate în care toți sau o mare parte dintre oameni vor deveni muncitori salariați sau “sclavi salariali” cum obișnuia să îi numească. aceștia își vor pierde libertatea, lucrul care a definit măreția Americii.

Societatea din ziua de astăzi preia din fiecare nouă generație mai mult de 80% și îi educă să asculte ordinele și să îndure plictiseală, le împiedică creativitatea și le frânează capacitățile. Sunt instruiți în mod sistematic să facă o activitate anostă și repetitivă. Majoritatea dintre noi se regăsesc în rolul lui Charlie Chaplin din filmul "Timpuri noi" din 1936 și suntem blocați într-un angrenaj în mașinăria societății, trezindu-te dimineața, mergând la lucru opt ore, vii acasă și te uiți un pic la TV sau calculator, te culci și ziua următoare o iei de la capăt. Trebuie să găsești în viață și alte lucruri care să îți ofere satisfacție nu doar să câștigi mai mulți bani.

Ideea clasei de mijloc este una iluzorie. În realitate și ei sunt tot oameni săraci care muncesc, doar că nivelul lor de trai trebuie finanțat până la moarte. Casele, mașinile, vacanțele sau oricare bunuri pe care le au se vor pierde în momentul în care își vor pierde locul de muncă. Bogăția unui om poți să o observi prin timpul în care își menține același nivel de trăi dacă nu mai muncește.

Am ajuns la stadiul în care tot ce facem o facem pentru bani, și acest lucru ne modelează societatea în întregime.

Alan Watts a scris o critică interesantă la adresa marii depresiuni: *“Uite, economia a eșuat pentru că toți au aflat că nu mai existau bani. Erau multe de făcut și mulți oameni vroiau de lucru, erau o mulțime de mărfuri în magazine, dar nimeni nu și le permitea, nimeni nu le putea plăti fiindcă nu erau bani.”*

Tuturor le lipsește și își doresc o modalitate palpabilă de a avea sentimentul integrării în societate. Tranzacționarea și banii creează acel sentiment pentru oameni.

Probabil în viitorul apropiat vom deveni mai conștienți de efectele dăunătoare ale banilor și vom înțelege că banii ne conduc în direcții în care poate nu ne-am dori să mergem în mod conștient. Să învățăm ca să folosim banii pe post de instrument ca pe un slujitor pentru scopul nostru, în loc să fim victimele lor. Sper ca oamenii să se trezească dimineața și pentru alte lucruri în afara banilor și să înceapă să le pese din ce în ce mai mult de familie, de cei din jur, de dezvoltarea ființei umane atât pe plan intelectual cât și spiritual.

INTERNETUL ȘI SOCIALIZAREA

În ultima perioadă de timp internetul a luat o amploare excesivă, odată cu dezvoltarea acestuia societatea care o știam în trecut construită din oameni care aveau contact în lumea reală s-a transformat într-o societate virtuală unde ai tangențe cu oameni pe care nu i-ai văzut niciodată în realiate, pierzând abilitățile de comunicare normale, ceea ce conduce la subdezvoltarea oamenilor. Această nouă societate pe lângă ușurința de a comunica într-un mod artificial creează și accesul rapid la informație, unde oamenii sunt bombardați cu diverse idei pe care nu mai au timp să le gândească din lipsă de timp. Trebuie conștientizat faptul că pe internet se găsesc foarte multe informații eronate pe care noi ar trebuie să le filtrăm. În trecut informația costa, acum atenția costă. Există posibilitatea ca oricine să își exprime părerea ceea ce nu este tot timpul un lucru bun . Ca să ai o opinie despre un subiect trebuie să ai cunoștințe referitoare la el. Actual se promovează dreptul la opinie și unii indivizi nu mai au nici o constrângere de a-și exprima părerea, internetul le oferă libertatea de a-și expune prostia fără limite. Mai mult sunt chiar încurajați să o facă și din păcate “internetul" nu vine cu o opțiune de a o cenzura.

În ultimii ani internetul și-a pus amprenta asupra vieții noastre și de cele mai multe ori el ne ocupă majoritatea timpului oferindu-ne nimic în schimb. Istoria ne arată că descoperirea unui lucru nou se utilizează pentru a stăpâni pe ceilalți iar apoi se folosește pentru a ajuta societatea. Dacă privim în trecut în momentul descoperirii fierului, în loc să fie utilizat pentru a construi locuințe sau alte obiecte necesare traiului zilnic care să ușureze viața muritorului, a fost folosit în crearea de arme cu care să cucerească și să domine pe alții. Același lucru s-a produs și cu internetul. Trebuie să luăm în considerare că are un efect hipnotic asupra psihicului nostru. Din primul moment în care luăm

contact cu el devenim sedați, precum utilizarea de alte substanțe care dau dependență. În diferite studii științifice s-a dovedit că acesta utilizează aceeași parte a creierului precum cocaina crescându-ne nivelul de dopamină, astfel instalându-se starea de euforie. Conținutul găsit pe internet are un stimul foarte puternic asupra creierului nostru, iar acest lucru nu este unul întâmplător, oamenii care stau în spate sunt specializați în asta. Problema este că majoritatea stimulilor pe care îi primim în viața de zi cu zi sunt artificiali influențând într-un mod exagerat psihicul nostru iar cei naturali nu mai au nici un efect asupra noastră deoarece efectul lor este nesemnificativ în comparative cu cei artificiali. Suntem obișnuiți să luăm calea cea mai scurtă către împlinirea scopurilor noastre, astfel și răsplata este pe măsură. Euforia creată este asemănătoare drogurilor, odată ce o doză este administrată, receptorii sunt învățați cu un stimulent puternic din exterior astfel substanțele din interior sunt incapabile să poată provoca același nivel de euforie. Și dacă administrarea continuă glandele care produc respectivele substanțe se atrofiază și se instalează dependența deși de multe ori negăm prezența dependenței, negarea fiind unul din primele efecte ale ei și este oarecum necesară pentru că lucrurile de care suntem dependenți ne alină într-o oarecare măsură viața. Dependența este un rezultat normal într-un mediu anormal. Cu toții simțim o durere interioară la un moment dat în viață care este provocată de lipsa compasiunii din partea celorlalți. Căutăm tot felul de lucruri care să ne ocupe timpul ca să nu vedem că lucrurile esențiale în viață sunt compania, socializarea și comunicarea cu ceilalți oameni. Suntem programați să comunicăm, să simțim energie, să împărtășim sentimente și experiențe cu alte persoane. La ora actuală noi ne irosim timpul cu diverse electronice care ne amăgesc că ne vindecă într-o oarecare măsură sentimentul de frustrare, singurătate, lucruri neînsuflețite care ne oferă iluzia că ar putea să ne vindece durerea, în loc să ne petrecem timp cu

persoane care să ne încarce cu energie, cu care să experimentăm diferite trăiri reale și care să ne producă sentimente și emoții pentru a ne alimenta sufletul.... Afecțiunea generată de compania unei persoane generează amintiri care rămân stocate în subconștientul tău, vizionarea unui film, jocurile pe calculator, citirea diferitelor articole, rețelele de socializare generează doar simple informații. Accesarea amintirilor reinstalează trăiri în interiorul tău, pe când informațiile sunt doar date stocate pe care tu le accesezi la nevoie.

Memoria umană poate fi asemănată cu o câmpie care în funcție de abilitățile tale mentale poate fi întinsă fără margini sau restrânsă, limitată unde se construiesc amintiri și se plantează informații. Diferența este că odată ce amintirile sunt construite, acestea nu mai pot fi înlocuite, iar informațiile pot fi schimbate în cazul în care sunt greșite.

Involuntar ne lăsăm educați de lumea virtuală, arhitecții acesteia ne modelează comportamentul și ne instalează valori, principii într-un mod eronat despre viață, astfel influențându-ne modul de gândire. Ni se promovează consumatorismul, divertismentul și nihilismul stimulându-ne comportamente anormale. Materialele cu conținut violent, sexual sau de orice alt tip sunt percepute în mod greșit și nu oferă nimic benefic omului.

Fundația lumii virtuale este alcătuită din 3 piloni de susținere, aceștia fiind banii, plăcerea și puterea. Scopul oricărei activități de orice natură este banul, creând ideea că cu el poți cumpăra plăcerea și puterea, astfel devenind un scop al vieții.... Ne este implementată o mentalitate de nihilist, stimulând egoismul personal, ideea *"vreau și eu", "vreau mai mult", "vreau mai mare"*. Ne-am transformat în niște consumatori, am făcut din lucrurile materiale o ideologie, un stil de viață ne mai ghidându-ne după valori morale, având impresia că deținând cât mai multe lucruri suntem cineva.

Pentru a fi cineva trebuie să ai idei, reguli și principii care să îți definească personalitatea. Banii nu pot defini caracterul, ei ți-l influențează. Persoanele care dintr-o dată au devenit bogate prin diverse mijloace (moștenire, câștiguri la jocuri de noroc), au început să se schimbe total. Toată lumea își dorește să devină bogată peste noapte ca și cum ar câștiga la loto fără să conștientizeze efectele negative al banilor. Banii oferă un anumit tip de putere la care dacă nu ajungi la ea în mai multe etape ci doar te trezești în posesia ei, nu o să o știi controla și îți poate face rău. Trezindu-te peste noapte cu o sumă imensă de bani, stilul tău de viață o ia razna. În primul rând familia va fi afectată, va fi privită cu invidie de ceilalți, prietenii se vor transforma în fanii tăi, toți încercând într-un mod sau altul să îți ceară bani. Vei avea resurse să faci și să cumperi lucruri pe care ți le-ai dorit toată viața. După ce vei experimenta tot felul de lucruri care odată credeai că sunt calea spre fericire, îți vei pierde speranța, vei vedea că totul a fost o simplă iluzie. Vei deveni mai nefericit, încetul cu încetul scurgându-se viața din tine fiindcă acuma simți că nu mai ai pentru ce să trăiești. Înainte de a-ți dori bani, gândește ce ai vrea să faci cu ei, nu te lăsa prins în mirajul câștigului rapid, sperând că acolo e fericirea și liberatea.

Un alt lucru întâlnit foarte des în lumea virtuală este violența. Oriunde ne uităm atât pe calculator, telefon sau TV găsim materiale violente. Acest lucru ne creează o imagine falsă asupra violenței existente în lumea întreagă și ne sporește violența reală, înglobându-ne în mentalitatea că este un lucru normal atunci când ești pus într-o situație tensionată să reacționezi în mod violent.

De fiecare dată când ne privim la știri, marea parte a informației difuzate are conținut violent referitor la crime, războaie, violuri etc. Vizionarea acestor materiale ne creează în interiorul nostru stări de tristețe, depresie sau anxietate. Deși am dori să ajutăm persoanele în cauză nu

suntem capabili să facem nimic deoarece ori sunt la distanțe mari de noi și în primul rând nu le cunoaștem personal ca să știm ce am putea face pentru ele, ori nu avem suficientă putere pentru a schimba anumite situații precum războiul sau luarea unei vieți...

Materialele prezentate de mass-media, în filme sau în jocuri au rolul de a ne manipula și de a ne crea o imagine eronată asupra violenței, încearcă să ne facă să credem că ar fi ceva normal. De pildă în trecut se regizau filme cu tematica "războiului" pentru ca oamenii să accepte mult mai ușor violența, să se pregătească pentru ea și să o dorească, astfel ei se înrolau voluntar în armată și îmbrățișau situația fără nici o împotrivire. Pe lângă astea violența prezentată virtual pare ceva simplu, ușor de experimentat. Oare chiar așa e și în realitate? nu prea cred, faptul că te joci un joc în care împuști oameni nu înseamnă că în viața reală poți să faci același lucru cu atâta ușurință...(bineînțeles vorbind de o implicare în război). În realitate, momentul în care îndrepți arma spre cineva cu gândul de a-i lua viața sau pur și simplu de a te apăra intervin emoțiile, gândul că vei lua viața cuiva sau că ți-o vei pierde tu, te stresează enorm de mult, în nici un caz nu e ca în filme sau jocuri.... Traumele la care vei fi supus în perioada de după eveniment te vor bântui toată viața, nu este remediu pentru ele, poate doar vei găsi o doză de alinare nesemnificativă.

Lucrul cel mai important dar și cel mai dăunător referitor la violență este că ne face să o acceptăm fără să avem un resentiment pentru ea. În momentul în care se desfășoară o acțiune/situație violentă mintea ta nu te face să reacționezi, să o conștientizezi ca să încerci să o oprești. Dimpotrivă, pentru tine este un lucru indiferent, ba mai mult în momentul în care moare cineva în loc să ți se pară ceva dramatic tu te gândești că nu e mare lucru, adică ai văzut atâtea cazuri în care mor oamenii în situații inimaginabile prezentate în materialele din lumea virtuală. Faptul că

moare cineva lovit de o mașină nu e nimic grav comparativ cu ceea ce ai văzut tu că se întâmplă în filme, jocuri etc. Oare chiar așa nesemnificativă să fie pierderea unei vieți umane, un suflet indiferent că e bun sau rău?

De-a lungul timpului violența a fost utilizată pentru dobândirea puterii și a plăcerii, un mod mult mai rapid și ușor dar în același timp mult mai costisitor decât lucrul cel mai esențial oricărei ființe, iubirea....

Ca orice alt lucru societatea ne creionează o imagine și despre iubire, începând de la simple exemple din jurul nostru, din filme sau diferite articole pe care le citim. Internetul ne influențează mult modul de a privi erotismul... Imaginația oamenilor ia o altă întorsătură conducând la grave tulburări psihologice și la comportamente datorită excesului de materiale pornografice pe care le găsim. Consumul acestor materiale ne creionează o imagine falsă asupra dragostei, învățându-ne că sexul este doar un sport pe care poți să îl practici cu oricine și oriunde. Astfel ajungând la o denigrare a ființei umane, tratând-o ca un obiect pentru a-ți satisface plăcerile egoiste.

În această privință sexul feminin este cel dezavantajat, probabil datorită educației primite. Femeile învață că cel mai important lucru pentru ele este frumusețea, ne mai contând celelalte calități. Încă de la vârste fragede li se implementează ideea că *"prințesa trebuie să fie salvată de Făt-Frumos"* prin povești pentru copiii, filme, telenovele etc. O altă problemă întâlnită la persoanele care consumă materiale pornografice este sentimentul de frustrare. Li se instalează în psihic anumite standarde pe care ar trebui să le atingă atât din punct de vedere al seducției, frumuseții sau al performanței sexuale. Toate acestea generând violență asupra femeii.

Comportamentul violent, de răzvrătit și tiranic conduc la stări individualiste și egoiste care deformează capacitatea

de socializare normală. Socializarea are ca element de bază, individul și personalitatea acestuia. În ziua de azi trebuie să dai dovadă de curaj că să îți cauți în interior propria identitate și să ți-o asumi expunând-o unor oameni care te pot judeca și de cele mai multe ori o fac. Dar totodată trebuie să te gândești ca dacă nu o faci dai dovadă de mediocritate, rușine și slăbiciune, până la urmă e ca orice altceva din viața de zi cu zi, e o decizie iar dacă ești pus în situația să alegi între cele două cred că ar trebui să optezi pentru prima deși îți va fi mult mai greu dar îți va ușura viața interioară, în schimb cealaltă e mai ușoară fiindcă tiparul e pregătit, trebuie doar să îl folosești.

Abilitatea de te face plăcut de ceilalți nu se bazează pe faptul de a fi la fel ca ei. Oricine își dorește să fie acceptat de cei din jur fără a fi criticat însă asta nu înseamnă că trebuie să pretinzi a fi altcineva decât ești sau să îți fie frică să expui ceea ce gândești. Doar așa poți să îți construiești relații de durată și de calitate. În momentul în care socializezi cu o persoană un lucru important e să o faci să se simtă bine, iar dacă aceasta trăiește o experiență pozitivă cu ține are tendința să te placă astfel *“trăirea ei psihologica”* este una bună. Oamenii se simt bine când întâlnesc persoane care știu să se facă plăcute și care se implică în relație indiferent de tipul ei. Pentru a fi acceptat mai ușor de ceilalți trebuie să îi faci să se simtă bine. Unul dintre elementul cheie este zâmbetul. Când cineva întâlnește o persoană care zâmbește înseamnă că se bucură că îl întâlnește ceea ce îl face să se simtă acceptat. Un alt element important în socializare este contactul vizual care arată că ești interesat. Expresia ochilor transmite multe, iar oamenii pot detecta în ochi căldură, empatie, îngrijorare. Persoanele care știu să fie receptive și să asculte dau dovadă de empatie, un factor major în socializare. Oricine dorește să aibă de-a face cu ele deoarece cu toții vrem să spunem ceva dar prea puțin îi ascultăm și îi înțelegem pe

ceilalți. Din păcate empatia este o calitate pe cale de dispariție, societatea ne face să fim așa deoarece ne învață să mutăm atenția total asupra egoului personal, să rămânem indiferenți la cei din jur.

Una dintre marile probleme ale societății referitor la socializare este că am învățat să ne uităm doar la ambalaj nu și la conținut. Am ajuns să analizăm oamenii după cum arată, după casă, după mașină, contul din bancă. Acesta a fost modul în care am fost programați, dar toate acestea nu reflectă deloc valoarea unui om. Calitatea unui om se găsește în valorile lui morale. Nimeni nu poate nega că frumusețea fizică nu contează, din fizică învățam că lumina circulă mai repede decât sunetul așa că până ascultăm ce are de spus cineva îi analizăm aspectul fizic. Dar frumusețea unui om nu constă doar în cea exterioară, este o combinație dintre aceasta și frumusețea intelectuală și frumusețea spirituală. De cele mai multe ori ceea ce vedem nu e ceea ce pare. O persoană este mult mai complexă decât aparențele, și ar trebui “judecată” sau mai bine spus analizată după modul în care gândește, ideile, regulile și principiile după care se ghidează. Pentru a face asta este necesar să depui efort și timp pentru a cunoaște cu adevărat un om, dar înainte de asta el trebuie să se cunoască pe el fiindcă dacă personalitatea lui este creată de sistemul societății, nu mai este nimic de descoperit, toate ideile și aspirațiile sale vor fi asemenea modei, trendului creat de societate.

Socializarea se bazează pe comunicare. Tehnologia actuală ne permite să comunicăm aproximativ cu oricine oriunde, dar să nu uităm că "chatul" este doar o punte de legătură între 2 persoane și la o adică în afară de a transmite anumite informații, nu ne ajută să comunicăm în adevăratul sens al cuvântului deoarece comunicarea este formată nu doar din cuvinte, ea se compune și din intonație, gesturi și mimica feței, fără acestea de multe ori mesajul poate fi

înțeles greșit.O mare parte dintre oamenii utilizează astăzi rețele de socializare pentru a comunica sau a întâlni noi persoane.

O mare parte din zi ne-o petrecem socializând virtual atât cu persoane cunoscute cât și necunoscute în viața reală. Acest lucru se datorează efortului minim necesar, încrederii în sine în momentul în care te afli în fața monitorului sau a telefonului și datorită mediului confortabil cum ar fi acasă. Adevărul e că cu toți ne simțim mult mai puternici în lumea virtuală decât în cea reală. Odată ce ne întâlnim față în față cu cineva ne comportăm ciudat, sau mai bine zis nici nu știm să ne comportăm și de multe ori avem o frică interioară de a socializa cu oameni necunoscuți în realitate.

Socializarea în mediul virtual ne degradează relațiile cu alte persoane, comunicarea este afectată ceea ce este un lucru grav deoarece legăturile între oamenii nu se bazează doar pe transmiterea informației ci pe transmiterea sentimentelor și emoțiilor, lucru absent în rețele de socializare, niște semne precum emoticoanele nu le pot transmite.

Ar trebui să petrecem timp și să investim mai mult în persoanele de lângă noi. În general prietenii provin din anturajul de la școală, liceu, facultate, servici …, iar în cazul în care prietenii tăi reali nu îți plac nu te oprește nimic să îți cauți alții noi. Cu siguranță există alte persoane care seamănă cu tine și își doresc să își schimbe anturajul, dar poate nu au curajul să o facă. Demonstrează că ești o persoană de încredere, serioasă, sinceră sau arată că ai alte calități pe care și tu le cauți la celelalte persoane și lucrurile se vor schimba. Oceanul e plin de pești, dar până și bancurile de pești sunt de aceeași specie. Ca să atragi oameni de calitate trebuie să fi un om de calitate.

În ziua de astăzi legăturile între oameni se întrețin prin rețele de socializare. Rolul lor inițial de a ușura comunicarea între indivizii a fost schimbat într-un mediu de transfer a

informației, informație care prezintă date despre persoanele cunoscute sau necunoscute care își expun viața, date care au ca scop de propagandă sau de promovare. Pentru majoritatea sunt singura sursă de informare. Omul a ajuns dependent de rețele de socializare, lucru care îi degradează viața per ansamblu. Primul lucru care îl face când se trezește e să se conecteze la lumea virtuală, risipind timp privind la ce fac alții sau la ce a apărut nou, uitând să își mai trăiască propria viață. Orice eveniment însemnat sau nu de pe parcursul zilei îl publică acolo. Mare parte din informația cu care are tangență acolo nu îl interesează. Internetul este un loc în care să cauți informații despre ceea ce te interesează, însă rețeaua de socializare a preluat rolul televizorului expunându-ți informațiile forțându-te să le analizezi. Deși în mediul virtual majoritatea persoanelor par fericite, în realitate toți au probleme interioare. Trebuie să fim conștienți că ceea ce vedem ne amplifică problemele, rețeaua de socializare promovează bunăstarea și fericirea ceea ce te influențează pe tine, gândindu-te că ție îți lipsesc și te face să ți le dorești creându-ți stări de depresie, insatisfacție, nemulțumire. Oamenii nu mai caută să fie fericiți, ci caută să arate la alții că ar fi fericiți postând poze cu falsitatea fericirii lor, cu ce mănâncă sau beau, cu locurile în care călătoresc sau ies. Trăiesc o stare iluzorie de bine când primesc aprecierea celorlalți.

Mediul virtual de socializare creează multe resentimente, făcându-te să te simți prost după ce afli noutățile despre relațiile și succesul celorlalți stârnindu-ți invidie, sentimente de singurătate și depresie. Îți consumă mult timp dintr-o zi, de multe ori te loghezi și stai conectat, nefăcând nimic productiv. Ești o pradă sigură a formelor de manipulare prin știri și reclame. Consumă-ți timpul cu oamenii de lângă tine, trăiește-ți propria viață și nu mai trăi prin experiențele altora.

PROCESUL DE GLOBALIZARE, CALEA SPRE NEFERICIRE

Ni se spune că ne confruntăm cu diferite crize (economică, financiară), dar nimeni nu dorește să spună care e adevărata criză cu care avem de a face, cea a spiritului uman. Tot ceea ce vedem în jurul nostru sunt afaceri care merg înainte susținute de guverne. Pe măsură ce omul este tot mai expus acestei culturi de consum i se degradează starea spirituală, începând să se simtă înapoiat, sărac și nefericit. Sistemul care stă la bază societății este globalizarea. Aceasta este de multe ori considerată o colaborare internațională, independentă și comuniune globală, când de fapt este dereglementarea domeniului comercial și cel financiar pentru a facilita afacerilor și băncilor să își desfășoare activitatea la nivel global, crearea unei piețe unice mondiale dominată de companiile transnaționale. Actual, globalizarea este cea mai puternică forță a schimbării în lume reușind să afecteze societățile independente impunându-le o nouă cultură și conectându-le astfel încât să devină una singură. Datorită unor propagande unii cred că globalizarea este cea mai bună speranță pentru viitor, soluția pentru sărăcia mondială, dar se poate observa cu ochiul liber că cu expansiunea ei apar noi probleme și crize, iar deficiențele de resurse sunt în creștere. În esența este un proces care se caracterizează prin dereglementare însemnând că puterea este preluată de către bănci și marile afaceri prin intrarea pe piețele locale, reușind să elimine libertatea individuală. Obiectivul lor este de face profit iar asta nu îi unește pe oameni, ci dimpotrivă conduce la competiție și dezbinare.

Puterea a fost, este și va fi un lucru dorit de o parte dintre oameni. Modalitatea cea mai eficientă de a menține puterea este prin control. Uitându-ne în istorie vom vedea că toate războaiele au avut ca scop esențial controlul asupra

resurselor, teritoriilor, oamenilor sau culturii. În trecut nimeni nu credea că poate deține puterea pe întreg pământul, deoarece nu se cunoșteau limitele lui însă procesul de obținere și menținere a puterii a existat. Conceptul de globalizare a luat naștere aproximativ acum 500 de ani când europenii au cucerit și colonizat majoritatea lumii. Au reușit să distrugă economii independente, să impună noi reguli, să înrobească popoare forțându-le să muncească pe plantații sau în mine. În secolul al XX-lea au creat o nouă metodă mai subtilă de înrobire: îndatorarea. Această nouă tehnică s-a impus prin trimiterea de “pachete de într-ajutorare” și prin oferirea de împrumuturi astfel națiuni întregi au fost destabilizate confruntându-se cu o sărăcie mai mare, astfel facilitând intrarea pe piețele lor a corporațiilor și instituțiilor financiare care au beneficiat de resurse și o forță de muncă ieftină. În prezent acele afaceri transnaționale sunt atât de puternice încât au ajuns să controleze guverne, să dicteze politici și să influențeze mentalitatea oamenilor creând o nouă cultură și viziune asupra lumii. Puterea și influența lor crește odată cu expansiunea globalizării care implică schimbări majore atât pentru ecosisteme cât și pentru oameni. Acest lucru tinde să fie ignorat și afectează profund fiecare aspect al vieții conducând oamenii spre nefericire.

Se poate observa în lumea occidentală o creștere din ce în ce mai mare a depresiei. Stresul este în creștere afectând familia. Slujbele pe care le oferă societatea sunt mult mai epuizante bazate pe multă muncă acasă, fiind necesară o disponibilitate la orice oră. Suntem agresați de imagini care ne sugerează succesul material pe care ar trebui să îl obținem, un stil de viață pe care ar trebui să îl avem, standarde ale frumuseții pe care ar trebui să le atingem. Toate acestea exercită o presiune constantă asupra psihicului uman dorindu-ne *“mai mare, mai mult, mai bun”*. Ne fac să credem că odată ce realizăm acestea vom deveni

fericiți. Bunurile material nu au adus niciodată cu ele fericire, poate doar o iluzie a ei. După finalul celui de-al doilea Război Mondial în America are loc un sondaj anual prin care se întreabă populația: “Ești fericit în viață?”. Procentajul bazat pe răspunsul pozitiv a atins apogeul în 1956 și de atunci până în prezent coboară încet. Rezultatul este interesant deoarece în ultimii 50 de ani bunăstarea cetățeanului a crescut, în prezent fiind de trei ori mai mare decât inițial. Acest sondaj demonstrează că bogăția a compromis fericirea.

“*Cred că singurii oameni care sunt fericiți, foarte fericiți și siguri pe ei sunt oamenii care știu că se pot baza pe altcineva în viață, oamenii care știu că nu sunt singuri în această lume. Oamenii singuri nu au fost niciodată fericiți! Globalizarea creează o planetă foarte singuratică!*” (Dr. Vandana Shiva)

Societatea se bazează pe o cultură de consum creată de marile corporații. Oamenii au ajuns să fie educați prin ce alegeri culinare să facă, le sunt inspirate idei de distracție, de ce lucruri au nevoie și cum să își trăiască viața.

“*Lăcomia umană este foarte ușor de exploatat. Metoda de exploatare a lăcomiei este foarte crudă, bazată pe comparație și competiție. Oamenii și-au pierdut identitatea proprie încă din copilărie.”* (Prof. Samdhong Rinpoche)

Copiii, tinerii și chiar adulții caută tot timpul să fie acceptați fiindcă au o dorință interioară de apartenență la un grup cât mai mare. Și ca să câștige respectul grupului trebuie să fie la modă, să aibă cele mai noi haine, cel mai nou dispozitiv și orice altceva ce impune această cultură consumeristă. Angrenați în acest sistem vor fi conduși spre însingurare și invidie, departe de sentimentul de compasiune și iubire pe care interiorul lor îl cere cu disperare.

Înaintea consumerismului, personalitatea și caracterul unui individ erau construite de valorile morale ale familiei, de

cultura comunității și de diferite persoane cu care aveau contact direct și le percepeau ca un model demn de urmat. În ziua de astăzi acestea au dispărut iar golul este umplut de către comercianți care susțin: *”Nu te îngrijora dacă nu știi cine ești! Noi îți vom furniza un pachet al identității, pe care-l poți folosi dacă ne cumperi produsele, desigur pentru a-ți crea un simț al identității pe care-l poți proiecta ulterior în lume.”* Modelul identității era diferit la oamenii din Africa, America de Sud, Asia, însă prin globalizare au reușit să modernizeze majoritatea populației planetei. Modelul pe care îl promovează se bazează pe niște standarde perfecte, deci și dacă ești frumos, nu vei fi niciodată suficient de frumos. Motivația care stă la baza creșterii industriale în țările în curs de dezvoltare este dorința de imitare a modului de viață american.

Asaltul mare al comerțului, reclamei și spălării pe creier încurajează consumerismul care afectează sistemul ecologic al planetei, resursele naturale deja fiind suprasolicitate. Globalizarea susține traiul urban, deși poate că acesta ar părea că reduce consumul individual de resurse față de cel rural, dar în realitate nu este așa. Odată cu mutarea individului la oraș, consumul de energie și apă crește. Infrastructura urbană raportată pe persoană este mai mare decât infrastructura necesară unui trai de înaltă calitate în mediul rural. Procesul de urbanizare a milioane de oameni de la țară a schimbat industria Agricolă. Toată alimentele pe care aceștia le cultivau singuri, trebuie acum cultivate în ferme enorme intensiv chimizate și apoi transportate în orașe pe drumuri construite care să permită accesul camioanelor din ce în ce mai mari. Pentru furnizarea apei este nevoie de construirea de baraje și rezervoare imense. Energia este produsă de centrale electrice uriașe și transportată prin mii și mii de kilometrii de cablu. Deșeurile și gunoaiele trebuie transportate în afara orașului pentru a fi tratate, îngropate sau incinerate. Analizând astfel lucrurile,

traiul urban consumă mai multe resurse neregenerabile decât traiul rural.

Logica globalizării este ca bunurile să călătorească pe distanțe tot mai mari de la producător la consumator. Din cauza unor reglementări a sistemului, alimentele din cealaltă parte a lumii ajung să coste mai puțin decât cele fabricate local. Sistemul este unul risipitor, în fiecare zi produse și mărfuri manufacturate traversează încrucișat planeta consumând imense resurse.

Mijloacele de trai ale oamenilor sunt afectate de expansiunea globalizării și asta nu se întâmplă doar în occident ci și în zonele lumii mai puțin industrializate. Locurile de muncă sunt tot mai puține și se încurajează urbanizarea încercând să se reducă numărul de fermieri. Aceștia sunt obligați să se mute la oraș unde devin muncitori ieftini pentru industrie și investitori străini. Orașele devin aglomerate și se formează în interiorul lor tot mai multe grupuri etnice sau religioase care sunt forțate să între în competiție pentru locurile de muncă creând dezacorduri care sunt sursa conflictelor, putând genera violență și terorism. Încetul cu încetul va fi distrusă limba, cultura și istoria, omul devenind un nimeni în lume. Globalizarea conduce spre o unică viziune asupra lumii, un mod uniform de a privi societatea fiind periculos deoarece lumea se bazează pe diversitate.

Oamenii cred că indiferent de costurile sociale sau ecologice globalizarea va avea loc, fiind privită ca un proces inevitabil stimulat de piețele libere și de expansiunile profitabile agreate de marile afaceri. Aceste afaceri învârt miliarde de dolari și ar fi imposibil de menținut fără sprijinul guvernelor lumii prin subvenții, dereglementări în comerț și finanțe. Corporațiile transnaționale și băncile sunt tot mai libere să opereze pe întreaga planetă, iar la nivel național afaceriștii mici și medii întâlnesc tot mai multe piedici create de formalism și birocrație. Influența acestor acorduri

internaționale împing oamenii împotriva voinței lor într-o piață exclusivistă și agresivă de mărfuri.

Ar trebui să ne întrebăm dacă globalizarea este o forță așa de distructivă de ce nu este oprită și continuă să fie promovată. Deoarece prin aceasta ei mențin controlul și unii cred în ceea ce ar trebui să furnizeze ea: creștere economică. Numai acest lucru se întâmplă doar la o mică parte din glob în timp ce ceilalți sărăcesc mai mult. Conceptul de creștere trebuie înțeles mai bine, nu poți să crești la infinit pe o planetă finită. Schimbările care au avut loc în ultimii 20-30 de ani au depășit capacitatea de sprijin a planetei, acest lucru nu s-a mai întâmplat în istorie. Toate semnalele de alarmă pe care le oferă natura sunt ignorate și răspunsul guvernelor a fost de fiecare dată același continuând să sprijine băncile pentru a menține și încuraja consumul. Corporațiile cheltuiesc milioane de dolari pentru a convinge populația că ei sunt cei care ne conduc spre salvarea planetei. Soluțiile superficiale care sunt promovate conving publicul și pun accentul pe schimbarea comportamentului individual. Nu fac altceva decât să arunce vina asupra noastră, când de fapt ei sunt originea acestor probleme. Ei au fost cei care ne-au modelat comportamentul prin influență și tehnici de manipulare și acuma spun că trebuie să îl modificăm. Există lucruri pe care le putem face ca indivizi, dar toate măsurile individuale pe care ni le solicită grupurile ecologice au ca scop să ne facă să credem că noi suntem responsabili pentru aceste probleme și că suntem capabili să le rezolvăm prin stingerea becului, consumul alimentelor ecologice, etc. Dacă trăim cu mai puțin nu înseamnă că facem lumea un loc mai bun și oricum există o limită pe care ai putea-o atinge cu aceste soluții fiindcă societatea actuală așa este concepută să nu poți să faci asta numai cu sacrificii enorme. Cauza problemelor nu suntem noi, ci instituțiile care conduc

sistemul, în principal marile corporații fiindcă au ajuns ca puterea politică să le aparțină.

Puterea pe care o dețin aceste instituții sau plutocrații nu este altceva decât autoritatea pe care noi ca cetățeni o lăsăm să o aibă asupra noastră. Când o să le negăm legitimitatea, o să își piardă puterea asupra noastră. Oamenii trebuie să se îndepărteze de cultura globală și să își refacă conexiunile între ei pentru a-și forma propriile comunități locale. Trebuie eliminate aceste imagini ale perfecțiunii din mass-media globală care nu fac altceva decât să creeze în lumea interioară a fiecăruia sentimente de inferioritate care conduc la teamă, mărginire psihică și prejudecăți. Când copiii își aleg modele oameni reali, în carne și oase, ei pot să observe ca aceștia au și calități și slăbiciuni ceea ce conduce la un simț al identității personale mult mai realist. Trebuie distrus conceptul de vedetă, fiecare persoană este unică și trebuie apreciată și ascultată. Sentimentul apartenenței stimulează încrederea, mai ales încrederea în sine care în timp dezvoltă respectul pentru ceilalți.

Globalizarea a distrus comunitatea și a creat societatea actuală în care nu mai există conexiune între indivizi, conexiune între individ și natură, unde niciodată nu există timp. Globalizarea nu este nici pe departe singura soluție, trebuie doar să redescoperim valorile comunității și ale sprijinului reciproc fiindcă acestea sunt parte a fericirii și bunăstării interioare. Restabilirea interdependenței între oameni și a omului cu natura este obligatoriu deoarece aceste conexiuni sunt necesități fundamental umane.

CONCLUZIE

Conștienți sau nu de opresiune, acesta ne acaparează din ce în ce mai multe sectoare ale vieții. Suntem departe de fericire și libertate, însă societatea are grijă să ne ofere iluzii că am fi pe drumul cel bun. Va veni un moment în care vom fi nevoiți să distrugem societatea totalitară și acest lucru nu pentru mult timp și nu va mai fi o opțiune. Ordinea stabilită de putere va fi combătută în momentul în care cei care se revoltă vor face un front comun și își vor uni forțele. Lucrul acesta poate fi realizat pornind de la conștiința eșecurilor noastre din trecut. Nu mai trebuie să înghițim minciunile ca și cum am fi flămânzi. Vedem societatea ca fiind ceva frumos și fermecător care ne spune că suntem speciali și că suntem buni în ceea ce facem. Parcă ea îți citește gândurile și poate ajunge până în intimitatea cea mai profundă a minții. Fără să îți dai seama te afli într-o adâncă hipnoză.

Auzim pe multă lume că spune că vremurile pe care le trăim sunt unice că suntem într-o situație periculoasă și critică. Nimeni nu întreabă cine a a creat această mizerie în care ne aflăm. Eu sigur nu am creat-o! Tu ai creat-o? nu prea cred… Ceea ce ar trebui să facem e să cerem o explicație de la cei care dețin puterea și ne conduc. La prima vedere pare că elita mondială formată din politicieni, bancheri, lideri de afaceri a eșuat în funcțiile pe care le-au avut aceștia. Oare ei sunt cei care ne conduc sau sunt doar simple marionete și oare chiar au eșuat sau cineva și-a dorit să creeze această imagine asupra lumii? Ce știm noi despre cei care sunt la putere cu adevărat? Despre unii cunoaștem ca nu ar fi cele mai decente persoane de pe planetă. Noi ne încredințăm viețile lor și deciziile pe care le iau influențează milioane de oameni.

Din orice punct am privi societatea este una de tip piramidal, egalitatea nu există numai între cei care fac parte

din același rang al piramidei. O minoritate de oameni, care se află în vârf ia decizii și face reguli pentru cei de la bază. Ceea ce se întâmplă nu este deloc o surpriză. Poate ați auzit de jocul Monopoly. La începerea jocului toți sunt egali însă la final unul rămâne cu totul. Nu știu câți cunosc astăzi faptul că jocul a fost creat pentru a demonstra tendința puternică de a concentra bunăstarea în mâinile câtorva. Se pot observa rădăcinile capitalismului unde odată cu bogăția vine și puterea. Pentru a se menține puterea este nevoie de autoritate. Avem prostul obicei împlântat în noi de a ne supune orbește autorității care înseamna să fii fără minte, nu încerca să te impui, nu mai gândi critic, pur și simplu acceptă și fă cum ți se spune. Această mentalitate are originea în copilărie unde părinții tot timpul îți spun să îți vezi de treaba ta, nu îți băga nasul, nu trebuie să știi tu atâtea, nu te gândi mult la lucruri care nu trebuie, fă doar cum îți spun eu. Acesta este cel mai rău lucru care se întâmplă în societate, nimeni nu mai dorește să gândească, îi lasă pe alții să gândească și să facă ce vor spunând lasă-mi mie puterea și îți voi oferi în schimb securitate sau iluzia securității și nu trebuie altceva să faci decât să mă asculți pe mine. Mulți dintre noi renunță la libertate pentru că însăși libertatea este o responsabilitate și în schimbul ei primesc iluzia securității. Vrem ca cineva să ne spună fii liniștit, totul este în regulă. Într-o altă formă ni se spunea lucrul ăsta și când eram copii: *“ești un copil bun, du-te și te joacă liniștit în camera ta și nu deranja”.* Este normal ca atunci când ești copil să te lași supus într-o oarecare măsură autorității părinților, profesorilor și să te lași condus de ei, dar la o vârstă adultă nu mai trebuie să îți prelungești imaturitatea și să asculți de alții. Trebuie să învățam să distingem autoritatea care merită respectată de autoritatea nejustă care ar trebui să o sfidăm. Aici intervine o problemă cu care ne confruntăm cu toții, pe măsură ce creștem întâlnim alte personaje politice, religioase, corporatiste, din show-bizz care poartă aceeași mască și spun *“urmați-mă”*. Și fără să

te mai gândești și să întrebi de ce, unde când, cum, te supui voluntar. Oamenii ar trebui să se ghideze mai mult după afect (instinct, sentimente) decât după intelect (rațiune). Dar din păcate instinctele sunt ignorate total în loc să le fie acordată atenție. Oamenii cel mai probabil sunt singura specie animală care își ignoră instinctele.

Societatea suferă de sociopatie astfel nu te poți aștepta ca să aibă conștiință sau inimă. Trăind în ea trebuie să te supui naturii ei care nu are valență, fiindcă valența aparține inimii umane și ceea ce se poate exprima este prin extinderea cercului empatiei. Pe zi ce trece depresia face multe victime iar medicamentele contra depresiei (SSRI) acționează în mare schimbând metabolismul serotoninei. Cea ce fac în realitate aceste droguri este că suprimă într-un fel viața emoțională. Consumatorii au descris anumite situații în care erau sub tratament și erau conștienți că trebuiau să manifeste o stare de furie, tristețe sau nervozitate, dar ei nu simțeau ce s-ar fi așteptat. Consumul de medicamente antidepresive amorțesc pur și simplu oamenii aducând nivelul amplitudinii afectului pe o linie continuă care în mod normal ar trebui să se miște în sus și în jos. Fără acces la acele sentimente profunde este greu să dezvolți empatie care să îți creeze o personalitate, un comportament unic.

Inevitabil ne dorim succesul într-o formă sau alta. De cele mai multe ori acesta este asemănat cu câștigul enorm de bani. Dacă analizăm efectul acestui lucru asupra psihicului uman ne lovim de o situație în care banii și dorința de a face bani se amplifică, este un stadiu primitiv al dorinței, un apetit văzut ca fiind nelimitat capabil să devoreze orice. Pe parcursul maturizării începem să întâlnim din ce în ce mai multe limite și învățam să testăm realitatea. Poate că îți dorești anumite lucruri și simți că le poți obține dar te oprești căci îți spui că îmi cunosc limitele. În momentul eliminării acestor limite apar modificări la nivelul psihicului. Este foarte greu să ne adaptăm cu ideea că tot ce știm este

eronat. Lucrurile pot fi îmbunătățite și o cale constă în renunțarea căutării fericirii în sensul în care odată ce vom deveni bogați vom fi și fericiți.

Cultura societăți este una de consum care se bazează pe insatisfacție. Cu cât îți dorești un lucru mai mult și nu îl poți obține vei deveni mai nefericit. Faptul că nu reușești să îl obții te va face să crezi că e ceva în neregulă cu tine.

Probabil te întrebi de ce nu încearcă nimeni să schimbe ceva. Motivul este unul simplu. Din prea mult respect pentru părinți care le-au spus copiilor: *“vezi-ți de treabă ta și nu te amesteca!”.* De mici oamenii sunt învățați să nu se uite la rău, să-și vadă de treabă, să nu intervină că așa e cel mai bine.

Mulții cred că își conduc singuri viața și iau deciziile independent. Într-adevăr așa se întâmplă într-o oarecare măsură, doar că suntem puternic influențați de societate și de oamenii care ne înconjoară. Este asemenea unei turme de bivoli, și dacă te afli în mijloc și bivolul din frunte o ia la dreapta la un moment dat va ajunge și la tine acest efect și o vei lua și tu la dreapta la fel ca restul turmei. Chiar și chestiile profunde sunt afectate precum starea emoțională, creându-se tipare și standarde prin care să identifici frumusețea, iubirea, fericirea, etc.

Oricum am percepe oamenii, indiferent de rasă, religie sau statut social, în esență toți sunt buni. Influența societății le-a hrănit răutatea începând de la egoismul personal. Oamenii și-au cedat sănătatea doctorului, sufletul preotului, banii bancherului și copiii sistemului școlar. Este timpul ca omul să reintre în posesia lor și să recâștige puterea de control asupra vieții. Nu este nevoie de o viziune pentru o lume mai bună, este suficient ca individ să începi să îți asculți sentimentele, să te lași condus de empatie, să fii mai politicos și grijuliu cu cei din jurul tău. Tot ceea ce faci în lumea ta mică se poate răspândi asemenea unei epidemii

peste tot. Sau poate nu! Un lucru te asigur, că o să merite încercarea și vei fi recompensat într-un mod sau altul.

INSPIRAŢIE

Ideile, viziunile și informațiile provin atât din experiența personală de viață cât și din experiența altor persoane cu care am luat contact în mod direct și indirect, din video-uri și conferințe găsite pe internet.

Table of Contents